

வேதாகம படிப்பு தொடர் · பகுதி மூன்று

SILENCED

இயேசு வீட்டின் பார்வையையும் குரலையும் மீட்டெடுக்கும்போது

SILENCED

மத்தேயு 12:22

தேவனுடைய நோக்கத்தைக் காண்பது, அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களைப் பேசுவது, ஆவிக்குரிய பாரம்பரியத்தை உருவாக்குவது

முன்னுரை

ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒரு இலக்கை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது

ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒரு இலக்கை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. நம்முடைய வீடுகள் வடிவமைக்கப்படுகின்றனவா என்பது கேள்வியல்ல; அவற்றை எது வடிவமைக்கிறது என்பதே கேள்வி. நாம் காக்கும் ஒவ்வொரு முன்னுரிமையும், நாம் எடுக்கும் ஒவ்வொரு முடிவும், நாம் மீண்டும் மீண்டும் பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும், நம்முடைய குடும்பங்களின் ஆவிக்குரிய எதிர்காலத்தை மெதுவாக உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

மத்தேயு 12:22-ஆம் வசனம், பிசாசு பிடித்தவனாய், குருடனாகவும் ஊமையாகவும் இருந்த ஒரு மனிதனை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது. அவனுடைய அடிமைத்தனம் அவனுடைய பார்வையையும் குரலையும் ஒருசேர தாக்கியிருந்தது. அவனால் தான் எங்கே செல்கிறான் என்று பார்க்க முடியவில்லை, தனக்குத் தேவையானதை அறிவிக்கவும் முடியவில்லை. இது ஒரு வல்லமையான ஆவிக்குரிய தந்திரோபாயத்தை வெளிப்படுத்துகிறது: நாம் காண்பதை சாத்தான் திரித்துவிட முடிந்தால், நாம் செல்லும் திசையை அவனால் பாதிக்க முடியும்; நாம் பேசுவதை அவன் அடக்கிவிட முடிந்தால், நம் சூழ்நிலைகளை எதிர்கொள்ள நமக்குள்ள விசுவாசத்தை அவனால் பலவீனப்படுத்த முடியும்.

இதே போராட்டம் நம்முடைய வீடுகளிலும் நடைபெறுகிறது. நாம் தோல்விகள், ஏமாற்றங்கள், தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வதற்கான விலை ஆகியவற்றின் மீது மட்டும் கவனம் செலுத்தும்போது, படிப்படியாக அவருடைய நோக்கத்தை பார்வையிலிருந்து இழந்துவிடுகிறோம். பார்வை மறைந்துவிட்டால், நம் பேச்சும் மாறிவிடுகிறது. தேவனால் என்ன செய்ய முடியும் என்பதை அறிவிப்பதை நிறுத்திவிட்டு, சாத்தியமற்றதாகத் தோன்றுவதை மீண்டும் மீண்டும் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறோம்.

ஆனால் இயேசுவே அவனிலும் பலவான். அவர் அந்தச் சூழ்நிலைக்குள் பிரவேசித்தபோது, பார்வை திரும்பியது, ஊமையான குரலும் மீட்கப்பட்டது. இந்தப் பாடத்தின் மூலம், நம்முடைய வீடுகளுக்கான அவருடைய நோக்கத்தைக் காணவும், நம்முடைய குடும்பங்களின்மேல் அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களைப் பேசவும், அடுத்த தலைமுறையை அவர் அவர்களுக்கென ஆயத்தப்படுத்தியிருக்கும் தலைவிதியை நோக்கி வழிநடத்தும் முடிவுகளை எடுக்கவும், நம்முடைய கண்களை மீண்டும் திறக்கும்படி தேவனிடம் கேட்போம்.

01

பகுதி ஒன்று

பகைவனின் தந்திரம் பார்வையைக் குருடாக்கி, குரலை அடக்குதல்

மத்தேயு விவரிக்கும் ஒரு மனிதனின் அடிமைத்தனம் அவனது வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியை மட்டும் அல்ல, பல பகுதிகளையும் பாதித்திருந்தது. அவன் பிசாசால் பீடிக்கப்பட்டு, குருடனாகவும் பேசமுடியாதவனாகவும் இருந்தான். அவனது நிலைமை, தன்னைச் சுற்றியிருந்ததை உணரும் திறனையும், மற்றவர்களுடன் தொடர்புகொள்ளும் திறனையும் அவனிடமிருந்து பறித்துவிட்டிருந்தது.

> ""அப்பொழுது பிசாசு பிடித்தவனும் குருடனும் ஊமையுமான ஒருவனை அவரிடத்தில் கொண்டுவந்தார்கள்; அவன் பேசவும் பார்க்கவும் தக்கதாக அவர் அவனைச் சொஸ்தமாக்கினார்.""
>
> **மத்தேயு 12:22-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

இந்த வேதப்பகுதி ஒரு உண்மையான விடுதலையை பதிவு செய்கிறது. ஒவ்வொரு உடல் ஊனமும் நோயும் பிசாசின் செயலால் ஏற்படுகிறது என்று இது போதிக்கவில்லை. எனினும், இந்த மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் மட்டும், அவனுடைய குருட்டுத்தன்மையையும் பேசமுடியாமையையும் அவன் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த பிசாசின் ஆதிக்கத்தோடு வேதவாக்கியம் தெளிவாக இணைக்கிறது. இயேசு அவனை விடுதலையாக்கியபோது, அவனது பார்வையும் பேச்சும் இரண்டுமே மீட்கப்பட்டன.

இந்த அற்புதத்திற்குள், ஆழமான ஆவிக்குரிய தத்துவம் ஒன்றை நாம் காணமுடிகிறது. திசைக்கும் அறிக்கைக்கும் இன்றியமையாத இரண்டு திறன்களை பகைவன் தாக்கியிருந்தான்: அந்த மனிதனுடைய பார்வையும் குரலும். பார்வையில்லாமல், தான் எங்கே செல்கிறான் என்பதை அவனால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. குரலில்லாமல், தனக்குள் நடப்பதை அவனால் வெளிப்படுத்த முடியவில்லை. அவன் உயிரோடு இருந்தான், ஆனால் தானாக முன்னேறவோ, தனக்காகத் தானே பேசவோ அவனால் முடியவில்லை.

பகைவன் இன்றும் விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையில் இதே பகுதிகளுக்கு எதிராகச் செயல்படுகிறான். தேவனுடைய நோக்கத்தை நாம் இனி அடையாளம் காணமுடியாதபடி நம்முடைய ஆவிக்குரிய பார்வையை அவன் திரிக்க முயல்கிறான்; பின்பு, தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களுக்கு இசைவாக நாம் பேசுவதை நிறுத்தும்வரை நம் குரலைத் தாக்குகிறான். நாம் என்ன பார்க்கிறோம் என்பதை அவனால் பாதிக்கமுடிந்தால், நாம் செல்லும் திசையையும் அவனால் பாதிக்கமுடியும். நாம் தொடர்ந்து என்ன சொல்கிறோம் என்பதை அவனால் கட்டுப்படுத்தமுடிந்தால், நாம் வாழும் சூழலையும் அவனால் வடிவமைக்கமுடியும்.

பார்வை இழக்கப்படும்போது, திசையும் இழக்கப்படுகிறது

ஆவிக்குரிய பார்வை என்பது இலக்குகள், கனவுகள், அல்லது தனிப்பட்ட லட்சியங்களை மட்டும் கொண்டிருப்பதைவிட மேலானது. அது நம் வாழ்க்கையையும், குடும்பங்களையும், சூழ்நிலைகளையும் தேவனுடைய வார்த்தையின் பார்வையிலிருந்து காணும் திறனாகும். தற்போது தெரிகிறதை மீறிப் பார்க்கவும், தேவன் நிறைவேற்ற விரும்புவதை உணரவும் அது நமக்கு உதவுகிறது.

இதனால்தான் பகைவன் பார்வைக்கு எதிராக இவ்வளவு தீவிரமாகச் செயல்படுகிறான். ஒரு குடும்பம் தன் நோக்கத்தைக் காணும் பார்வையை இழக்கும்படி செய்யமுடிந்தால், அந்தக் குடும்பத்தை அவன் அழிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. வாய்ப்பே இல்லை என்று நம்மை நம்பவைக்கமுடிந்தால், ஒவ்வொரு வாய்ப்பையும் அவன் நீக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. தவறானதில் மட்டும் நம் கவனத்தை அவன் தொடர்ந்து வைத்திருக்கமுடிந்து, தேவன் எதையும் சரியாக்குவார் என்று கற்பனை செய்யும் திறனை நாம் இழந்துவிட்டால், தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை நாம் வெளிப்படையாக நிராகரிக்கச் செய்யவேண்டிய அவசியமும் அவனுக்கில்லை.

பவுல் இந்தத் தந்திரத்தை ஆவிக்குரிய வார்த்தைகளில் விவரிக்கிறார்:

> ““அவிசுவாசிகளாகிய அவர்களுடைய மனதை இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவனானவன் குருடாக்கினான்; தேவனுடைய சாயலாயிருக்கிற கிறிஸ்துவின் மகிமையான சுவிசேஷத்தின் ஒளி அவர்களுக்குப் பிரகாசியாதபடிக்கே இப்படிச் செய்தான்.””
>
> **2 கொரிந்தியர் 4:4-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

நமது உணர்தலை பகைவன் தாக்குகிறான், ஏனெனில் உணர்தல் நம் முடிவுகளைப் பாதிக்கிறது. நம் பார்வை மங்கலாகும்போது, எல்லாவற்றையும் தவறான கண்ணோட்டத்தில் விளக்கத் தொடங்குகிறோம். தாமதம் கைவிடுதலைப் போலத் தோன்றத் தொடங்குகிறது. திருத்தம் நிராகரிப்பைப் போல உணரப்படுகிறது. தியாகம் அர்த்தமற்றதாகத் தோன்றுகிறது. கடினமான காலம் நிரந்தரமாகத் தோன்றத் தொடங்குகிறது. நம் பிள்ளைகளின் தோல்விகள், அவர்கள் வாழ்க்கையின்மேல் உள்ள தேவனுடைய நோக்கத்தைவிட நம் கண்களுக்குப் பெரிதாகத் தெரிகிறது. நம் திருமணத்திலுள்ள முரண்பாடு, தேவன் உண்டாக்கக்கூடிய மீட்சியைவிட அதிகமாகத் தெரிகிறது.

உடைந்திருப்பதில் நாம் இவ்வளவு ஆழமாக ஈடுபட்டுவிடலாம், அதனால் தேவன் கட்டியெழுப்புவதை காணும் திறனை நாம் இழந்துவிடலாம்.

இதன் பொருள் ஆவிக்குரிய பார்வை யதார்த்தத்தைப் புறக்கணிக்கிறது என்பதல்ல. பிரச்சனைகள் இல்லை என்று பாசாங்கு செய்வது விசுவாசமல்ல. திருத்தத்தையும்,

சுகத்தையும், மீட்சியையும் கொண்டுவர விரும்புவதால் தேவன் ஒரு பலவீனத்தை வெளிப்படுத்தலாம். ஆனால் பகைவன், குற்றச்சாட்டையும் நம்பிக்கையின்மையையும் உண்டாக்க பலவீனத்தைப் பெரிதுபடுத்துகிறான். தவறானதைக் காண்பிக்கும் அதேவேளையில், எதுவாக மாறமுடியும் என்பதையும் தேவன் தொடர்ந்து வெளிப்படுத்துகிறார். மாற்றம் சாத்தியமற்றது என்று நாம் நம்பும்வரை பகைவன் தவறானதை மட்டும் காண்பிக்கிறான்.

திருத்தப்படவேண்டியதைக் காண்பதற்கும், உடைந்திருப்பதால் முழுவதுமாக அமிழ்ந்துபோவதற்கும் இடையே பெரும் வித்தியாசம் உண்டு.

பார்வை இழக்கப்படும்போது, உரத்த குரல் கட்டுப்பாட்டை எடுத்துக்கொள்கிறது

தேவனிடமிருந்து தெளிவான பார்வையை நாம் இழந்தவுடன், நம் வாழ்க்கையில் மிகவும் பலமாகப் பேசும் எந்தக் குரலுக்கும் நாம் பலவீனமாகிவிடுகிறோம். சமூக ஊடகம், கலாச்சாரம், பயம், ஏமாற்றம், புண்படுதல், மற்றும் மற்றவர்களின் கருத்துக்கள் நமக்காக நம் எதிர்காலத்தை விளக்கத் தொடங்குகின்றன. நம்மிடம் இன்னும் பலம், திறமை, வாய்ப்பு இருக்கலாம், ஆனால் அவற்றை எந்தத் திசையில் பயன்படுத்துவது என்று நமக்கு இனி தெரியாது.

குருட்டுத்தன்மை விளக்கும் ஆபத்து இதுவே. கண் கட்டப்பட்ட ஒருவருக்கு இன்னும் கால்கள் இருக்கின்றன, ஆனால் எந்தத் திசையில் நடக்கவேண்டும் என்பது தெரியாது. அவருக்கு இன்னும் பலம் இருக்கிறது, ஆனால் அந்தப் பலத்தை எங்கே பயன்படுத்தவேண்டும் என்பதைக் காணமுடியாது. நகர்வது இன்னும் சாத்தியமே, ஆனால் பார்வையில்லாத நகர்வு நிச்சயமற்றதாகவும் ஆபத்தானதாகவும் மாறுகிறது.

ஆவிக்குரிய ரீதியிலும் இது உண்மையே. ஒரு குடும்பம் தெளிவான ஆவிக்குரிய திசை இல்லாமலேயே பரபரப்பாக இயங்கலாம். ஒரு சபை தன் நோக்கத்தை இழந்துவிட்டாலும் பல செயல்பாடுகளைத் தொடரலாம். ஒரு விசுவாசி, “கர்த்தாவே, என் வாழ்க்கை மூலம் நீர் என்ன கட்டியெழுப்புகிறீர்?” என்று ஒருபோதும் கேட்காமலேயே எண்ணற்ற முடிவுகளை எடுக்கலாம்.

பரபரப்பு என்பது பார்வைக்கு அத்தாட்சி அல்ல. நகர்வு எப்போதும் முன்னேற்றமல்ல. செயல்பாடு நோக்கத்தால் வழிநடத்தப்படும்போது மட்டுமே அர்த்தமுள்ளதாக மாறுகிறது.

குரல் அடக்கப்படும்போது, அறிக்கையும் இழக்கப்படுகிறது

பகைவனுடைய தாக்குதல் அந்த மனிதனுடைய கண்களோடு முடிந்துவிடவில்லை. அவனுடைய வாயும் அடக்கப்பட்டிருந்தது. நாம் காண்பதற்கும் பேசுவதற்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பை இது வெளிப்படுத்துகிறது. தேவனுடைய சாத்தியங்களை நம்மால் இனி காணமுடியாதபோது, விசுவாசத்தோடு பேசுவது நாளுக்குநாள் கடினமாகிறது.

இயேசு போதித்தார்:

> ““இருதயத்தின் நிறைவினால் வாய் பேசும்.””
>
> **மத்தேயு 12:34-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

நமக்குள் என்ன செல்வாக்கு பெற்றிருக்கிறது என்பதை நம்முடைய வார்த்தைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. நம் இருதயங்கள் விசுவாசத்தால் நிறைந்திருக்கும்போது, நம் பேச்சில் நம்பிக்கை தோன்றத் தொடங்குகிறது. நம் இருதயங்கள் பயத்தாலோ, ஏமாற்றத்தாலோ, சோர்வாலோ ஆட்கொள்ளப்படும்போது, அவைகளும் பேசத் தொடங்குகின்றன.

“தேவன் என் குடும்பத்தில் செயல்படுகிறார்” என்று சொல்வதை நாம் நிறுத்திவிட்டு, “ஒன்றும் ஒருபோதும் மாறாது” என்று சொல்லத் தொடங்குகிறோம்.

“தேவனுக்கு என் பிள்ளைகளுக்காக ஒரு நோக்கம் உண்டு” என்று சொல்வதை நாம் நிறுத்திவிட்டு, அவர்களை அவர்களுடைய தற்போதைய போராட்டங்களால் மட்டும் வரையறுக்கத் தொடங்குகிறோம்.

“தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வது ஒரு பாக்கியம்” என்று சொல்வதை நாம் நிறுத்திவிட்டு, ஊழியம் நமக்கு எவ்வளவு விலைக் கொடுக்கிறது என்பதைப் பற்றி மட்டும் பேசத் தொடங்குகிறோம்.

எதிர்பார்ப்போடு ஜெபிப்பதை நாம் நிறுத்திவிட்டு, நம் விரக்தியை விவரித்துக்கொண்டே இருக்கத் தொடங்குகிறோம்.

வார்த்தைகள் ஒரு சூழலை வர்ணிப்பதோடு நின்றுவிடாமல், அதை வடிவமைக்கவும் உதவுகின்றன என்பதைப் பகைவன் அறிந்திருக்கிறான். இது வீட்டிற்குள் குறிப்பாக முக்கியமானது. பெற்றோர் மீண்டும் மீண்டும் பேசும் மொழி, பிள்ளைகள் தங்களையும், தங்கள் எதிர்காலத்தையும், தேவனையும் காணக் கற்றுக்கொள்ளும் ஆவிக்குரிய சூழலின் ஒரு பகுதியாகிறது. திருத்தம் அவசியமாக இருக்கலாம், ஆனால் பார்வையில்லாத திருத்தம் எளிதில் குற்றந்தீர்ப்பாக மாறிவிடும். நம் பிள்ளைகளின் பலவீனங்களை நாம் அடையாளம் காணவேண்டும் என்று அவர்களுக்குத் தேவை, ஆனால் தேவன் அவர்களுக்குள் வைத்திருக்கும் நோக்கத்தையும் நாம் பேசவேண்டும் என்பதும் அவர்களுக்குத் தேவை.

சுகமடைந்த குரல் பிரச்சனையை மறுக்காது. ஆனால் அந்தப் பிரச்சனை குடும்பத்தின்மேல் இறுதி தீர்க்கதரிசனமாக மாறுவதற்கு அது அனுமதிக்க மறுக்கிறது.

பலவானிலும் பலவான் வீட்டிற்குள் வந்திருக்கிறார்

இந்த அற்புதத்திற்குப் பின்பு, ஒருவன் பலவானை முதலில் கட்டாதவரை, அவனுடைய வீட்டிற்குள் புகுந்து அவன் வைத்திருப்பதை எடுக்கமுடியாது என்று இயேசு விளக்கினார். இந்த வார்த்தைகள் மூலம், அந்த விடுதலையின் பின்னாலிருந்த அதிகாரத்தை இயேசு வெளிப்படுத்தினார்.

> ““ஒருவன் பலவானை முந்திக் கட்டினாலொழிய, அவன் வீட்டுக்குள் பிரவேசித்து அவனுடைய பொருள்களைக் கொள்ளையிடக்கூடுமோ? கட்டினபின்பே அவன் வீட்டைக் கொள்ளையிடலாம்.””
>
> **மத்தேயு 12:29-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

வல்லமையுள்ள ஏதோ ஒன்று இந்த மனிதனுடைய வாழ்க்கையை ஆண்டுகொண்டிருந்தது, ஆனால் அதைவிட வல்லமையுள்ள ஒருவர் வந்திருந்தார். இயேசு அந்த அடிமைத்தனத்தோடு பேரம் பேசவில்லை, அல்லது அதற்குள் இன்னும் வசதியாக வாழ்வது எப்படி என்று அந்த மனிதனுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கவும் இல்லை. கட்டுப்பாட்டை எடுத்திருந்ததை அவர் தூக்கியெறிந்து, திருடப்பட்டதை மீட்டெடுத்தார்.

ஒவ்வொரு விசுவாசியின், ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் நம்பிக்கை இதுவே: இயேசுவே அந்தப் பலவானிலும் பலவான்.

பயம் ஒரு வீட்டின் சூழலை பாதித்திருக்கலாம், ஆனால் பயம் இயேசுவைவிட பலமுள்ளதல்ல. புண்படுதல் ஒரு திருமணத்திற்குள் ஒரு இடத்தைப் பிடித்திருக்கலாம், ஆனால் புண்படுதலுக்கு கிறிஸ்துவைவிட அதிக அதிகாரம் இல்லை. ஏமாற்றம் நம் பார்வையை மங்கலாக்கியிருக்கலாம், சோர்வு நம் குரலை பலவீனப்படுத்தியிருக்கலாம், ஆனால் இயேசு வீட்டிற்குள் வரும்போது, இவை இரண்டுக்கும் நம் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை இல்லை.

நம்மை ஆண்டுகொண்டிருந்ததை கிறிஸ்து எதிர்கொள்ளும்போது விடுதலை தொடங்குகிறது. நம் கண்கள் திறக்கத் தொடங்கும்போதும், நம் குரல் திரும்பத் தொடங்கும்போதும், நம் வாழ்க்கை மீண்டும் தேவனுடைய நோக்கத்தின் திசையில் நகரும்போதும் மீட்சி காணப்படுகிறது.

நாம் நம்முடைய நோக்கத்தைக் காணமுடியாதபடி நம்மைக் குருடாக்கவும், விசுவாசத்தோடு பேசுவதை நாம் நிறுத்திவிடும்படி நம்மை அடக்கவும் பகைவன் விரும்புகிறான். ஆனால் இயேசு வீட்டிற்குள் வரும்போது, பார்வை திரும்புகிறது, குரல் மீட்கப்படுகிறது, நோக்கம் மீண்டும் தெளிவாகிறது.

தனிப்பட்ட மற்றும் குடும்ப தியானம்

• சமீபத்தில் என் கவனத்தை அதிகமாகப் பெற்றது எது: தேவனுடைய நோக்கமா, அல்லது என் தற்போதைய பிரச்சனைகளா?

• ஏமாற்றமோ, பயமோ, புண்படுதலோ, சோர்வோ, என் குடும்பத்தையும் நம் எதிர்காலத்தையும் பற்றி நான் பேசும் விதத்தை மாற்றிவிட்டதா?

• என் ஆவிக்குரிய பார்வை மங்கலாகும்போது, எந்தக் குரல் மிகவும் செல்வாக்குள்ளதாக மாறுகிறது?

• நான் உடைந்திருப்பதை மட்டும் சுட்டிக்காட்டுகிறேனா, அல்லது தேவன் மீட்க விரும்புவதை எனக்குக் காண்பிக்க அவரை அனுமதிக்கிறேனா?

• என் வீட்டின் சூழலை வடிவமைத்துக்கொண்டிருப்பது எது?

• எந்த சத்தியத்தை நான் மீண்டும் பேசத் தொடங்கவேண்டும்?

• என் வாழ்க்கையில் அல்லது குடும்பத்தில் எந்தப் பகுதி, அந்தப் பலவானிலும் பலவானாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் அதிகாரம் கட்டுப்பாட்டை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்?

02

பகுதி இரண்டு

தரிசனம் கட்டுப்பாட்டுக்கு ஒரு நோக்கத்தைக் கொடுக்கிறது

இந்தச் செய்தியில் உள்ள மிக முக்கியமான உண்மைகளில் ஒன்று, தரிசனம்தான் கட்டுப்பாட்டுக்கு ஒரு காரணத்தைக் கொடுக்கிறது என்பதாகும். தேவன் தங்களை வழிநடத்துகிற இடத்தைக் காணாமல் போகும்போது, அந்த இலக்கை அடைவதற்குத் தேவையான எல்லைகள் தேவையற்றவையாகத் தோன்றத் தொடங்குகின்றன. ஒழுக்கம் கட்டுப்பாடாகவும், பரிசுத்தம் இழப்பாகவும், தியாகம் ஒரு சுமையாகவும் உணரத் தொடங்குகிறது.

இந்தப் பிரச்சினை பெரும்பாலும் கலகத்தை விடவும் ஆழமானதாக இருக்கிறது. சிலவேளைகளில் மக்கள் கட்டுப்பாட்டைக் கட்டவிழ்த்துவிடுவது, ஒருகாலத்தில் தங்கள் கீழ்ப்படிதலுக்கு அர்த்தம் கொடுத்த தரிசனத்தை இழந்துவிட்டதால்தான்.

> “தரிசனமில்லாத இடத்தில் ஜனங்கள் கட்டவிழ்த்துவிடப்படுவார்கள்;
> வேதத்தைக் கைக்கொள்ளுகிறவனோ பாக்கியவான்.”
>
> **நீதிமொழிகள் 29:18-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

“கட்டவிழ்த்துவிடப்படுவார்கள்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள வார்த்தை, கட்டுப்பாட்டைக் களைந்துவிடுதல், ஆளப்படாதவர்களாதல், எல்லைகள் மறைந்துவிடுதல் ஆகிய கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த வசனத்தில் குறிப்பிடப்படும் “தரிசனம்” வெறும் தனிப்பட்ட கனவோ மனிதனுடைய அபிலாஷையோ அல்ல. அது தெய்வீக வெளிப்பாட்டைக் குறிக்கிறது—தேவன் தம் மக்களுக்குக் கொடுக்கும் சத்தியமும் வழிநடத்துதலும். தேவனுடைய வார்த்தை இனி தெளிவாகக் காணப்படாமலோ மதிக்கப்படாமலோ போகும்போது, மக்கள் அவருடைய சத்தியம் அளிக்கும் எல்லைகள் இல்லாமல் வாழத் தொடங்குகிறார்கள்.

இது வெளிப்பாட்டுக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் இடையே உள்ள ஒரு முக்கியமான தொடர்பை வெளிப்படுத்துகிறது. விதிமுறைகள் இருக்கிறதால் மட்டும் நாம் ஆவிக்குரிய ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில்லை. பாதுகாக்கத்தக்க ஒன்றை தேவன் நமக்குக் காண்பித்திருப்பதால் நாம் ஒழுக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறோம். அவருடைய நோக்கத்தைக் காணும்போது, ஏன் சில காரியங்களை நாம் மறுக்கவேண்டும், ஏன் வேறு சில காரியங்களை நாம் தொடரவேண்டும் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்கிறோம்.

நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள் என்று தெரியாவிட்டால், ஏன் இல்லை என்று சொல்லவேண்டும்?

தரிசனம், நம்முடைய முடிவுகளை அவற்றின் இலக்கின் அடிப்படையில் மதிப்பிடும் திறனை நமக்குக் கொடுக்கிறது. தரிசனம் இல்லாதபோது, ஒவ்வொரு வாய்ப்பும் சமமாக மதிப்புள்ளதாகத் தோன்றும், ஒவ்வொரு ஆசையும் திருப்தியைக் கோரும், ஒவ்வொரு குரலும் நம்மை வழிநடத்தும் உரிமையைக் கோரும். ஆனால் தேவன் தம்முடைய நோக்கத்தை வெளிப்படுத்திய பின்பு, நாம் வேறு விதமான கேள்விகளைக் கேட்கத் தொடங்குகிறோம்.

“இது அனுமதிக்கப்பட்டதா?” என்று மட்டும் நாம் இனி கேட்பதில்லை. “தேவன் என்னை எதுவாக இருக்க அழைத்திருக்கிறாரோ அதை நோக்கி இது என்னை நகர்த்துமா?” என்று கேட்கிறோம்.

“என் குடும்பத்தால் இதைச் செய்ய முடியுமா?” என்று நாம் இனி கேட்பதில்லை. “இது எங்கள் வீட்டின் ஆவிக்குரிய திசையை பலப்படுத்துமா அல்லது பலவீனப்படுத்துமா?” என்று கேட்கிறோம்.

“மற்றவர்கள் எதற்கு அனுமதி கொடுக்கிறார்கள்?” என்று நாம் இனி கேட்பதில்லை. “தேவன் எங்களிடம் ஒப்படைத்திருப்பதின் நிமித்தம் நாங்கள் எதைப் பாதுகாக்கவேண்டும்?” என்று கேட்கிறோம்.

ஒரு விளையாட்டு வீரர் இந்தக் கோட்பாட்டைப் புரிந்துகொள்கிறார். ஒரு இலக்கு இல்லாதவருக்கு பயிற்சிக்குத் தேவையான ஒழுக்கம் கட்டுப்படுத்துவதாகத் தோன்றலாம். அதிகாலையில் எழுவது, உணவுமுறையைக் கட்டுப்படுத்துவது, கடினமான பயிற்சிகளைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்வது, சில வசதிகளை மறுப்பது ஆகியவை தேவையற்றதாகத் தோன்றலாம். ஆனால் மற்றவர்கள் காணாத முடிவுக் கோட்டை அந்த வீரர் காண்கிறார். வெற்றியின் தரிசனம் தற்போதைய கட்டுப்பாட்டுக்கு அர்த்தம் கொடுக்கிறது.

பவுல் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையை விவரிக்க இந்த உவமையைப் பயன்படுத்தினார்:

> “பந்தயத்திற்குப் போராடுகிற எவனும் எல்லாவற்றிலேயும் இச்சையடக்கமுள்ளவனாயிருக்கிறான்; அவர்களோ அழிந்துபோகிற கிரீடத்தைப் பெறும்படிக்கும், நாமோ அழியாத கிரீடத்தைப் பெறும்படிக்கும் இப்படிச் செய்கிறோம்.”
>
> **1 கொரிந்தியர் 9:25-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

விளையாட்டு வீரருடைய ஒழுக்கம் தண்டனை அல்ல; அது தயாரிப்பு. அதேபோல, வேதாகமக் கட்டுப்பாடு, நல்ல ஒன்றை நம்மிடமிருந்து தேவன் தடுக்க முயற்சிப்பதல்ல. அது மேலான ஒன்றுக்காக தேவன் நம்மை தயார்படுத்துவதாகும். பரிசுத்தம் அவரோடு நமக்கு இருக்கும் ஐக்கியத்தைப் பாதுகாக்கிறது. ஜெபம் ஆவிக்குரிய உணர்திறனைக் காக்கிறது. மன்னிப்பு இருதயத்தை கசப்பிலிருந்து பாதுகாக்கிறது. உண்மைத்தன்மை நம் வாழ்க்கையை உடன்படிக்கையோடு இசைவாக வைத்திருக்கிறது. எல்லைகள் தேவன் கட்டியெழுப்புகிறதைக் காக்கின்றன.

தரிசனம் தெளிவாக இருக்கும்போது, ஒழுக்கம் நோக்கமுள்ளதாகிறது.

நாம் மதிக்கிறதையே பாதுகாக்கிறோம்

இந்த பிரசங்கம் நம்மை ஆராயும் ஒரு வாக்கியத்தோடு எதிர்கொள்கிறது:

நீங்கள் மதிப்பதை நிறுத்திவிட்ட ஒன்றை ஒருபோதும் பாதுகாக்கமாட்டீர்கள்.

பாதுகாப்பு எப்போதும் மதிப்பை வெளிப்படுத்துகிறது. நமக்கு முக்கியமானதற்கு நாம் இடம் கொடுக்கிறோம். விலைமதிப்புள்ளது என்று நாம் நம்புகிறதை நாம் காக்கிறோம். பாதுகாக்கத்தகுந்தது என்று நாம் கருதுகிறதற்காக நமது அட்டவணைகளை மறுசீரமைத்து, எல்லைகளை நிறுவி, தியாகங்களைச் செய்கிறோம்.

நாம் ஜெபத்தை மதித்தால், அதற்கான நேரத்தைப் பாதுகாப்போம். தேவனுடைய சமுகத்தை மதித்தால், ஆராதனை ஒரு செயலற்ற மதச் செயல்பாடாக நிலைத்திராது. நம் பிள்ளைகளின் ஆவிக்குரிய எதிர்காலத்தை மதித்தால், அவர்களைச் சீஷராக்குகிற குரல்கள், படங்கள், செல்வாக்குகள் குறித்து நாம் நோக்கமுள்ளவர்களாக இருப்போம். நம் வீடுகளில் ஐக்கியத்தை மதித்தால், புண்படுதல், விமர்சனம், மன்னிக்காமை ஆகியவை நம்முடைய பந்தியில் நிரந்தர இடம் பிடிக்க அனுமதிக்கமாட்டோம்.

இதற்கு எதிர்மாறானதும் உண்மைதான். நம் பார்வையில் ஏதாவது மதிப்பை இழக்கும்போது, படிப்படியாக நாம் அதைப் பாதுகாப்பதை நிறுத்திவிடுகிறோம். ஜெபம் பரபரப்பினால் இடம்பெயர்க்கப்படுகிறது. வேதாகமம் பொழுதுபோக்கினால் மாற்றப்படுகிறது. ஆராதனை விருப்பமான ஒன்றாகிவிடுகிறது. ஐக்கியம் அரிதாகிவிடுகிறது. தேவனைப்பற்றிய உரையாடல்கள் வீட்டிலிருந்து மறைந்துவிடுகின்றன. இந்த மாற்றங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே பெரிதாகத் தோன்றாமல் இருக்கலாம், ஆனால் ஒன்றுசேர்ந்து அவை ஆவிக்குரிய விலகலை உருவாக்குகின்றன.

ஒரு குடும்பம் தன்னுடைய ஆவிக்குரிய அஸ்திபாரத்தை ஒரே திடீர் முடிவில் கைவிடுவது அரிது. பெரும்பாலும், கண்காணிக்கப்படாத முன்னுரிமைகளின் நீண்ட தொடர் மூலமாகவே அந்த அஸ்திபாரம் பலவீனமடைகிறது.

இதனால்தான் தரிசன இழப்பு இவ்வளவு ஆபத்தானது. ஒருகாலத்தில் பரிசுத்தமாகத் தோன்றியது இப்போது சிரமமாகத் தோன்றத் தொடங்குகிறது. ஒருகாலத்தில் ஒரு சிறப்புரிமையாக உணரப்பட்டது இப்போது ஒரு கோரிக்கையாக உணரப்படுகிறது. தியாகம் அதிகமாகவில்லை; தரிசனம்தான் சிறியதாகிவிட்டது.

தரிசனம் தியாகத்தின் அர்த்தத்தை மாற்றுகிறது

ஒரே செயல், அதன் பின்னணியில் உள்ள தரிசனத்தைப் பொறுத்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாக உணரப்படலாம். தரிசனம் இல்லாதவர் கீழ்ப்படிதலுக்கான விலையை மட்டுமே காண்கிறார். தரிசனம் உள்ளவர் கீழ்ப்படிதல் விளைவிக்கும் காரியத்தைக் காண்கிறார்.

தரிசனம் இல்லாதபோது, குடும்ப ஜெபம் ஏற்கெனவே நெரிசலான அட்டவணையில் இன்னொரு கடமையாகும். தரிசனத்தோடு, அது அடுத்த தலைமுறை நினைவில் வைத்திருக்கும் ஒரு பலிபீடத்தைக் கட்டியெழுப்பும் வாய்ப்பாகிறது.

தரிசனம் இல்லாதபோது, பிள்ளைகளை உண்மையுடன் தேவனுடைய ஆலயத்திற்கு அழைத்துச் செல்வது சிரமமாக உணரப்படுகிறது. தரிசனத்தோடு, அது கிறிஸ்துவின் சரீரத்திற்குள் அவர்களுடைய அடையாளத்தை உருவாக்குவதன் ஒரு பகுதியாகிறது.

தரிசனம் இல்லாதபோது, ஊழியத்தில் ஊழியம் செய்வது நம்மிடமிருந்து எடுக்கப்படும் நேரமாக உணரப்படுகிறது. தரிசனத்தோடு, அது நித்தியமான ஒன்றில் செய்யப்படும் முதலீடாகிறது.

தரிசனம் இல்லாதபோது, மன்னிப்பு காயத்தை உண்டாக்கியவரை மன்னித்துவிடுவதாகத் தோன்றுகிறது. தரிசனத்தோடு, அந்தக் காயம் எதிர்காலத்தை ஆளுவதைத் தடுக்கும் வழிமுறையாக மன்னிப்பு மாறுகிறது.

இதனால்தான் சாத்தான் நம்மை விலையையே தொடர்ந்து உற்றுப்பார்க்கச் செய்ய முயற்சிக்கிறான். ஊழியத்திற்கு எவ்வளவு நேரம் தேவை, தலைமைத்துவத்திற்கு எவ்வளவு சக்தி தேவை, அல்லது நமக்கு எவ்வளவு குறைவான பாராட்டு கிடைக்கிறது என்பதை மட்டும் நாம் காண்பதென்றால், நம் ஆர்வம் இறுதியில் பலவீனமடையும். நாம் அழைப்பிலிருந்து பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு, சோர்விலிருந்து பேசத் தொடங்குவோம்.

கீழ்ப்படிதலின் விலை உண்மையானதுதான், ஆனால் அது ஒருபோதும் முழுப்படமும் அல்ல. ஒரு அழைப்பும், ஒரு நோக்கமும், ஒரு அறுவடையும், ஒரு நித்திய பலனும் அதனுடன் இருக்கின்றன.

இயேசு தமக்கு முன்னிருந்த பாடுகளுக்கு அப்பால் பார்க்க முடிந்ததால், சிலுவையைச் சகித்தார்.

> “நம்முடைய விசுவாசத்தைத் துவக்குகிறவரும் முடிக்கிறவருமாகிய இயேசுவை நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருப்போமாக; அவர் தமக்கு முன்வைக்கப்பட்டிருந்த சந்தோஷத்திற்குப் பதிலாக, அவமானத்தை எண்ணாமல் சிலுவையைச் சகித்து, தேவனுடைய சிங்காசனத்தின் வலதுபாரிசத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்.”
>
> **எபிரெயர் 12:2-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

வேதனை உண்மையானதுதான், ஆனால் அவர் கண்டது வேதனையை மட்டும் அல்ல. தரிசனம் தியாகத்தை நீக்கவில்லை; அந்தத் தியாகம் என்ன சாதிக்கும் என்பதை அது வெளிப்படுத்தியது.

தேவபக்தியுள்ள வீட்டின் தரிசனம்

இந்தக் கோட்பாடு குடும்பத்திற்குள் குறிப்பாக முக்கியமானதாகிறது. பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கான தெளிவான ஆவிக்குரிய தரிசனத்தை முதலில் வளர்த்துக்கொள்ளாமல், அர்த்தமுள்ள ஆவிக்குரிய எல்லைகளை நிறுவ முடியாது. அவர்களை எதுவாக மாற்ற நாம் தயார்படுத்துகிறோம் என்பது நமக்குத் தெரியாவிட்டால், நம் திருத்தம் முரணானதாகவும் நம் எல்லைகள் தன்னிச்சையானதாகவும் தோன்றும்.

இலக்கு, பிரச்சினையைத் தவிர்க்கும் பிள்ளைகளை வளர்ப்பது மட்டுமல்ல. அது, தேவனை அறிந்து, அவருடைய குரலை அடையாளம் கண்டு, அவருடைய சமுகத்தை நேசித்து, அவருடைய வார்த்தையைப் புரிந்துகொண்டு, அவருடைய பணியில் பங்கேற்கும் சீஷர்களை வளர்ப்பதாகும்.

பள்ளியில் வெற்றி பெறவோ, தொழில் கட்டியெழுப்பவோ, பொருளாதார நிலைத்தன்மையைப் பெறவோ மட்டும் நாம் அவர்களை தயார்படுத்தவில்லை. அவை மதிப்புள்ளவையாக இருக்கலாம், ஆனால் அவை கிறிஸ்தவ வீட்டின் உன்னதமான நோக்கம் அல்ல. நாம் எதிர்கால ஆராதனையாளர்களையும், ஊழியக்காரர்களையும், சாட்சிகளையும், துணைவர்களையும், பெற்றோரையும், தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் தலைவர்களையும் தயார்படுத்துகிறோம்.

அந்தத் தரிசனம் தெளிவாகும்போது, நம்முடைய முன்னுரிமைகள் அதனுடன் இசைவாக இருக்கவேண்டும்.

மோசே இஸ்ரவேலுக்கு போதித்தார்:

> “நான் இன்று உனக்குக் கட்டளையிடுகிற இந்த வார்த்தைகள் உன் இருதயத்தில் இருக்கக்கடவது. நீ இவைகளை உன் பிள்ளைகளுக்குக் கருத்தாய் உபதேசித்து, நீ வீட்டில் உட்கார்ந்திருக்கும்போதும், வழி நடக்கும்போதும், படுத்துக்கொள்ளும்போதும், எழுந்திருக்கும்போதும் அவைகளைக்குறித்துப் பேசக்கடவாய்.”
>
> **உபாகமம் 6:6-7 வசனங்கள் (தமிழ் வேதாகமம்)**

வார்த்தை பிள்ளைகளுக்கு கருத்தாய் உபதேசிக்கப்படுவதற்கு முன்பு, முதலில் அது பெற்றோரின் இருதயத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பதைக் கவனியுங்கள். தேவனுடைய சத்தியம் முறையான போதனை நேரங்களில் மட்டும் தோன்றுவதற்காக நோக்கமிடப்படவில்லை. அது வீட்டின் சாதாரண தாளத்தை—உட்கார்ந்திருப்பது, வழிநடப்பது, படுத்துக்கொள்வது, எழுந்திருப்பது—வடிவமைக்கவேண்டியதாக இருந்தது.

ஆவிக்குரிய உருவாக்கம் திரும்பத் திரும்பச் செய்வதன் மூலம் நிகழ்கிறது. குடும்பம் எதை மதிக்கிறது என்பதை, திரும்பத் திரும்பப் பேசப்படுவது, பாதுகாக்கப்படுவது, கொண்டாடப்படுவது, கடைப்பிடிக்கப்படுவது ஆகியவற்றைக் கவனிப்பதன் மூலம்

பிள்ளைகள் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். தேவன் முதலிடம் என்று நாம் சொல்வதை அவர்கள் கேட்கலாம், ஆனால் "முதலிடம்" என்பதன் உண்மையான அர்த்தத்தை நம்முடைய தினசரி முன்னுரிமைகள்தான் வெளிப்படுத்தும்.

நாம் போதிப்பதை பிள்ளைகள் பின்பற்றுவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, நாம் விலைமதிக்கிறதை அவர்கள் பின்பற்றுகிறார்கள்.

கட்டுப்பாடு என்பது ஆதிக்கம் அல்ல; அது வழிகாட்டுதல்

வீட்டிற்குள் இருக்கும் ஆவிக்குரிய தலைமைத்துவம் ஒருபோதும் கடுமையான ஆதிக்கமாக மாறக்கூடாது. வேதாகமக் கட்டுப்பாடு மக்களை ஆள வேண்டும் என்ற ஆசையால் இயக்கப்படுவதில்லை; அது நோக்கத்தைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பினால் வழிநடத்தப்படுகிறது. அன்பு இல்லாத அதிகாரம் பயத்தை உண்டாக்குகிறது. உறவு இல்லாத விதிகள் வெறுப்பை உண்டாக்குகின்றன. விளக்கம் இல்லாத எல்லைகள் குழப்பத்தை உண்டாக்கக்கூடும்.

ஆனால் சத்தியம் இல்லாத அன்பும் மக்களை அவர்களுடைய தலைவிதிக்குத் தயார்படுத்துவதில் தோல்வியடைகிறது.

தேவபக்தியுள்ள தலைமைத்துவம் அன்பையும் வழிகாட்டுதலையும் இணைக்கிறது. எல்லை என்ன என்பதை மட்டுமல்ல, அந்த எல்லை எதைப் பாதுகாக்கிறது என்பதையும் அது விளக்குகிறது. பரிசுத்தம் சந்தோஷத்தை நிராகரிப்பது அல்ல, அது தேவனோடு உள்ள நெருக்கத்தைப் பாதுகாப்பது என்பதை புரிந்துகொள்ள அது பிள்ளைகளுக்கு உதவுகிறது. உண்மைத்தன்மை சுதந்திரத்தை இழப்பது அல்ல; அது பிரிந்த விசுவாசத்தால் உண்டாகும் நிலையின்மையிலிருந்து விடுதலை.

யோசுவா பிரகடனம் செய்தபோது இத்தகைய தலைமைத்துவத்தை வெளிப்படுத்தினார்:

> "கர்த்தருக்கு ஆராதனை செய்வது உங்கள் பார்வைக்குப் பொல்லாப்பாய்த் தோன்றுமானால், நதிக்கு அப்புறத்தில் உங்கள் பிதாக்கள் ஆராதித்த தேவர்களையானாலும், நீங்கள் குடியிருக்கிற தேசத்து எமோரியரின் தேவர்களையானாலும், நீங்கள் இன்று ஆராதிக்கவேண்டியவர்களைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்; நானும் என் வீட்டாரோ, நாங்கள் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்."
>
> **யோசுவா 24:15-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

யோசுவா தன்னுடைய தனிப்பட்ட ஆவிக்குரிய நிலையைப் பற்றி தனியான ஒரு அறிக்கையைச் செய்யவில்லை. அவர் தன்னுடைய வீட்டின் திசையை நிறுவினார். தான் நோக்கத்துடன் தன் வீட்டை வழிநடத்தாவிட்டால், சுற்றியுள்ள கலாச்சாரம் மகிழ்ச்சியுடன் அதை தனக்குப் பதிலாக வழிநடத்தும் என்பதை அவர் புரிந்துகொண்டார்.

ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஏதோ ஒன்றால் சீஷராக்கப்படுகிறது. தேவனுடைய தரிசனம் வீட்டின் திசையை நிறுவாவிட்டால், கலாச்சாரம், வசதி, பொழுதுபோக்கு, பயம், தனிப்பட்ட ஆசை ஆகியவை அந்த இடத்தை எடுத்துக்கொள்ள போட்டியிடும்.

கட்டுப்பாட்டுக்குப் பின்னால் உள்ள காரணத்தை மீட்டெடுத்தல்

ஜெபம் சுமையாக உணரத் தொடங்கும்போது, பரிசுத்தம் கட்டுப்படுத்துவதாக உணரும்போது, அல்லது தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வது தாங்கமுடியாத பாரமாக உணரும்போது, முதல் கேள்வியாக "இதை எப்படி எளிதாக்கலாம்?" என்பது எப்போதும் இருக்கக்கூடாது. இன்னும் ஆழமான ஒரு கேள்வி தேவைப்படலாம்:

"நான் காண்பதை எதில் நிறுத்திவிட்டேன்?"

ஒருவேளை அந்த ஒழுக்கத்தை ஒருகாலத்தில் ஆதரித்த தரிசனம் மங்கலாகிவிட்டதால், அது அர்த்தமற்றதாக உணரப்படலாம். ஒருவேளை நம் வீட்டின் ஆவிக்குரிய சூழல் ஏன் முக்கியம், நம் முன்மாதிரி ஏன் முக்கியம், நம் வார்த்தைகள் ஏன் முக்கியம், அடுத்த தலைமுறை ஏன் தியாகத்திற்குரியது என்பதை தேவன் நமக்கு நினைவூட்டவேண்டும்.

பதில் வெறும் அதிக முயற்சி அல்ல. அது மீட்டெடுக்கப்பட்ட தரிசனம்.

தேவன் நம் கண்களை மீண்டும் திறக்கும்போது, ஜெபம் தயாரிப்பாகவும், பரிசுத்தம் பாதுகாப்பாகவும், ஊழியம் சிறப்புரிமையாகவும், தியாகம் முதலீடாகவும் மாறுகிறது. கீழ்ப்படிதலின் ஒவ்வொரு செயலையும் அது நமக்கு என்ன விலை என்பதன் அடிப்படையில் அளவிடுவதை நிறுத்திவிட்டு, அதன் மூலம் தேவன் எதை உருவாக்க நோக்கமாய் இருக்கிறார் என்பதன் அடிப்படையில் அளவிடத் தொடங்குகிறோம்.

தரிசனம், நம்முடைய ஆசைகளிடம் என்ன விலகவேண்டும் என்றும், நம்முடைய முன்னுரிமைகளிடம் என்ன நிலைத்திருக்கவேண்டும் என்றும், நம்முடைய முடிவுகளிடம் நம் குடும்பம் எங்கே போகிறது என்றும் சொல்கிறது.

தனிப்பட்ட மற்றும் குடும்ப சிந்தனை

• என் குடும்பத்திற்காக தேவன் விரும்புகிறார் என்று நான் நம்பும் ஆவிக்குரிய இலக்கு என்ன?

• அந்த இலக்கை அடைய வேண்டுமானால், எந்த மதிப்புகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் பாதுகாக்கவேண்டும்?

• நான் அதன் நோக்கத்தைக் காணாமல் போனதால், ஏதேனும் ஆவிக்குரிய ஒழுக்கங்கள் சுமையாக உணரத் தொடங்கியிருக்கின்றனவா?

• எங்கள் வீட்டில் ஜெபத்தையோ, வேதாகமத்தையோ, ஆராதனையையோ, அர்த்தமுள்ள ஆவிக்குரிய உரையாடலையோ படிப்படியாக எது இடம்பெயர்த்திவிட்டது?

• என் குடும்பத்தில் உள்ள எல்லைகள் பயத்திலும் ஆதிக்கத்திலும் வேரூன்றியிருக்கின்றனவா, அல்லது அன்பிலும் சத்தியத்திலும் தெளிவான ஆவிக்குரிய தரிசனத்திலும் வேரூன்றியிருக்கின்றனவா?

• நான் போதிப்பதை மட்டுமல்ல, நான் விலைமதிக்கிறதையும் என் பிள்ளைகள் பின்பற்றினால், அவர்கள் எத்தகைய சீஷராக மாறுவார்கள்?

• தேவன் எனக்குக் காண்பித்த எதிர்காலத்தைப் பாதுகாக்க நான் இப்போது எடுக்கவேண்டிய ஒரு முடிவு என்ன?

03

பகுதி மூன்று

தரிசனம் நாம் பேசும் விதத்தை மாற்றுகிறது

தேவன் நம் தரிசனத்தை புதுப்பிக்கும்போது, நம் பேச்சு மாறத் தொடங்குகிறது. தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களின் மூலமாகவே வாழ்க்கையை தொடர்ந்து பார்த்துக்கொண்டு, நம் சூழ்நிலைகளே இறுதி அதிகாரம் உடையவை என்பது போல பேசிக்கொண்டிருக்க முடியாது. நம் தரிசனத்தை நிரப்புவது இறுதியில் நம் இருதயத்தை நிரப்புகிறது; நம் இருதயத்தை நிரப்புவது இறுதியில் நம் வாயிலிருந்து வெளிவருகிறது.

இயேசு இந்த தொடர்பை தெளிவாக விளக்கினார்:

> “விரியன் பாம்புக் குட்டிகளே, நீங்கள் பொல்லாதவர்களாயிருந்து நல்லவைகளைப் பேசுவதெப்படி? இருதயத்தின் நிறைவினாலே வாய் பேசும்.”
>
> **மத்தேயு 12:34-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

நம் வார்த்தைகள் நம் சொல்வளத்தை மட்டும் அல்ல, நம் உள்ளக நிலையையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. நாம் எதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம், எதை விசுவாசித்தோம், எதை மீண்டும் மீண்டும் நினைவுகூர்ந்தோம், நம் பார்வையை எது வடிவமைக்க அனுமதித்தோம் என்பதை அவை வெளிப்படுத்துகின்றன. நம்பிக்கையின்மையால் நிறைந்த வாய், பெரும்பாலும் தவறானவற்றால் மூழ்கிப்போன ஒரு தரிசனத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. இடைவிடாத குறை கூறுதலால் நிறைந்த குரல், குறைகளை காணமுடிந்தாலும் நோக்கத்தை இழந்துவிட்ட ஒரு இருதயத்தை வெளிப்படுத்தலாம்.

இதனாலேயே எதிரி குரலைத் தாக்குவதற்கு முன்பு தரிசனத்தைத் தாக்குகிறான். ஏமாற்றத்தையே நாம் நீண்ட நேரம் உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்படி செய்யமுடிந்தால், அவன் நம்மை பலவந்தமாக மௌனிக்கச் செய்யத் தேவையில்லை. இறுதியில், நாமாகவே விசுவாசத்துடன் பேசுவதை நிறுத்திவிடுவோம்.

நாம் பார்க்கிறபடியே பேசுகிறோம்

பிரசங்கம் நமக்கு ஒரு வல்லமையான எச்சரிக்கையைத் தருகிறது:

விரக்தியின் வழியாக மட்டுமே நீங்கள் பார்க்கக்கூடிய ஒன்றின் மேல் நீங்கள் ஜீவனைப் பேசமாட்டீர்கள்.

நம் பிள்ளைகளில் கலகத்தை மட்டுமே நாம் பார்க்கும்போது, நம் வார்த்தைகள் தொடர்ந்து அவர்களுடைய தோல்விகளையே வலுப்படுத்தும். நம் துணைவரில் ஏமாற்றத்தை மட்டுமே நாம் பார்க்கும்போது, நம் பேச்சு குற்றம்சாட்டுவதாகவும் நம்பிக்கையற்றதாகவும் மாறும். ஊழியத்தில் தியாகத்தையும், சிரமத்தையும், பாராட்டு இல்லாமையையும் மட்டுமே நாம் பார்க்கும்போது, அழைப்பிலிருந்து பேசுவதை நிறுத்தி, சோர்விலிருந்து பேசத் தொடங்குவோம்.

நம் குரல் நம் தரிசனத்தைப் பின்பற்றுகிறது.

இதன் பொருள், பாவத்தை நாம் புறக்கணிக்க வேண்டும், வேதனையை மறுக்க வேண்டும், அல்லது கடுமையான பிரச்சினைகள் இல்லை என்று பாசாங்கு செய்ய வேண்டும் என்பதல்ல. வேதாகம விசுவாசம் ஒருபோதும் நேர்மையற்றது அல்ல. தேவன் நம் நிலைமையைப் பற்றிய சத்தியத்தை பேசுகிறார், ஆனால் அவர் ஒருபோதும் சத்தியத்தை மீட்பிலிருந்து பிரிப்பதில்லை. உடைந்துபோனதை அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார், அதேசமயம் தமது கிருபை எதை மீட்டெடுக்க முடியும் என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறார்.

எதிரி வேறுவிதமாக பேசுகிறான். அவன் தற்போதைய ஒரு தோல்வியைச் சுட்டிக்காட்டி, அது நிரந்தர அடையாளம் என்று அறிவிக்கிறான். கடினமான ஒரு காலகட்டத்தை நமக்குக் காண்பித்து, அது நம் முழு எதிர்காலமாகவே மாறிவிடும் என்று சொல்கிறான். மனிதரையோ, வாக்குத்தத்தத்தையோ, மாற்றத்திற்கான சாத்தியத்தையோ நாம் இனி காணமுடியாதபடி பலவீனத்தை பெரிதுபடுத்துகிறான்.

தேவன் மீட்டெடுப்பதற்காக வெளிப்படுத்துகிறார். எதிரி அழிப்பதற்காக குற்றம்சாட்டுகிறான்.

நம் வார்த்தைகள் தொடர்ந்து அவமானப்படுத்தி, தண்டனைத் தீர்ப்பளித்து, நம்பிக்கையை அகற்றுமானால், நாம் ஒரு உண்மையான விஷயத்தை சுட்டிக்காட்டும்போது கூட, தவறான ஆவியிலிருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கலாம். மீட்புத் தரிசனம் இல்லாத சத்தியம் ஒரு ஆயுதமாக மாறக்கூடும். ஆனால் தெய்வீக திருத்துதல், தவறானதை எதிர்கொள்கிறது, அதே நேரத்தில் தேவன் அந்த மனிதரை என்னவாக மாற விரும்புகிறாரோ அதை நோக்கி அவரை அழைத்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

இருதயத்திலுள்ள விசுவாசம் குரலைக் கண்டடைய வேண்டும்

வேதவசனம் உள்ளான விசுவாசத்தையும், வெளிப்படையான அறிக்கையையும் தொடர்ந்து இணைக்கிறது.

> “எப்படியெனில், நீதியுண்டாக இருதயத்தினாலே விசுவாசிக்கப்படும், இரட்சிப்புண்டாக வாயினாலே அறிக்கை பண்ணப்படும்.”
>
> **ரோமர் 10:10-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

விசுவாசம் இருதயத்தில் தொடங்குகிறது, ஆனால் அது அங்கேயே மறைந்திருப்பதில்லை. நாம் உண்மையாக விசுவாசிப்பது இறுதியில் வெளிப்பாட்டைத் தேடுகிறது. பவுல் இந்த உண்மையை மற்றொரு பகுதியில் மீண்டும் கூறுகிறார்:

> “நான் விசுவாசித்தேன், ஆகையால் பேசினேன் என்று எழுதியிருக்கிறபடியே, விசுவாசமுள்ள ஆவியை நாமும் உடையவர்களாயிருந்து விசுவாசிக்கிறோம், ஆகையால் பேசுகிறோம்.”

2 கொரிந்தியர் 4:13-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)

விசுவாசிப்பதும் பேசுவதும் ஒன்றுக்கொன்று போட்டியிடும் செயல்களாக இங்கே காட்டப்படவில்லை. பேசுதல் என்பது விசுவாசத்தின் இயல்பான வெளிப்பாடு. தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையில் இருதயம் நிச்சயமடையும்போது, இருதயம் பெற்றுக்கொண்டதை வாய் ஒப்புக்கொள்ளத் தொடங்குகிறது.

இது நேர்மறை சிந்தனையோ, உணர்ச்சி மறுப்போ, கவனமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வார்த்தைகளால் தேவனைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சிப்பதோ அல்ல. வேதாகம அறிக்கை என்பது நாம் தனிப்பட்ட முறையில் விரும்புவதை எதுவானாலும் அறிவித்து, தேவன் அதை நிறைவேற்றுவார் என்று எதிர்பார்ப்பது அல்ல. அது தேவனுடைய குணாதிசயம், வாக்குத்தத்தங்கள், வெளிப்படுத்தப்பட்ட சித்தம் ஆகியவற்றுடன் நம் பேச்சை ஒத்திசைவுக்குக் கொண்டுவருவதாகும்.

கஷ்டம் கற்பனையானது என்று நாம் அறிவிக்கவில்லை. கஷ்டம் தேவனை விட பெரியதல்ல என்று அறிவிக்கிறோம்.

குடும்பம் போராடுகிறது என்பதை நாம் மறுக்கவில்லை. இயேசு இன்னும் குணமாக்கவும், மீட்டெடுக்கவும், வழிகாட்டவும் வல்லவர் என்று அறிவிக்கிறோம்.

நாம் ஒருபோதும் சோர்வடைவதில்லை என்று பாசாங்கு செய்யவில்லை. நம் அழைப்பு நம் களைப்பை விட பெரியதாகவே இருக்கிறது என்றும், தேவனுடைய கிருபை போதுமானதாகவே இருக்கிறது என்றும் அறிவிக்கிறோம்.

நம் பிள்ளைகளின் தோல்விகளை நாம் புறக்கணிக்கவில்லை. அந்த தோல்விகளை அவர்களுடைய எதிர்காலத்தின் மேல் இறுதி வார்த்தையாக்க நாம் மறுக்கிறோம்.

விசுவாசம் யதார்த்தத்தை மறுக்காது; தேவனில்லாமல் யதார்த்தத்தை விளக்குவதை மறுக்கிறது.

வீட்டை என்ன மொழி நிரப்புகிறது?

ஒவ்வொரு வீடும் ஒரு மொழியை உருவாக்குகிறது. குறிப்பிட்ட வார்த்தைகள், மனப்பான்மைகள், எதிர்பார்ப்புகள் ஆகியவை மீண்டும் மீண்டும் சொல்லப்பட்டு, சூழலின் ஒரு பகுதியாக மாறிவிடுகின்றன. பிள்ளைகள் இந்த மொழியின் ஆவிக்குரிய தாக்கத்தை புரிந்துகொள்வதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே அதைக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

தேவனைப் பற்றியும், சபையைப் பற்றியும், ஊழியத்தைப் பற்றியும், பணத்தைப் பற்றியும், கஷ்டத்தைப் பற்றியும், அதிகாரத்தைப் பற்றியும், மற்றவர்களைப் பற்றியும், எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் தங்கள் பெற்றோர் எப்படி பேசுகிறார்கள் என்பதை அவர்கள் கவனிக்கிறார்கள். தியாகம் ஒரு சிலாக்கியமாக விவரிக்கப்படுகிறதா அல்லது தண்டனையாக விவரிக்கப்படுகிறதா என்பதை அவர்கள் கேட்கிறார்கள். சிரமத்திற்கான முதல் பதில் ஜெபமா அல்லது பதற்றமா என்பதை அவர்கள் கவனிக்கிறார்கள். மன்னிப்பு

கடைபிடிக்கப்படுகிறதா அல்லது குற்றச்சாட்டுகள் தொடர்ந்து நினைவுகூரப்படுகின்றனவா என்பதை அவர்கள் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வது முக்கியம் என்று நம் பிள்ளைகளிடம் சொல்லிக்கொண்டே, அந்த ஊழியம் கோரும் ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் தொடர்ந்து முறையிடுவது சாத்தியம். சபை விலைமதிக்கமுடியாதது என்று அவர்களிடம் சொல்லிக்கொண்டே, சாப்பாட்டு மேசையில் அதன் மக்களை குறை கூறுவது சாத்தியம். ஆராதிக்கும்படி அவர்களை ஊக்குவித்துக்கொண்டே, நம் சொந்த ஏமாற்றம் தேவனுடைய சமூகத்திலிருந்து நம்மை விலகியிருக்க அனுமதிப்பது சாத்தியம்.

இறுதியில், பிள்ளைகள் நாம் கற்பிக்கும் போதனையால் மட்டுமல்ல, நம் வார்த்தைகள் உருவாக்கும் சூழலாலும் தாக்கத்திற்கு உட்படுகிறார்கள்.

பிரசங்கம் இந்த பயன்பாட்டை வேதனையாகவே தெளிவுபடுத்துகிறது: ஊழியத்தை ஒரு சுமையாக நாம் தொடர்ந்து விவரிப்பதை கேட்டுக்கொண்டே இருந்தால், அதை ஒரு சிலாக்கியமாக நம் பிள்ளைகள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. நாம் ஆராதிக்கும் மக்களை இடித்துரைக்க நம் வார்த்தைகளை தொடர்ந்து பயன்படுத்திக்கொண்டே, சபையின் மேல் விசுவாசத்தை அவர்கள் வளர்த்துக்கொள்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. வாழ்க்கை பரபரப்பாக மாறும்போதெல்லாம் ஜெபத்தை நாமே முதலில் அகற்றுவதை அவர்கள் பார்த்தால், ஜெபம் அவர்கள் வாழ்க்கையின் மையமாக மாறும் என்று நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது.

நாம் மீண்டும் மீண்டும் பேசும் மொழி நம் உண்மையான மதிப்புகளை வெளிப்படுத்துகிறது.

செலவை விவரிப்பதை நிறுத்துங்கள்

ஊழியத்திற்கு ஒரு விலை உண்டு. தலைமைத்துவம் ஒரு பாரத்தை சுமக்கிறது. உண்மைத்தன்மைக்கு தியாகம் தேவை. மற்றவர்கள் புரிந்துகொள்வதை விட அதிகமாக நாம் கொடுக்கும், நாம் எதிர்பார்த்த பாராட்டு கிடைக்காமல் ஊழியம் செய்யும் காலகட்டங்கள் இருக்கும்.

பிரசங்கம் அந்த யதார்த்தங்களை மறுக்கவில்லை. செலவே நாம் சொல்லும் ஒரே விவரிப்பாக மாறும்போது ஆபத்து தொடங்குகிறது.

தரிசனம் மடியும்போது, குரல் பலவீனமடைகிறது. அழைப்பிலிருந்து பேசுவதை நிறுத்தி, சோர்விலிருந்து பேசத் தொடங்குகிறோம். விசுவாசத்துடன் ஜெபிப்பதை நிறுத்தி, விரக்தியிலிருந்து முறையிடத் தொடங்குகிறோம். மக்களை ஆத்துமாக்களாகப் பார்ப்பதை நிறுத்தி, அவர்களை நம் நேரத்தையும் சக்தியையும் கோரும் கோரிக்கைகளாக மட்டும் பார்க்கத் தொடங்குகிறோம்.

“ஊழியம் செய்வது ஒரு சிலாக்கியம்” என்று ஒரு காலத்தில் சொன்ன குரல், “நான் செய்வதை யாரும் பார்க்கவில்லை” என்று சொல்லத் தொடங்குகிறது.

“தேவன் என்னை அழைத்தார்” என்று ஒரு காலத்தில் சொன்ன குரல், “மக்கள் என்னிடமிருந்து அதிகமாக எதிர்பார்க்கிறார்கள்” என்று சொல்லத் தொடங்குகிறது.

“தேவன் என்னில் வைத்திருப்பதை யாரோ தேவைப்படுகிறார்கள்” என்று ஒரு காலத்தில் சொன்ன குரல், “எனக்கு கொடுக்க இனி எதுவும் மீதமில்லை” என்று சொல்லத் தொடங்குகிறது.

இந்த உணர்வுகள் உண்மையானவையாக இருக்கலாம், ஆனால் அவை நம் அழைப்பை விளக்கும் ஒரே அதிகாரமாக மாற அனுமதிக்கப்படக்கூடாது. சோர்வுக்கு ஓய்வும், ஆரோக்கியமான எல்லைகளும், புதுப்பிக்கப்பட்ட பெலனும் தேவை, ஆனால் தேவனுடைய நோக்கத்தை மறுஎழுத்து செய்யும் அதிகாரம் அதற்குக் கொடுக்கப்படக்கூடாது.

தரிசனம் திரும்பும்போது, நம் மொழி மாறுகிறது:

“என்னை யாரும் பார்க்கவில்லை” என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, மறைவில் செய்யப்படுவதை கர்த்தர் பார்க்கிறார் என்பதை நினைவுகூர்கிறோம்.

“இது அதிகமாக இருக்கிறது” என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, அவருடைய கிருபை போதுமானது என்று அறிக்கை செய்கிறோம்.

“நான் தனியாக இருக்கிறேன்” என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, கர்த்தர் சமூகமாக இருக்கிறார் என்பதை நினைவுகூர்கிறோம்.

“நான் ஊழியம் செய்யவேண்டும்” என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, “நித்தியமானதொன்றில் முதலீடு செய்யும் சிலாக்கியம் எனக்கு உண்டு” என்று சொல்கிறோம்.

சூழ்நிலைகள் இன்னும் மாறாமல் இருக்கலாம், ஆனால் நம் தரிசனம் மாறிவிட்டது—அதனால் நம் குரலும் மாறத் தொடங்குகிறது.

பிரச்சினைகளை மட்டும் அல்ல, நோக்கத்தைப் பேசுங்கள்

இந்தத் துறையில் பெற்றோருக்கு ஒரு தனிப்பட்ட பொறுப்பு உண்டு. நம் பிள்ளைகளில் என்ன தவறு என்பதை விவரிப்பதில் நிபுணராக மாறுவது எளிது. அவர்களுடைய பலவீனங்களையும், விரக்திகளையும், தவறான முடிவுகளையும், முதிர்ச்சியில் முடிவடையாத பகுதிகளையும் நாம் விரைவாக அடையாளம் காண முடியும். ஆனால் பிரசங்கம் ஊடுருவும் ஒரு கேள்வியைக் கேட்கிறது:

உங்கள் பிள்ளைகளின் குறைகளை பெயரிட்டுச் சொல்ல முடிகிறதா, ஆனால் அவர்கள் மேல் தலைவிதியை இனி பேச முடியவில்லையா?

தெய்வீக பெற்றோர்முறை நடத்தையை அடையாளம் காண்பதை விட அதிகமானதைக் கோருகிறது. தேவன் பிள்ளையிடத்தில் என்ன உருவாக்க விரும்புகிறார் என்பதைக் காணும் ஆவிக்குரிய தரிசனத்தை அது கோருகிறது. திருத்துதல் தவறானதை

தண்டிப்பதோடு மட்டும் நின்றுவிடக்கூடாது; அது சரியானதை நோக்கி பிள்ளையை வழிநடத்த உதவவேண்டும்.

வேதாகமம் முழுவதிலும், தேவன் மக்களை அவர்கள் இன்னும் வளர்ந்துகொண்டிருந்தபோதே, தமது நோக்கத்தின்படி அவர்களிடம் பேசினார். தேவதூதன் கிதியோனை "பராக்கிரமசாலி" என்று அழைத்தபோது, அவன் பயத்தால் மறைந்திருந்தான் (நியாயாதிபதிகள் 6:12-ஆம் வசனம்). இயேசு சீமோனுக்கு பேதுரு என்ற பெயரைக் கொடுத்தபோது, கிறிஸ்து அவனில் வளர்க்கப் போகும் உறுதியை சுட்டிக்காட்டியபோதும், அவன் இன்னும் நிலையற்றவனாகவே இருந்தான் (யோவான் 1:42-ஆம் வசனம்). எரேமியா தான் தகுதியற்றவன் என்று உணர்ந்தான், ஆனால் அவன் பிறப்பதற்கு முன்பே அவன் வாழ்க்கையின் மேல் நிலைநிறுத்தப்பட்ட அழைப்பைப் பற்றி தேவன் பேசினார் (எரேமியா 1:5-ஆம் வசனம்).

தேவன் அவர்களுடைய தற்போதைய நிலையை புறக்கணிக்கவில்லை. தமது கிருபை உருவாக்கப்போகும் நோக்கத்திற்கே அவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

நம் பிள்ளைகள் இந்த வகையான மொழியைக் கேட்க வேண்டும். வெறுமையான புகழ்ச்சிகளையும் மிகைப்படுத்தப்பட்ட பாராட்டுகளையும் விட அதிகமானது அவர்களுக்குத் தேவை. வேதாகமத்தில் வேரூன்றி, ஆவிக்குரிய பகுத்தறிவுடன் பேசப்படும் வார்த்தைகள் அவர்களுக்குத் தேவை:

"உன் வாழ்க்கைக்கு தேவனிடம் ஒரு நோக்கம் உண்டு."

"நீ இயேசுவுக்குச் சொந்தமானவன்."

"நீ உத்தம குணமுள்ள மனிதனாக மாற முடியும்."

"தேவன் உன் வரங்களை தமது ராஜ்யத்திற்காக பயன்படுத்த முடியும்."

"இந்த தோல்வியால் நீ வரையறுக்கப்படவில்லை."

"தேவன் உன்னில் செயல்படுகிறார் என்று நாங்கள் விசுவாசிக்கிறோம்."

"உன் எதிர்காலத்திற்காக நாங்கள் ஜெபிக்கிறோம்."

இந்த வார்த்தைகள் ஒழுக்கப்படுத்தலின் தேவையை நீக்கிவிடவில்லை. அவை ஒழுக்கப்படுத்தலுக்கு ஒரு இலக்கைக் கொடுக்கின்றன. பாதுகாக்கத்தக்க ஏதோ ஒன்றையும், வளர்க்கத்தக்க ஒரு நோக்கத்தையும் நாம் காண்பதால் திருத்துகிறோம்.

குணமாக்கப்பட்ட குரல் வேறுபட்ட சூழலை உருவாக்குகிறது

குணமாக்கப்பட்ட குரல் சத்தமாக பேசுவதைவிட அதிகமானதைச் செய்கிறது. அது மீட்டெடுக்கப்பட்ட தரிசனத்திலிருந்து பேசுகிறது. ஒரு காலத்தில் குறை கூறியதை அது ஆசீர்வதிக்கிறது, ஒரு காலத்தில் முறையிட்டதைப் பற்றி ஜெபிக்கிறது, ஒரு காலத்தில் பிரச்சினைகளை மட்டும் மீண்டும் மீண்டும் சொன்ன இடத்தில் நோக்கத்தை அறிவிக்கிறது.

குணமாக்கப்பட்ட குரல் நம்பிக்கையின்மைக்கு சரணடையாமல் வேதனையை ஒப்புக்கொள்ள முடியும்.

குணமாக்கப்பட்ட குரல் அடையாளத்தை அழிக்காமல் பாவத்தை எதிர்கொள்ள முடியும்.

குணமாக்கப்பட்ட குரல் அழைப்பைக் கைவிடாமல் சோர்வை ஒப்புக்கொள்ள முடியும்.

குணமாக்கப்பட்ட குரல் முடிவடையாத ஒரு மனிதரைக் கண்டும், தேவன் செய்துகொண்டிருக்கும் செயலைப் பற்றி இன்னும் பேசமுடியும்.

இதுவே இயேசு நம் வீடுகளுக்குள் மீட்டெடுக்க விரும்பும் குரல். அவருடைய நோக்கத்திற்கு நம் கண்கள் திறக்கப்படும்போது, நம் திருமணங்கள், பிள்ளைகள், ஊழியங்கள், எதிர்காலம் ஆகியவற்றின் மேல் நம் வாய்கள் மீண்டும் விசுவாசத்துடன் பேச முடியும்.

எதிரி மௌனமான விசுவாசிகளை விரும்புகிறான், ஏனெனில் மௌனம் யதார்த்தத்தைப் பற்றிய அவனுடைய விளக்கத்தை சவாலின்றி விட்டுவிடுகிறது. ஆனால் பயமும், விரக்தியும், தோல்வியும் மிக நீண்ட காலமாக பேசிவந்த இடங்களில் அவருடைய சத்தியம் கேட்கப்படும்படி, இயேசு நம் குரலை மீட்டெடுக்கிறார்.

தரிசனம் திரும்பும்போது, செலவை விவரிப்பதை நிறுத்தி, நோக்கத்தை அறிவிக்கத் தொடங்குகிறோம்.

தனிப்பட்ட மற்றும் குடும்ப தியானம்

- எனது மீண்டும் மீண்டும் வரும் வார்த்தைகள், எனது ஆவிக்குரிய தரிசனத்தின் நிலையைப் பற்றி என்ன வெளிப்படுத்துகின்றன?
- தேவன் என் குடும்பத்திற்குள் உருவாக்க விரும்புவதைப் பற்றி பேசுவதைவிட, அதில் என்ன தவறு என்பதைப் பற்றியே நான் அதிகமாக பேசியிருக்கிறேனா?
- எந்த எதிர்மறையான முத்திரையை அல்லது நம்பிக்கையற்ற வாக்கியத்தை மீண்டும் மீண்டும் சொல்வதை நான் நிறுத்த வேண்டும்?
- என் குடும்பம் சிரமத்தை எதிர்கொள்ளும்போது, எனது முதல் பதில் பொதுவாக ஜெபமா, பதற்றமா, குறை கூறுதலா, அல்லது முறையிடுதலா?
- தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வதை என் வார்த்தைகள் ஒரு சிலாக்கியமாக முன்வைத்தனவா அல்லது ஒரு சுமையாக முன்வைத்தனவா?
- ஒரு மனிதரின் அடையாளத்தையோ எதிர்காலத்தையோ பிரச்சினைகள் வரையறுக்க அனுமதிக்காமல், அந்த பிரச்சினைகளை நேர்மையாக எதிர்கொள்ள என்னால் முடியுமா?
- எனது திருமணம், பிள்ளைகள், ஊழியம், அல்லது தனிப்பட்ட அழைப்பின் மேல் எந்த குறிப்பிட்ட, வேதாகம சத்தியத்தை நான் பேசத் தொடங்க வேண்டும்?
- தேவன் எனக்குக் கொடுத்த தரிசனத்துடன் எனது குரல் தொடர்ந்து ஒத்துப்போனால், என் வீட்டின் சூழலில் என்ன மாறும்?

04

பகுதி நான்கு

தரிசனம் முடிவுகளாக மாற வேண்டும்

தரிசனம் நம் முடிவுகளை நிர்வகிக்கத் தொடங்கும்வரை முழுமையடையாது. நாம் விரும்பும் குடும்பத்தைப் பற்றிப் பேசலாம், நம் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்திற்காக ஜெபிக்கலாம், நம் வீடு தேவனுக்குரியது என்று அறிக்கை செய்யலாம். ஆனால் அந்த உறுதிப்பாடுகள் நம் அட்டவணைகள், முன்னுரிமைகள், உறவுகள், பழக்கவழக்கங்கள், எல்லைகள் ஆகியவற்றில் எப்போதும் தாக்கம் செலுத்தாவிட்டால், தரிசனம் ஒரு உற்சாகமூட்டும் எண்ணமாக மட்டுமே எஞ்சியிருக்கும்.

இந்தச் செய்தி இந்தச் சத்தியத்தை ஒரு எளிய கண்கட்டிய தேர்வின் மூலம் விளக்குகிறது. பார்வையற்ற ஒருவன் மூடிய இரண்டு கைகளுக்கிடையே தேர்ந்தெடுக்கும்படி கேட்கப்பட்டான். ஒரு கையில் பணம் இருந்தது; மறு கையில் ஒரு மிட்டாய் இருந்தது. தனக்கு முன்னால் இருந்ததைப் பார்க்க முடியாததால், அவனால் பகுத்தறிவுடன் தேர்ந்தெடுக்க முடியவில்லை. அவனுடைய தேர்வு ஒரு யூகமாகிவிட்டது.

இந்தப் பாடம் இந்த உதாரணத்தைவிட மிக அதிகமாக நீள்கிறது:

தெளிவாகப் பார்க்க முடியாதபோது, ஞானமாகத் தேர்ந்தெடுக்க முடியாது.

தரிசனம் இல்லாதபோது, முடிவெடுத்தல் ஆபத்தானதாகிவிடும். நம்மிடம் இன்னும் அறிவு, திறமை, பலம், நேர்மையான எண்ணங்கள் இருக்கலாம், ஆனால் நம் தேர்வுகளை மதிப்பிடுவதற்கான தெளிவான அளவுகோல் நம்மிடம் இல்லை. தேவன் நம்மை எங்கே நடத்திச் செல்கிறார் என்பது தெரியாதபோது, ஒரு முடிவு நம்மை அவருடைய நோக்கத்திற்கு நெருக்கமாக்குகிறதா அல்லது அதிலிருந்து தூரமாக்குகிறதா என்பதை நம்மால் நிர்ணயிக்க முடியாது.

தரிசனம் முடிவுகளுக்கு திசையைக் கொடுக்கிறது

ஒவ்வொரு முடிவும் நம்மை ஏதோ ஒரு இடத்திற்கு நகர்த்துகிறது. சில தேர்வுகள் உடனடியாகவும் கண்ணுக்குத் தெரியும்படியாகவும் விளைவுகளை உண்டாக்குகின்றன, மற்றவையோ நம் எதிர்காலத்தை மிக மெதுவாக வடிவமைக்கின்றன, அதனால் பல வருடங்கள் கழிந்த பிறகே நாம் அவற்றின் தாக்கத்தை உணர்கிறோம்.

ஒரு ஜெபத்தைத் தவறவிடுவது ஒரு குடும்பத்தை மாற்றுவதாகத் தோன்றாமல் இருக்கலாம். ஒரு கவனக்குறைவான உரையாடல் ஒரு பிள்ளையின் ஆவிக்குரிய திசையை மாற்றுவதாகத் தோன்றாமல் இருக்கலாம். ஒரு சமரசம் ஒரு உறுதிப்பாட்டை உடனடியாக அழிக்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்படும் தேர்வுகள் இறுதியில் பழக்கங்களாக மாறுகின்றன, பழக்கங்கள் ஒரு கலாச்சாரத்தை உருவாக்குகின்றன, கலாச்சாரம் ஒரு திசையை நிலைநிறுத்துகிறது.

ஒரு குடும்பம் நாளை நடக்கும் பாதை, அது இன்று எடுக்கும் முடிவுகளால் இப்போதே உருவாக்கப்படுகிறது.

இதனால்தான் ஆவிக்குரிய தரிசனம் மிகவும் முக்கியமானது. தரிசனம், நிகழ்கால தேர்வுகளை அவற்றின் எதிர்கால பலன்களின்படி மதிப்பிட நமக்கு உதவுகிறது. உடனடி வசதிக்கு அப்பால் பார்க்கவும், ஒரு முடிவு நமக்குள் என்ன உருவாக்குகிறது என்று கேட்கவும் அது நமக்கு உதவுகிறது.

தரிசனம் இல்லாதபோது, நாம் "எனக்கு இப்போது என்ன வேண்டும்?" எனக் கேட்கிறோம்.

தரிசனம் இருக்கும்போது, நாம் "இது நம்மை எங்கே கொண்டு செல்லும்?" எனக் கேட்கிறோம்.

தரிசனம் இல்லாதபோது, நாம் "எது எளிதானது?" எனக் கேட்கிறோம்.

தரிசனம் இருக்கும்போது, நாம் "எது தேவனுடைய நோக்கத்திற்கு ஒத்திருக்கிறது?" எனக் கேட்கிறோம்.

தரிசனம் இல்லாதபோது, நாம் "மற்றவர்கள் அனைவரும் என்ன செய்கிறார்கள்?" எனக் கேட்கிறோம்.

தரிசனம் இருக்கும்போது, நாம் "தேவன் நம் குடும்பத்திடம் என்ன ஒப்படைத்திருக்கிறார்?" எனக் கேட்கிறோம்.

நீதிமொழிகளின் ஞானம், முதல் அடி எடுத்துவைப்பதற்கு முன் இலக்கைச் சிந்திக்கும்படி நமக்குக் கற்றுத்தருகிறது:

> ""உன் கால் நடையைச் சீர்தூக்கிப்பார்; உன் வழிகளெல்லாம் நிலைவரப்பட்டிருப்பதாக.""
>
> **நீதிமொழிகள் 4:26-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

நம் பாதையைச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பது என்பது தற்செயலாக வாழ மறுப்பது என்று பொருள். நம் தேர்வுகள் எங்கே இட்டுச்செல்கின்றன என்பதைச் சிந்திக்கிறோம். நோக்கத்தைவிட திசை முக்கியம் என்பதை உணர்கிறோம், ஏனெனில் நேர்மையான மனிதர்கள் தொடர்ந்து தவறான பாதையில் நடந்தால் தவறான இலக்கை அடையக்கூடும்.

மன அழுத்தம் நம் முடிவுகளை சிதைக்கக்கூடும்

அழுத்தத்தின் கீழ், மனது இயல்பாகவே சாத்தியமான அச்சுறுத்தல்களை நோக்கி தன் கவனத்தைக் குறுக்குகிறது என்று இந்தச் செய்தி விளக்குகிறது. என்ன தோல்வியடையலாம், எது நம்மைக் காயப்படுத்தலாம், எது இழக்கப்படலாம், அல்லது ஒன்று எவ்வளவு விலைமதிக்கக்கூடும் என்பதை நாம் தீவிரமாக உணர்கிறோம். உடனடி ஆபத்தை எதிர்கொள்ளும்போது இந்த எதிர்வினை பயனுள்ளதாக இருக்கும், ஆனால் பயம் நாம் முடிவெடுக்கும் நிரந்தர கண்ணாடியாக மாறும்போது அது அழிவுதரக் கூடியதாகிவிடும்.

பயத்தால் ஆளப்படும் மனது பொதுவாக நோக்கத்தைவிட பாதுகாப்பைத் தேர்ந்தெடுக்கிறது.

மோதலுக்குப் பயந்து அவசியமான உரையாடல்களைத் தவிர்க்கலாம். சோர்வுக்குப் பயந்து ஊழியம் செய்ய மறுக்கலாம். நம் பிள்ளைகளுக்கு என்ன நேரிடும் என்று பயந்து அவர்கள்மீது கட்டுப்படுத்தும் தன்மையுடையவர்களாகலாம். விசுவாசம் பேச வேண்டிய நேரத்தில் ஏமாற்றத்திற்குப் பயந்து மவுனமாக இருக்கலாம். எது தவறாகலாம் என்பதிலேயே நம் கவனம் நிலைத்திருப்பதால் தேவன் தந்த ஒரு வாய்ப்பை நிராகரிக்கலாம்.

பயம் "இது எனக்கு என்ன இழப்பை ஏற்படுத்தும்?" எனக் கேட்கிறது.

தரிசனம் "என் கீழ்ப்படிதலின் மூலம் தேவன் என்ன செய்ய முடியும்?" எனக் கேட்கிறது.

இதற்குப் பொருள் விசுவாசம் கவனக்குறைவான முடிவுகளை உண்டாக்குகிறது என்பதல்ல. ஆவிக்குரிய தரிசனம் ஆபத்தையோ, ஞானத்தையோ, ஆலோசனையையோ, பொறுப்பையோ புறக்கணிக்காது. ஆனால் பயத்தை உச்ச அதிகாரமாக அனுமதிக்க அது மறுக்கிறது. ஞானம், தேவனுடைய நோக்கத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்தபடியே இருக்கும்போதும் இடர்களை அங்கீகரிக்கிறது.

இஸ்ரவேல் ஜனங்கள் பயத்தின் மூலம் முடிவெடுப்பதின் ஆபத்தை நிரூபித்தார்கள். பன்னிரண்டு ஒற்றர்கள் ஒரே தேசத்தையும், ஒரே பட்டணங்களையும், ஒரே இராட்சதர்களையும் பார்த்தார்கள். பத்துப் பேர் தாங்கள் கண்டதைத் தங்கள் சொந்த வரம்புகளின் மூலம் விளக்கினார்கள். யோசுவாவும் காலேபும் அதை தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தின் மூலம் விளக்கினார்கள்.

> ""நாம் உடனே போய் அதைச் சுதந்தரித்துக்கொள்வோம்; நாம் அதை எளிதாய் ஜெயித்துக்கொள்ளலாம்.""
>
> **எண்ணாகமம் 13:30-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

வித்தியாசம் அவர்களுக்குக் கிடைத்த தகவலில் இல்லை. வித்தியாசம், அந்தத் தகவலை அவர்கள் விளக்கிய தரிசனத்தில் இருந்தது. பத்து ஒற்றர்கள் தங்களுக்கும் தங்கள் எதிர்காலத்திற்கும் இடையே நிற்கும் இராட்சதர்களைக் கண்டார்கள். யோசுவாவும் காலேபும் இராட்சதர்களைவிட பெரிதான ஒரு வாக்குத்தத்தத்தைக் கண்டார்கள்.

தவறான தரிசனம் தவறான முடிவை உண்டாக்கியது, அந்த முடிவு ஒரு முழு தலைமுறையையும் பாதித்தது.

மங்கலான தரிசனம் தடுமாறும் வீட்டை உண்டாக்குகிறது

ஆபகூக்கிற்குக் கட்டளையிடப்பட்டது:

> ““நீ தரிசனத்தை எழுதி, அதைக் கடந்தோடுகிறவன் வாசிக்கும்படிப் பலகைகளிலே தீர்க்கமாக வரை.””
>
> **ஆபகூக் 2:2-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

அதன் மூல சூழலில், இந்தக் கட்டளை தேவன் தீர்க்கதரிசிக்குக் கொடுத்த ஒரு குறிப்பிட்ட வெளிப்பாட்டைப் பற்றியதாக இருந்தது. ஆனாலும் அது ஒரு முக்கியமான தத்துவத்தையும் காட்டுகிறது: தேவன் வெளிப்படுத்துவது, செயல்பாட்டை வழிநடத்தும் அளவுக்குத் தெளிவாக்கப்பட வேண்டும்.

மங்கலான தரிசனம் நிச்சயமற்ற அடிகளை உண்டாக்குகிறது. பொதுவான எண்ணங்கள் ஒரு குடும்பத்திற்குப் போதுமான திசையைத் தருவதில்லை. “நாங்கள் சிறப்பாக இருக்க விரும்புகிறோம்” என்று சொல்வது, கீழ்ப்படிதல் எப்படி இருக்கும் என்பதை நிர்ணயிப்பதற்குச் சமமல்ல. “தேவன் முதலிடத்தில் இருக்க வேண்டும்” என்று சொல்வது, அந்த உறுதிப்பாடு நம் வீட்டை எப்படி வடிவமைக்கும் என்பதை நாம் ஒருபோதும் வரையறுக்காவிட்டால் போதுமானதல்ல.

தரிசனம் தெளிவாக மாற வேண்டும்.

“இந்த வீட்டில் நாங்கள் ஜெபிப்போம்.”

“தேவனுடைய வார்த்தையை வாசித்து விவாதிப்போம்.”

“புண்படுத்தல்களை வைத்திருப்பதற்குப் பதிலாக மன்னிப்போம்.”

“சத்தியத்திற்கு விலை கொடுக்க வேண்டியிருந்தாலும் சத்தியத்தையே பேசுவோம்.”

“பகுத்தறிவின்றி திரைகள் எங்கள் பிள்ளைகளை சீஷப்படுத்த நாங்கள் அனுமதிக்க மாட்டோம்.”

“நாங்கள் தொழுதுகொள்பவர்களை விமர்சிக்க சாப்பாட்டு மேசையைப் பயன்படுத்த மாட்டோம்.”

“நாங்கள் ஒன்றாகத் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வோம்.”

“தேவனுடைய சமூகத்தை எப்போதாவது சேர்க்கும் ஒன்றாக அல்ல, முன்னுரிமையாக மாற்றுவோம்.”

இந்த அறிக்கைகள் முடிவுகளுக்கு வழிநடத்தும்போது அர்த்தமுள்ளதாகின்றன. ஜெபம் முக்கியமெனில், ஜெபத்திற்கென நேரம் ஒதுக்கப்பட வேண்டும். வேதவசனம் முக்கியமெனில், குடும்பம் ஒன்றாக பைபிளைத் திறக்க வேண்டும். மன்னிப்பு முக்கியமெனில், நல்லிணக்கத்திற்கான முதல் அடியை யாராவது எடுக்க வேண்டும். நம் பிள்ளைகளின் ஆவிக்குரிய உருவாக்கம் முக்கியமெனில், அவர்களுடைய

இருதயங்களுக்கு அதிக அணுக்கம் பெறும் குரல்கள் யாவை என்பதை நாம் ஆராய வேண்டும்.

தெளிவு, உறுதிப்பாட்டைச் செயலாக மாற்றுகிறது.

நம் அட்டவணைகள் நம் உண்மையான தரிசனத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன

பல விசுவாசிகள் தேவனே தங்களுடைய மிக உயர்ந்த முன்னுரிமை என்று நேர்மையாகச் சொல்கிறார்கள், ஆனால் நம் அட்டவணைகள் பெரும்பாலும் ஒரு போட்டித் தரிசனத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. வேலை, கல்வி, விளையாட்டு, பொழுதுபோக்கு, பயணம், எண்ணற்ற பொறுப்புகளைச் சுற்றி நம் வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டு, பின்பு மீதமிருக்கும் நேரத்தை தேவனுக்குக் கொடுக்க முயற்சிக்கிறோம்.

அழுத்தம் அதிகரிக்கும்போது, ஆவிக்குரிய பழக்கங்கள் பெரும்பாலும் முதலில் நீக்கப்படுகின்றன. சோர்வாக இருப்பதால் ஜெபிப்பதை நிறுத்துகிறோம். வாழ்க்கை கோரிக்கையாக இருப்பதால் ஊழியத்தில் இருந்து விலகுகிறோம். மனம் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருப்பதால் வார்த்தையைப் புறக்கணிக்கிறோம். அட்டவணை சுமையாகத் தோன்றுவதால் சபையிலிருந்து விலகுகிறோம்.

ஆனால் ஒன்று தரிசனத்தின் மையமாக உண்மையிலேயே இருந்தால், அதை தொடர்ந்து விருப்பத் தேர்வாக நடத்த முடியாது.

இதற்குப் பொருள் ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒரே வழக்கத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும் அல்லது சோர்வைப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்பதல்ல. வாழ்க்கையின் காலங்கள் வெவ்வேறானவை, ஞானம் வேகத்தில் மாற்றங்களைக் கோரலாம். ஓய்வு வேதாகமத்தின் அடிப்படையிலானது, ஆரோக்கியமான எல்லைகள் முக்கியமானவை. ஆனால் நாம் தேவனைத் தொடர்ந்து அணுகும் விதத்தை சரிசெய்வதற்கும், அவரை நம் முன்னுரிமைகளிலிருந்து மீண்டும் மீண்டும் நீக்குவதற்கும் இடையே வேறுபாடு உண்டு.

கேள்வி, நம் குடும்பம் பரபரப்பாக இருக்கிறதா என்பது மட்டுமல்ல. கேள்வி, நம் பரபரப்பு நம்மை தேவனுடைய நோக்கத்தை நோக்கி நகர்த்துகிறதா என்பதுதான்.

செயல்பாட்டால் சோர்வடைந்திருந்தும் ஆவிக்குரியப் பலனற்றவர்களாக இருக்க முடியும். கிடைக்கும் ஒவ்வொரு மணி நேரத்தையும் நிரப்பியும் நித்தியமாக முக்கியமானதைப் புறக்கணிக்க முடியும். செயல்பாடு தரிசனத்தால் நிர்வகிக்கப்படும்போது மட்டுமே பலனுள்ளதாகிறது.

தரிசனம் சாதாரண இடங்களுக்குள் நுழைய வேண்டும்

ஒரு குடும்பத்தின் ஆவிக்குரிய திசை, சபையில் நிகழும் வியத்தகு தருணங்கள் மூலம் மட்டும் உருவாகுவதில்லை. அது சாதாரண இடங்களில் மீண்டும் மீண்டும் எடுக்கப்படும் சாதாரண முடிவுகள் மூலம் நிலைநிறுத்தப்படுகிறது.

நம் உரையாடல் மனிதர்களைக் கட்டியெழுப்புமா அல்லது இடித்துவிடுமா என்பதை சாப்பாட்டு மேசையில் நாம் தீர்மானிக்கும்போது அது உருவாகிறது.

மோதல் ஏற்படும் தருணங்களில் பெருமையா மன்னிப்பா நம் பதிலை நிர்வகிக்கும் என்பதை நாம் தீர்மானிக்கும்போது அது உருவாகிறது.

தாராள மனமா பயமா நம்மை நடத்தும் என்பதை நம் பண விஷயங்களில் தீர்மானிக்கும்போது அது உருவாகிறது.

எந்தக் குரல்களும் காட்சிகளும் நம் வீட்டிற்குள் அணுகல் பெறும் என்பதை நம் பொழுதுபோக்கில் தீர்மானிக்கும்போது அது உருவாகிறது.

கடினமான காலைப் பொழுதுகளில் நம் ஆராதனையில் பங்கேற்பது இன்னும் தகுதியானதா என்பதை நாம் தீர்மானிக்கும்போது அது உருவாகிறது.

நம் பிள்ளைகள் தோற்றுவிடும்போது, விரக்தியிலிருந்து மட்டுமே பேசுவதா அல்லது மறுசீரமைப்புக்கான தரிசனத்துடன் திருத்துவதா என்பதை நாம் தீர்மானிக்கும்போது அது உருவாகிறது.

இந்த முடிவுகள் சிறியவையாகத் தோன்றலாம், ஆனால் அவை ஒருபோதும் ஆவிக்குரிய முக்கியத்துவமற்றவை அல்ல. மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு தேர்வும், குடும்பம் எதை மதிக்க வேண்டும் என்பதைக் கற்றுக்கொடுக்கிறது. பெற்றோர் எதைச் சகித்துக்கொள்கிறார்களோ, கொண்டாடுகிறார்களோ, முன்னுரிமை கொடுக்கிறார்களோ, பாதுகாக்கிறார்களோ, அது இறுதியில் வீட்டின் கலாச்சாரத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறுகிறது.

ஆவிக்குரிய உருவாக்கம் அன்றாட வாழ்க்கைக்குள் நுழைய வேண்டும் என்பதை மோசே புரிந்துகொண்டான்:

> ““நீ அவைகளை உன் பிள்ளைகளுக்குக் கருத்தாய்ப் போதித்து, நீ உன் வீட்டில் உட்கார்ந்திருக்கிறபோதும், வழியில் நடக்கிறபோதும், படுத்துக்கொள்ளுகிறபோதும், எழுந்திருக்கிறபோதும் அவைகளைக் குறித்துப் பேசி,””
>
> **உபாகமம் 6:7-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

தேவனுடைய வார்த்தை முறையான போதனைக்குள் மட்டும் அடைபட்டிருக்க வேண்டியதாக இருக்கவில்லை. அது காலை முதல் இரவு வரை குடும்பத்தின் உரையாடல்களையும், வழக்கங்களையும், எதிர்வினைகளையும், முடிவுகளையும் வடிவமைக்க வேண்டியதாக இருந்தது.

முடிவுகள் நாம் உண்மையிலேயே எதை மதிக்கிறோம் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன

நாம் மதிப்பதை நாம் பாதுகாக்கிறோம், நம் முடிவுகள் நாம் எதைப் பாதுகாக்கிறோம் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஆவிக்குரிய ஒற்றுமையை நாம் மதித்தால், பிளவு நம் வீட்டின் இயல்பான சூழலாக மாறுவதற்கு முன்பே அதை நாம் எதிர்கொள்வோம்.

நம் திருமண உடன்படிக்கையை மதித்தால், நம்பிக்கையையும் நெருக்கத்தையும் காக்கும் எல்லைகளை நாம் நிறுவுவோம்.

நம் பிள்ளைகளின் அழைப்பை மதித்தால், அவர்களுடைய அடையாளத்தை உருவாக்குவது எது என்பதில் நாம் நோக்கமுள்ளவர்களாக இருப்போம்.

ஜெபத்தை மதித்தால், குறைவான முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கோரிக்கைகளுக்கு அதன் இடத்தை நாம் தொடர்ந்து விட்டுக்கொடுக்க மாட்டோம்.

ஊழியத்தை மதித்தால், மீதமிருக்கும் சக்தியை மட்டும் தேவனுக்குக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக அதற்காக நாம் ஆயத்தமாவோம்.

தேவனுடைய சமூகத்தை மதித்தால், அவர் நமக்கு ஆராதனைக்கான வாய்ப்பைத் தரும்போது செயலற்று இராமல் பங்கேற்போம்.

தரிசனம் தியாகத்தை நாம் அளவிடும் விதத்தை மாற்றுகிறது. ஒரு முடிவு வசதியற்றதாக இருந்தாலும் அவசியமானதாக இருக்கலாம். அது நேரத்தையோ, சக்தியையோ, மனத்தாழ்மையையோ, பண தியாகத்தையோ கோரினாலும் அது சரியான முடிவாகவே இருக்கலாம். செலவு அல்ல, கீழ்ப்படிதலின் மதிப்பை நோக்கமே நிர்ணயிக்கிறது.

நல்ல எண்ணங்கள் கீழ்ப்படிதலுக்குப் பதிலாக இருக்க முடியாது

சத்தியத்தைச் செயல்படுத்தாமல் கேட்பதின் ஆபத்தைக் குறித்து யாக்கோபு விசுவாசிகளை எச்சரிக்கிறான்:

> ““அல்லாமலும், நீங்கள் உங்களை வஞ்சியாதபடிக்குத் திருவசனத்தைக் கேட்கிறவர்களாய் மாத்திரமல்ல, அதின்படி செய்கிறவர்களாயும் இருங்கள்.””
>
> **யாக்கோபு 1:22-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

ஒப்புதலையே கீழ்ப்படிதலாகத் தவறாகக் கருதும்போது ஆவிக்குரிய ஏமாற்றம் நிகழக்கூடும். ஒரு செய்தியைக் கேட்டு, மனங்கசிந்து, அதன் சத்தியத்தை நேர்மையாக ஒப்புக்கொள்கிறோம். ஆனால் செயலாக மாறாத மனங்கசிதல் இறுதியில் மங்கிப்போகிறது.

ஜெபவாழ்க்கையை நிறுவாமலேயே ஜெபம் முக்கியம் என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

நோக்கத்துடன் நம் பிள்ளைகளை சீஷப்படுத்தாமலேயே அவர்களுக்கு ஆவிக்குரிய உருவாக்கம் தேவை என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

விரக்தியிலிருந்து தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே, நம் வார்த்தைகள் ஜீவனை உண்டாக்க வேண்டும் என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

புண்படுத்தலை வைத்துக்கொண்டே, மன்னிப்பு அவசியம் என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

கலாச்சாரமும் வசதியும் நம் வீட்டின் திசையை நிர்ணயிக்க அனுமதித்துக்கொண்டே, தேவனுக்கு நம் வீட்டிற்கென ஒரு நோக்கம் உண்டு என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

தேவன் விரும்புவது என்ன என்பதைத் தரிசனம் நமக்குச் சொல்கிறது. நம் ஒப்புதலை குரல் அறிக்கை செய்கிறது. அந்த ஒப்புதல் உண்மையானதா என்பதை முடிவுகள் நிரூபிக்கின்றன.

நானும் என் வீட்டாரும்

யோசுவாவின் அறிக்கை வல்லமையுள்ளதாக இருந்தது, ஏனெனில் அது ஒரு முடிவைக் கொண்டிருந்தது:

> ""யாரைச் சேவிப்பீர்கள் என்று இன்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள்... நானும் என் வீட்டாருமோவென்றால், கர்த்தரையே சேவிப்போம்.""
>
> **யோசுவா 24:15-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

யோசுவா "சூழ்நிலைகள் எளிதாகும்போது என் குடும்பம் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்யும்" என்று சொல்லவில்லை. சுற்றியிருந்த கலாச்சாரம் என்ன தேர்ந்தெடுக்கும் என்று பார்க்க அவன் காத்திருக்கவில்லை. அவன் தன் வீட்டின் திசையை நிறுவினான்.

ஒவ்வொரு குடும்பமும் இறுதியில் இந்த முடிவை எடுக்க வேண்டும். நம் பிள்ளைகள் குறிப்பாக பெரியவர்களாகும்போது அவர்கள் எடுக்கும் ஒவ்வொரு தேர்வையும் நம்மால் கட்டுப்படுத்த முடியாது, ஆனால் அவர்கள் நம் பராமரிப்பில் இருக்கும்போது நாம் நிறுவும் ஆவிக்குரிய கலாச்சாரத்தை நம்மால் நிர்ணயிக்க முடியும். நம் வீடு எதைக் கனம்பண்ணும், எதைப் பயிற்சி செய்யும், எதை மறுக்கும், வாழ்க்கை கடினமாகும்போது எங்கு திரும்பும் என்பதை நாம் தீர்மானிக்க முடியும்.

தேவபக்தியுள்ள குடும்பம் ஒரு உணர்ச்சிகரமான அறிக்கையால் உருவாவதல்ல. அந்த அறிக்கையுடன் தொடர்ந்து ஒத்திருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான முடிவுகளால் அது கட்டப்படுகிறது.

நம் குடும்பத்தின் எதிர்காலம், நாம் ஆக விரும்பியதால் மட்டும் வடிவமைக்கப்படாது. நாம் மீண்டும் மீண்டும் தேர்ந்தெடுத்ததால் அது வடிவமைக்கப்படும்.

தரிசனம் நமக்கு இலக்கைக் காண்பிக்கிறது. நம் குரல் திசையை அறிக்கை செய்கிறது. நம் முடிவுகள் பாதையை உருவாக்குகின்றன.

தனிப்பட்ட மற்றும் குடும்ப சிந்தனை

- என் தற்போதைய முடிவுகள் என் குடும்பத்திற்கு எந்த இலக்கை உருவாக்குகின்றன?
- என் தேர்வுகள் முதன்மையாக தேவனுடைய நோக்கத்தால் வழிநடத்தப்படுகின்றனவா, அல்லது தனிப்பட்ட வசதியாலா, கலாச்சார அழுத்தத்தாலா, பயத்தாலா?
- எந்த ஆவிக்குரிய உறுதிப்பாட்டை நான் ஒப்புக்கொண்டும் செயலாக மாற்றத் தவறிவிட்டேன்?
- நான் மிக முக்கியம் என்று சொல்லும் மதிப்புகளை என் அட்டவணை பிரதிபலிக்கிறதா?
- தேவன் எனக்குக் கொடுத்த தரிசனத்திற்கு ஒத்துப்போகாத எது என் வீட்டில் சாதாரணமாகிவிட்டது?
- ஜெபம், வேதவசனம், மன்னிப்பு, பொழுதுபோக்கு, ஊழியம், அல்லது உரையாடல் தொடர்பான எந்த சாதாரண முடிவு மாற வேண்டும்?
- என் குடும்பத்தின் ஆவிக்குரிய எதிர்காலத்தைப் பாதுகாக்கும் ஒரு தெளிவான எல்லை என்ன?
- “நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தரையே சேவிப்போம்” என்ற அறிக்கையை நோக்கி என் வீட்டை நகர்த்தும் எந்த முடிவை நான் இன்று எடுக்க முடியும்?

05

பகுதி ஐந்து

பிள்ளைகளுக்குச் சீடத்துவம் அளிப்பதில் பெற்றோரே முதன்மையானவர்கள்

ஒரு குடும்பத்தின் ஆவிக்குரிய எதிர்காலம் தரிசனத்தாலும் வார்த்தைகளாலும் மட்டும் கட்டியெழுப்பப்பட முடியாது. தேவனை அறிந்துகொள்ளவும், அவருடைய வார்த்தையை நேசிக்கவும், அவருடைய குரலை அடையாளம் காணவும், அவருடைய சத்தியத்தின்படி வாழவும் அடுத்த தலைமுறைக்குக் கற்பிக்கும் பொறுப்பை யாராவது ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

அந்தப் பொறுப்பு முதன்முதலாக வீட்டைச் சேர்ந்தது.

பிள்ளைகளின் ஆவிக்குரிய உருவாக்கத்தில் சபைக்கு இன்றியமையாத பங்கு உண்டு. போதகர்கள் பிரசங்கிக்கிறார்கள், ஆசிரியர்கள் வேதத்தை விளக்குகிறார்கள், ஆராதனைத் தலைவர்கள் தேவனைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புகளை உருவாக்குகிறார்கள், சபையினர் விசுவாசம் வளரக்கூடிய ஆவிக்குரிய கூட்டமைப்பை அளிக்கிறார்கள். ஆனால் பெற்றோரின் அன்றாட செல்வாக்குக்குப் பதிலாக இருக்கும்படி சபை ஒருபோதும் வடிவமைக்கப்படவில்லை.

ஒரு பிள்ளை வாரத்திற்கு சில மணிநேரங்களே சபையில் செலவிடக்கூடும், ஆனால் வீட்டின் கலாச்சாரம் தினமும் அவர்களைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. வீட்டில் நடப்பவை, சபையில் அவர்கள் பெறுவதை உறுதிப்படுத்துவதாகவோ, அல்லது மெதுவாக அதற்கு எதிராகப் போட்டியிடுவதாகவோ இருக்கும்.

சீடத்துவம் பெற்றோரின் இருதயத்திலேயே தொடங்குகிறது

தேவனுடைய கட்டளைகளைத் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்க வேண்டும் என்று மோசே இஸ்ரவேலருக்கு அறிவுறுத்துவதற்கு முன்பு, அவர் முதலில் பெற்றோரின் ஆவிக்குரிய நிலையைக் குறித்துப் பேசினார்:

> ““இன்று நான் உனக்குக் கட்டளையிடுகிற இந்த வார்த்தைகளை உன் இருதயத்தில் இருக்கக்கடவது.””
>
> **உபாகமம் 6:6-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

வார்த்தை அவர்களுடைய பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாக மாறுவதற்கு முன்பு, அது பெற்றோரின் இருதயத்தில் இருக்க வேண்டியிருந்தது.

பெற்றோர் தாங்கள் தனிப்பட்ட முறையில் மதிக்காததை பிள்ளைகளுக்குத் தொடர்ந்து கொடுக்க முடியாது. நாம் பிள்ளைகளுக்கு ஜெபிக்கக் கற்றுக்கொடுக்கலாம், ஆனால் நம் சொந்த வாழ்க்கையில் ஜெபம் இருக்கிறதா என்பதையும் அவர்கள் கவனிப்பார்கள். வேதத்தை நேசிக்கும்படி நாம் அவர்களிடம் சொல்லலாம், ஆனால் நம் முடிவுகளில் வார்த்தை செல்வாக்கு செலுத்துகிறதா என்பதை அவர்கள் பார்ப்பார்கள். ஆராதிக்கும்படி நாம் அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தலாம், ஆனால் நாம் தேவனுடைய சமுகத்தில் ஈடுபடுகிறோமா என்பதை அவர்கள் கவனிப்பார்கள்.

பெற்றோர் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லும் சத்தியத்திற்கும், பெற்றோர் மனதார மதிக்கும் சத்தியத்திற்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாட்டை பிள்ளைகள் இறுதியில் அடையாளம் காண்பார்கள்.

இதற்குப் பெற்றோர் பரிபூரணமாக இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. எந்தப் பெற்றோரும் முழுமையான வேத அறிவு கொண்டவர்களோ, ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும் சரியாக செயல்படுபவர்களோ, குற்றமற்ற விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்துபவர்களோ அல்ல. பிள்ளைகளுக்கு ஆவிக்குரிய பரிபூரணத்தின் நடிப்பு தேவையில்லை. உண்மையான பக்தியின் சாட்சி தேவை.

தாங்கள் தவறு செய்தபோது மனந்திரும்பும் பெற்றோரை அவர்கள் பார்க்க வேண்டும்.

மன்னிப்புக் கேட்கும் பெற்றோரை அவர்கள் கேட்க வேண்டும்.

மனந்தளர்ச்சி அடையும்போது மீண்டும் ஜெபத்திற்குத் திரும்பும் பெரியவர்களை அவர்கள் கவனிக்க வேண்டும்.

மத நிகழ்வுகளில் மட்டும் பேசப்படாமல், நிஜ வாழ்க்கையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் விசுவாசத்தை அவர்கள் காண வேண்டும்.

ஒரு பிள்ளை கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய மிகவும் வல்லமையான பாடங்களில் ஒன்று, ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி என்பது ஒருபோதும் தவறாமல் இருப்பதைக் குறிக்கவில்லை என்பதே. அது தொடர்ந்து தேவனிடம் திரும்பி, அவருடைய கிருபை நம்மை மாற்ற அனுமதிப்பதைக் குறிக்கிறது.

வாழ்க்கையின் சாதாரண ஓட்டத்திலேயே சீடத்துவம் நிகழ்கிறது

மோசே தொடர்ந்தார்:

> ““நீ அவைகளை உன் பிள்ளைகளுக்குக் கருத்தாய்ப் போதித்து, நீ உன் வீட்டில் உட்கார்ந்திருக்கிறபோதும், வழியில் நடக்கிறபோதும், படுத்துக்கொள்ளுகிறபோதும், எழுந்திருக்கிறபோதும் அவைகளைக் குறித்துப் பேசி,””
>
> **உபாகமம் 6:7-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

இந்த வேதப்பகுதி ஆவிக்குரிய உருவாக்கத்தை குடும்ப வாழ்க்கையின் சாதாரண ஓட்டத்தில் வைக்கிறது. வீட்டில் உட்கார்ந்திருக்கும்போதும், ஒன்றாகப் பயணிக்கும்போதும், நாள் முடியும்போதும், காலையில் தொடங்கும்போதும் சீடத்துவம் நிகழ வேண்டியிருந்தது. தேவனுடைய சத்தியம் வாரம் ஒருமுறை நடக்கும் கூட்டத்திற்குள் மட்டும் அடைக்கப்படவில்லை. அது குடும்பத்தின் உரையாடல்கள், அன்றாட வழக்கங்கள், கேள்விகள், முடிவுகள், உறவுகள் ஆகியவற்றுக்குள் நுழைந்தது.

இது முக்கியமானது, ஏனெனில் பல பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சீடத்துவம் அளிக்கத் தகுதியற்றவர்களாக உணர்கிறார்கள். சீடத்துவத்திற்கு முறையான பாடம், உயர்நிலை இறையியல் பயிற்சி, அல்லது ஒவ்வொரு வேத கேள்விக்கும் பதிலளிக்கும் திறன் தேவை என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அவை பயனுள்ளதாக இருக்கலாம், ஆனால் வேதாகம சீடத்துவம் மிக எளிமையாகவே தொடங்குகிறது.

பயந்திருக்கும் ஒரு பிள்ளையுடன் பெற்றோர் ஜெபிக்கும்போது அது நிகழ்கிறது.

ஒரு கடினமான முடிவைப் பற்றி வேதம் என்ன சொல்கிறது என்று ஒரு குடும்பம் விவாதிக்கும்போது அது நிகழ்கிறது.

முரண்பாட்டுக்குப் பின் மன்னிப்பு ஏன் முக்கியம் என்று பெற்றோர் விளக்கும்போது அது நிகழ்கிறது.

தொடர்ந்த முறுமுறுப்புக்குப் பதிலாக நன்றியுணர்வைப் பிள்ளைகள் கேட்கும்போது அது நிகழ்கிறது.

ஒரு பெற்றோர் தவறை உணர்ந்து, "நான் தவறு செய்தேன். தயவுசெய்து என்னை மன்னியுங்கள்" என்று சொல்லும்போது அது நிகழ்கிறது.

பதில் கிடைத்த ஒரு ஜெபத்தைக் குடும்பம் கொண்டாடும்போது அது நிகழ்கிறது.

அன்றாட அனுபவங்களை தேவனுடைய குணாதிசயத்துடனும் உண்மைத்தன்மையுடனும் பெற்றோர் இணைக்கும்போது அது நிகழ்கிறது.

ஒவ்வொரு உரையாடலையும் ஒரு பிரசங்கம் போல் உணரச்செய்வது நோக்கமல்ல. தேவனை குடும்ப வாழ்க்கையின் இயல்பான, இன்றியமையாத பகுதியாக மாற்றுவதே நோக்கம்.

ஒவ்வொரு வீடும் ஏற்கெனவே தன் பிள்ளைகளுக்குச் சீடத்துவம் அளித்துக்கொண்டிருக்கிறது

சீடத்துவம் என்பது கிறிஸ்தவ குடும்பங்கள் புதிதாகத் தொடங்க வேண்டிய ஒன்று மட்டுமல்ல. ஒவ்வொரு வீடும் ஏற்கெனவே தன் பிள்ளைகளுக்குச் சீடத்துவம் அளித்துக்கொண்டிருக்கிறது, ஏனெனில் ஒவ்வொரு வீடும் எது முக்கியம் என்பதைத் தொடர்ந்து கற்பித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

நம் நேர அட்டவணை கற்பிக்கிறது.

நம் செலவு கற்பிக்கிறது.

நம் எதிர்வினைகள் கற்பிக்கின்றன.

நம் பொழுதுபோக்கு கற்பிக்கிறது.

நம் உறவுகள் கற்பிக்கின்றன.

ஏமாற்றத்திற்கு நாம் காட்டும் எதிர்வினை கற்பிக்கிறது.

சபையைப் பற்றிய நம் மனப்பான்மை கற்பிக்கிறது.

நேரத்தை நாம் பயன்படுத்தும் விதம் கற்பிக்கிறது.

எது கவனத்திற்குரியது, எது சந்தோஷத்தை உண்டாக்குகிறது, எது வெற்றியை வரையறுக்கிறது, நெருக்கடியான தருணங்களில் யாரிடம் திரும்ப வேண்டும் என்பதை நம் பிள்ளைகள் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உருவாக்கப்படுகிறார்களா என்பது கேள்வியல்ல; யார் அல்லது எது அவர்களை உருவாக்குகிறது என்பதே கேள்வி.

இந்தப் பிரசங்கம் குடும்பங்களுக்கு நேரடியான ஓர் எச்சரிக்கையைத் தருகிறது:

நம் பிள்ளைகளுக்குத் திரைகள் சீடத்துவம் அளிக்க நாம் அனுமதிக்க மாட்டோம்.

தொழில்நுட்பம் இயல்பாகவே தீயது அல்ல. திரைகள் கல்வி, தொடர்பு, படைப்பாற்றல், வேத ஆதாரங்களுக்கான அணுகல் ஆகியவற்றை வழங்கக்கூடும். ஆனால் ஒரு பிள்ளையின் மனதிற்கும் இருதயத்திற்கும் கட்டுப்பாடில்லாத அணுகல் கிடைக்கும்போது ஒரு திரை சீடத்துவம் அளிப்பவராக மாறுகிறது. வழிமுறை அல்காரிதம்கள், பொழுதுபோக்குக் கலைஞர்கள், செல்வாக்குமிக்கவர்கள், இணையச் சமூகங்கள் ஒருபோதும் ஆவிக்குரிய நடுநிலையில் இருப்பதில்லை. அவை மதிப்புகளைத் தெரிவிக்கின்றன, அடையாளத்தை வரையறுக்கின்றன, நடத்தையை இயல்பாக்குகின்றன, ஆசையை வடிவமைக்கின்றன.

பெற்றோர், வேதம், சபை ஆகியவற்றைவிட திரைகள் தொடர்ச்சியாகப் பேசும்போது, அவை வீட்டில் மிகச் செல்வாக்குமிக்க குரலாக மாறக்கூடும்.

எனவே தீங்கு விளைவிக்கும் உள்ளடக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதைவிட அதிகமாகப் பெற்றோர் செய்ய வேண்டும். சத்தியத்தின் வலிமையான, அழகான தரிசனத்தை நாம் நம் பிள்ளைகளுக்கு வழங்க வேண்டும். எல்லைகள் வீட்டிற்குள் நுழைவதைக் கட்டுப்படுத்தலாம், ஆனால் உறவும் நோக்கமுள்ள போதனையும் இருதயத்தை நிரப்புவதை நிலைநாட்ட உதவுகின்றன.

பதில் ஏதோ ஒன்றை எடுத்துவிடுவது மட்டுமல்ல. அது அடுத்த தலைமுறைக்கு வாழ்வதற்கான மேலான ஒன்றைக் கொடுப்பதுமாகும்.

உணவு மேசை ஒரு பலிபீடமாக மாறக்கூடும்

குடும்ப மேசையைச் சுற்றி நடப்பவற்றை இந்தப் பிரசங்கம் குறிப்பாக எதிர்கொள்கிறது. ஆகாரத்திற்கும் ஐக்கியத்திற்கும் நோக்கமாக இருந்த ஓர் இடம், விமர்சனம், புண்படுத்துதல், மனக்கசப்பு ஆகியவை திரும்பத் திரும்பப் பரிமாறப்படும் இடமாக மாறக்கூடும்.

சபையைப் பற்றி அழிவுள்ள முறையில் பேசிவிட்டு, நம் பிள்ளைகள் தேவனுடைய வீட்டை நேசிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆவிக்குரிய தலைவர்களைத் தொடர்ந்து

விமர்சித்துவிட்டு, நம் பிள்ளைகள் ஆவிக்குரிய அதிகாரத்தை நம்பாதபோது ஆச்சரியப்பட முடியாது. மற்றவர்களின் தோல்விகளைக் குடும்ப பொழுதுபோக்காக்கிவிட்டு, நம் பிள்ளைகள் இரக்கத்தை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது.

முரண்பாட்டின் ஒவ்வொரு விவரத்தையும் பிள்ளைகள் புரிந்துகொள்ளாமல் இருக்கலாம், ஆனால் அது விவாதிக்கப்படும் மனநிலையை அவர்கள் உள்வாங்கிக் கொள்கிறார்கள்.

சபை உறுப்பினர்களோ தலைவர்களோ ஒருபோதும் தவறு செய்வதில்லை என்று குடும்பங்கள் நடிக்க வேண்டும் என்பது இதன் பொருளல்ல. கடுமையான கவலைகள் சத்தியத்துடனும், ஞானத்துடனும், தகுந்த பொறுப்புக்கூறலுடனும் கையாளப்பட வேண்டும். ஆனால் வேதாகம முறையில் தீர்வு தேடுவதற்கும், விமர்சனக் கலாச்சாரத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கும் இடையே வேறுபாடு உண்டு.

மற்ற விசுவாசிகள் இல்லாத நிலையில் தொடர்ந்து விசாரிக்கப்படும் நீதிமன்றமாக குடும்ப மேசை மாறக்கூடாது.

மாறாக, அது ஒரு பலிபீடமாக மாறக்கூடும் — நன்றியுணர்வு பயிற்சி செய்யப்படும், கேள்விகள் வரவேற்கப்படும், வேதம் விவாதிக்கப்படும், சுமைகள் பகிரப்படும், ஜெபம் செய்யப்படும் இடமாக. தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையைப் பற்றியும், அவருடைய மக்களுக்குரியவர்களாக இருக்கும் சிறப்புரிமையைப் பற்றியும் பெற்றோர் பேசுவதைப் பிள்ளைகள் கேட்கும் இடமாக அது மாறக்கூடும்.

மேசையின் சூழல் பெரும்பாலும் அடுத்த தலைமுறையின் மொழியாக மாறுகிறது.

நாம் வெற்றிகரமான பிள்ளைகளை மட்டும் வளர்க்கவில்லை

பெற்றோர் இயல்பாகவே தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நல்லவற்றை விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் ஆரோக்கியமாகவும், படித்தவர்களாகவும், பொறுப்புள்ளவர்களாகவும், நிதி ரீதியாகப் பாதுகாப்பானவர்களாகவும், வயது வந்தோர் நிலைக்குத் தயாராகவும் இருக்க வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகிறோம். இந்த ஆசைகள் தவறல்ல, ஆனால் அவை தேவனுடைய நித்திய நோக்கத்திலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டால் அவை முழுமையற்றவை.

நாம் எதிர்கால ஊழியர்களையோ, தொழில் வல்லுநர்களையோ, விளையாட்டு வீரர்களையோ, கலைஞர்களையோ, தொழில் உரிமையாளர்களையோ மட்டும் வளர்க்கவில்லை. நாம் நித்திய ஆத்துமாக்களை வளர்க்கிறோம்.

நாம் எதிர்கால சீடர்களை வளர்க்கிறோம்.

நாம் எதிர்கால வாழ்க்கைத் துணைகளையும் பெற்றோரையும் வளர்க்கிறோம்.

நாம் எதிர்கால ஆராதனையாளர்களையும், ஊழியர்களையும், சாட்சிகளையும், தலைவர்களையும் வளர்க்கிறோம்.

நாம் இல்லாத நிலையில் ஒருநாள் சோதனை, ஏமாற்றம், துன்பம், வெற்றி, பொறுப்பு, ஆவிக்குரிய போராட்டம் ஆகியவற்றை எதிர்கொள்ளும் மனிதர்களை நாம் வளர்க்கிறோம்.

மிகப்பெரிய கேள்வி, நம் பிள்ளைகள் உலகத்தில் வெற்றி பெறுவார்களா என்பது மட்டுமல்ல. அதற்குள் இருந்துகொண்டே தேவனுக்கு உண்மையுள்ளவர்களாக இருக்கத் தெரிந்திருப்பார்களா என்பதே.

இயேசு கேட்டார்:

> ““மனுஷன் உலகம் முழுவதையும் ஆதாயப்படுத்திக்கொண்டாலும், தன் ஜீவனை நஷ்டப்படுத்தினால் அவனுக்கு லாபம் என்ன?””
>
> **மாற்கு 8:36-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

கலாச்சாரம் கொண்டாடும் அனைத்தையும் ஒரு பிள்ளை அடைந்தபோதும், அவர் ஆவிக்குரிய ரீதியாக வெறுமையாகவே இருக்கக்கூடும். கல்வி வெற்றி கிறிஸ்துவிலுள்ள அடையாளத்திற்குப் பதிலீடாக இருக்க முடியாது. விளையாட்டுத் திறமை குணாதிசயத்திற்குப் பதிலீடாக இருக்க முடியாது. நிதி பாதுகாப்பு தேவனுடன் சமாதானத்தை உண்டாக்க முடியாது. புகழ் நித்திய நோக்கத்தை அளிக்க முடியாது.

நம் பிள்ளைகள் தங்கள் வரங்களை வளர்த்துக்கொள்ளவும், சிறப்பை நாடவும் நாம் உதவ வேண்டும், ஆனால் ஒவ்வொரு வரமும் இறுதியில் இயேசு கிறிஸ்துவின் ஆண்டவர்த்துவத்திற்குக் கீழே வைக்கப்பட வேண்டும்.

அவர்களுடைய திறமைகள், “அவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்?” என்ற கேள்விக்குப் பதிலளிக்கின்றன.

சீடத்துவம், “அவர்கள் யாராக மாறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்?” என்ற ஆழமான கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறது.

நம் பிள்ளைகளுக்குத் தற்போதைய நடத்தையைவிட பெரிய தரிசனம் தேவை

தற்போதைய குறைபாடுகளுக்கு அப்பால் பார்த்து, தங்கள் பிள்ளைகளுக்கான தேவனுடைய நோக்கத்தைத் தேட வேண்டும் என்று இந்தப் பிரசங்கம் பெற்றோரிடம் கேட்கிறது. இது கீழ்ப்படியாமையைப் புறக்கணிப்பதையோ, திருத்துதலை மறுப்பதையோ குறிக்கவில்லை. திருத்துதல் ஒரு மீட்புத் தரிசனத்தால் வழிநடத்தப்பட வேண்டும் என்பதையே இது குறிக்கிறது.

பிடிவாதமான பிள்ளையை மட்டுமே நாம் பார்த்தால், கோபத்துடன் மட்டுமே பதிலளிக்கக்கூடும். ஆனால் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட வேண்டிய ஒரு பலமான மனத்திடத்தையும் நாம் அடையாளம் கண்டால், நோக்கத்துடன் நாம் ஒழுங்குபடுத்தலாம்.

பயமுள்ள பிள்ளையை மட்டுமே நாம் பார்த்தால், அவர்களுடைய தயக்கத்தால் நாம் விரக்தி அடையக்கூடும். ஆனால் தேவனை ஆழமாக நம்பக் கற்றுக்கொடுக்கக்கூடிய ஒருவரை நாம் காணும்போது, பொறுமையுடன் அவர்களுடைய விசுவாசத்தைக் கட்டியெழுப்பலாம்.

பேச்சுத் திறமையுள்ள பிள்ளையை மட்டுமே நாம் பார்த்தால், அவர்களைத் தொடர்ந்து அமைதிப்படுத்தக்கூடும். ஆனால் ஒருநாள் ஊக்குவிக்கவும், கற்பிக்கவும், சாட்சி சொல்லவும் கூடிய ஒரு குரலை நாம் அடையாளம் கண்டால், ஞானத்தையும் சுயக்கட்டுப்பாட்டையும் வளர்த்துக்கொள்ள நாம் அவர்களுக்கு உதவலாம்.

ஒரு பலவீனம் எப்போதும் ஓர் அழைப்புக்கு எதிரானது அல்ல. சில வேளைகளில் அது இன்னும் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்படாத, வளர்ச்சியடையாத பெலனே.

இந்த வேறுபாட்டை அடையாளம் காண பெற்றோருக்கு ஆவிக்குரிய பகுத்தறிவு தேவை.

சாமுவேல் ஈசாயின் ஈர்க்கும் மூத்த குமாரர்களை மட்டுமே பார்த்தார், ஆனால் தேவன் தாவீதைத் தெரிந்துகொண்டிருந்தார். கிதியோன் பலவீனத்தைப் பார்த்தான், ஆனால் தேவன் அவனைப் பராக்கிரமசாலி என்று அழைத்தார். எரேமியா தன் இளமையையும் அனுபவமின்மையையும் பார்த்தான், ஆனால் தேவன் ஜாதிகளுக்குத் தீர்க்கதரிசியைக் கண்டார்.

ஒருவர் இன்னும் உருவாக்கத்தின் நிலையில் இருக்கும்போதே தேவன் நோக்கத்தைப் பார்க்கிறார்.

நாம் அதே நம்பிக்கையுடன் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதே நம் பிள்ளைகளுக்குத் தேவை. “இந்த நடத்தை, தேவன் உன்னை யாராக மாறச் சொல்கிறாரோ அதற்கு ஒத்துவரவில்லை” என்று சொல்லும் திருத்துதல் அவர்களுக்குத் தேவை. அழிவுள்ள முத்திரைகளை ஒட்டுவதற்குப் பதிலாக, அடையாளத்தை நோக்கிச் சுட்டிக்காட்டும் ஒழுக்கம் அவர்களுக்குத் தேவை.

தற்காலிகமான ஒரு காலகட்டத்திலிருந்து நிரந்தரமான ஒரு பிரகடனத்தை ஒருபோதும் நாம் செய்யக்கூடாது.

விசுவாசம் ஒரு குடும்ப சொத்துரிமையாக மாற வேண்டும்

சங்கீதக்காரன் ஒரு தலைமுறையிலிருந்து மற்றொரு தலைமுறைக்குச் சத்தியத்தைக் கடத்தும் பொறுப்பை விவரிக்கிறான்:

> ““பின்வரும் சந்ததியான பிள்ளைக்கு நாங்கள் அவைகளை மறைக்காமல், கர்த்தரின் துதிகளையும் அவருடைய பலத்தையும், அவர் செய்த அவருடைய அதிசயங்களையும் விவரிப்போம்.””
>
> **சங்கீதம் 78:4-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

ஒவ்வொரு தலைமுறையும், தேவனுடைய சாட்சியை அடுத்த தலைமுறைக்காகப் பாதுகாப்பதா என்பதை முடிவு செய்ய வேண்டும். தேவன் செய்தவற்றைக் குறித்து நாம் மவுனமாக இருந்தால், நம் பிள்ளைகள் நம் விசுவாசத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமல் நம் மரபுகளை மட்டும் சுதந்தரிக்கக்கூடும்.

அந்த அனுபவங்களை அவர்கள் கேட்க வேண்டும்.

குடும்பத்திற்குத் தேவை ஏற்பட்டபோது தேவன் எப்படி கொடுத்தார் என்பதை அவர்கள் அறிய வேண்டும்.

அவர் எப்படி ஜெபத்திற்குப் பதிலளித்தார் என்பதை அவர்கள் கேட்க வேண்டும்.

அவர் நம்மை எதிலிருந்து விடுவித்தார் என்பதை அவர்கள் அறிய வேண்டும்.

நாம் ஏன் ஆராதிக்கிறோம், ஏன் ஊழியம் செய்கிறோம், ஏன் கொடுக்கிறோம், ஏன் உண்மையுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம் என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஒருபோதும் சொல்லப்படாத சாட்சி ஒரு சொத்துரிமையாக மாற முடியாது.

இந்தத் தலைமுறை செல்வாக்கை பவுல் தீமோத்தேயுவில் அடையாளம் கண்டார்:

> ““அந்த விசுவாசம் முந்தி உன் பாட்டியாகிய லோவிசாளுக்குள்ளும் உன் தாயாகிய ஐனிக்கேயாளுக்குள்ளும் நிலைத்திருந்தது; அது உனக்குள்ளும் நிலைத்திருக்கிறதென்று நிச்சயித்திருக்கிறேன்.””
>
> **2 தீமோத்தேயு 1:5-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

தீமோத்தேயுவின் விசுவாசம் தனிப்பட்டதாக இருந்தது, ஆனால் அது தனிமையில் வளரவில்லை. அது அவனுக்குள் வாழ்வதற்கு முன்பே, அது தன் பாட்டியிடமும் தாயிடமும் வெளிப்படுவதை அவன் கண்டிருந்தான். அவர்களுடைய விசுவாசம் அவன் நடக்கக்கூடிய ஓர் ஆவிக்குரிய பாதையை உருவாக்கியது.

தேவனுக்கு ஊழியம் செய்யும் முடிவை பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளுக்காக எடுக்க முடியாது. ஒவ்வொரு பிள்ளையும் இறுதியில் இயேசுவுடன் தனிப்பட்ட உறவை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் பெற்றோர் மண்ணை பண்படுத்தலாம், விதையை விதைக்கலாம், உண்மையான விசுவாசத்தை முன்மாதிரியாகக் காட்டலாம், தேவனுக்குப் பதிலளிப்பது இயல்பாக மாறும் ஒரு வீட்டை நிலைநாட்டலாம்.

வீடு நடைமுறைப்படுத்த வேண்டியதை சபை ஆதரிக்கிறது

சபையும் குடும்பமும் போட்டியாளர்கள் அல்ல. அவை சீடர்களை உருவாக்குவதில் கூட்டாளிகள். சபை பிரசங்கத்தையும், போதனையையும், ஆவிக்குரிய அதிகாரத்தையும், ஐக்கியத்தையும், ஊழியத்திற்கான வாய்ப்புகளையும் வழங்குகிறது. அந்தச் சத்தியங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் அன்றாட சூழலை வீடு பிள்ளைகளுக்கு அளிக்கிறது.

பெற்றோர் நல்லிணக்கம் அடைவதை பிள்ளைகள் பார்க்கும்போது, மன்னிப்பைப் பற்றிய பாடம் உண்மையானதாக மாறுகிறது.

குடும்பம் கொடுப்பதை அவர்கள் பார்க்கும்போது, தாராளகுணத்தைப் பற்றிய செய்தி உண்மையானதாக மாறுகிறது.

வீட்டிற்குள் ஜெபத்தைக் கேட்கும்போது, ஜெபத்தைப் பற்றிய போதனை உண்மையானதாக மாறுகிறது.

பெற்றோர் மனதார ஆராதிப்பதை அவர்கள் பார்க்கும்போது, ஆராதனையைப் பற்றிய பிரசங்கம் உண்மையானதாக மாறுகிறது.

ஊழியம் ஒரு சுமையாக அல்ல, ஒரு சிறப்புரிமையாக விவரிக்கப்படும்போது, ஊழியம் செய்வதைப் பற்றிய அறிவுரை உண்மையானதாக மாறுகிறது.

சபை ஒரு வேத சத்தியத்தை அறிமுகப்படுத்தக்கூடும், ஆனால் ஒரு சாதாரண நாளில் அந்தச் சத்தியம் எப்படி இருக்கிறது என்பதை வீடு காண்பிக்கிறது.

வாரம் முழுவதும் வீடு தொடர்ந்து குலைக்கிறதை, சபை சில மணிநேரங்களில் உருவாக்க வேண்டும் என்று பெற்றோர் எதிர்பார்க்கக் கூடாது. அதேபோல், சுமையால் நெரிக்கப்படும் பெற்றோரை தயார்படுத்தாமலும் ஆதரிக்காமலும் முழுப் பொறுப்பையும் சபை அவர்கள் மேல் சுமத்தக்கூடாது. இருவரும் ஒன்றாக செயல்பட வேண்டும், ஆனால் சீடத்துவத்தின் அன்றாடப் பொறுப்பு வீட்டிலேயே தங்கியிருக்கிறது.

உங்களிடம் இருப்பதைக்கொண்டே தொடங்குங்கள்

சில பெற்றோர் இந்தப் பகுதியை வருத்தத்துடன் வாசிக்கலாம். ஆவிக்குரிய தலைமை நிலையற்றதாகவோ இல்லாமலோ இருந்த ஆண்டுகளை அவர்கள் உணரலாம். மற்றவர்கள் தங்கள் துணைவர் தங்கள் விசுவாசத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளாததால், இந்தப் பொறுப்பில் தனிமையாக உணரலாம். தாத்தா பாட்டிகளும், பாதுகாவலர்களும், ஆவிக்குரிய பெற்றோரும் தாங்கள் எதிர்பார்க்காத பொறுப்புகளைச் சுமந்துகொண்டிருக்கலாம்.

இந்தப் போதனையின் நோக்கம் குற்றஞ்சுமத்துவது அல்ல. அது மீட்பளிப்பதே.

நேற்றை நம்மால் மாற்ற முடியாது, ஆனால் இன்றை தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்க முடியும். ஒரு குடும்ப பலிபீடம் ஒரு மனதார செய்யப்பட்ட ஜெபத்துடன் தொடங்கக்கூடும். ஓர் ஆவிக்குரிய உரையாடல் ஒரு நேர்மையான கேள்வியுடன் தொடங்கக்கூடும். ஒரு புதிய சூழல், விமர்சனத்தை நிறுத்தி ஆசீர்வதிக்கத் தொடங்க முடிவெடுக்கும் ஒரே ஒரு நபருடன் தொடங்கக்கூடும்.

நீங்கள் முழுமையாகத் தகுதியுள்ளவராக உணரும்வரை காத்திருக்க வேண்டாம். உங்களுக்குத் தெரிந்ததைக்கொண்டு தொடங்குங்கள். வேதத்தின் ஒரு பகுதியை வாசியுங்கள். ஒரு எளிய ஜெபம் செய்யுங்கள். ஒரு சாட்சியைப் பகிருங்கள். உங்கள்

பிள்ளைகள் எதை எதிர்கொள்கிறார்கள் என்று கேளுங்கள். நீங்கள் தவறியதை ஒப்புக்கொள்ளுங்கள். வீட்டின் சாதாரண வாழ்க்கைக்குள் இயேசுவை அழையுங்கள்.

நோக்கத்துடன் தங்களைக் கிடைக்கச்செய்யும் குறைபாடுள்ள மனிதர்கள் மூலமாகவும் தேவனால் செயல்பட முடியும்.

நாம் நம் பிள்ளைகளுக்கு விட்டுச்செல்லக்கூடிய மிகப்பெரிய ஆவிக்குரிய சொத்துரிமை, குறைபாடற்ற பெற்றோர் என்ற நினைவு அல்ல, மாறாக தொடர்ந்து அவர்களை இயேசுவை நோக்கி வழிநடத்திய பெற்றோர் என்ற சாட்சியே.

தனிப்பட்ட மற்றும் குடும்ப சிந்தனை

• என் அன்றாட வாழ்க்கையைக் கவனிப்பதன் மூலம் என் பிள்ளைகள் தேவனைப் பற்றி என்ன கற்றுக்கொள்கிறார்கள்?

• எங்கள் வீட்டின் ஆவிக்குரிய சூழல், சபையில் கற்பிக்கப்படுவதை உறுதிப்படுத்துகிறதா, அல்லது அதற்கு எதிராகப் போட்டியிடுகிறதா?

• தற்போது யார் அல்லது எது என் பிள்ளைகளின் மதிப்புகள் மற்றும் அடையாளத்தின் மீது மிகப்பெரிய செல்வாக்கைக் கொண்டிருக்கிறது?

• வேதத்தையும், ஜெபத்தையும், தனிப்பட்ட உரையாடலையும்விட திரைகள் வலிமையான சீடத்துவக் குரலாக மாறிவிட்டனவா?

• மேசையைச் சுற்றியிருக்கும் எங்கள் உரையாடல்கள், சபையையும் மற்ற விசுவாசிகளையும் பற்றி என் பிள்ளைகளுக்கு என்ன கற்பிக்கின்றன?

• நான் என் பிள்ளையின் நடத்தையை மட்டுமே திருத்துகிறேனா, அல்லது தேவன் அவர்களை யாராக அழைத்திருக்கிறாரோ அந்த நபராக உருவாக உதவுகிறேனா?

• தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையின் எந்தச் சாட்சியை நான் இன்னும் அடுத்த தலைமுறையுடன் பகிரவில்லை?

• எங்கள் வீட்டின் சாதாரண ஓட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக சீடத்துவத்தை மாற்ற, இந்த வாரம் நாங்கள் தொடங்கக்கூடிய எளிய பழக்கம் என்ன?

06

பகுதி ஆறு

நீங்கள் தொடர்ந்து பேசுவதே உங்கள் வீட்டின் சூழ்நிலையை உருவாக்குகிறது

ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் ஒரு தனித்துவமான சூழ்நிலை உண்டு. ஒரு விருந்தினர் அந்த வீட்டின் வழக்கங்களையோ உறவுகளையோ புரிந்துகொள்வதற்கு முன்பே, அதில் வளர்க்கப்பட்டிருப்பதை அவர் பெரும்பாலும் உணர்ந்துவிடுகிறார். சில வீடுகள் சமாதானத்தையும் பாதுகாப்பையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. வேறு சில வீடுகளில் பதற்றமும், கவலையும், குற்றச்சாட்டும், தீர்க்கப்படாத மோதலும் நிறைந்திருக்கின்றன. சில வீடுகள் நன்றியுணர்வாலும் உற்சாகப்படுத்துதலாலும் நிறைந்திருக்க, மற்ற சில வீடுகள் முறுமுறுப்பாலும், குற்றஞ்சுமத்துதலாலும், பயத்தாலும் ஆளப்படுகின்றன.

இந்தச் சூழ்நிலை ஒரே நொடியில் உருவாவதில்லை. திரும்பத் திரும்பப் பேசப்படும் வார்த்தைகள், எதிர்வினைகள், மனப்பான்மைகள், தேர்வுகள் ஆகியவற்றின் மூலம் அது படிப்படியாக உருவாகிறது. உரையாடல்தோறும், வீட்டிலுள்ளவர்கள் அங்கு இயல்பானதாகக் கருதப்படும் ஒன்றை நிலைநிறுத்திக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள்.

விசுவாசமா, பயமா — எது திரும்பத் திரும்ப வலுப்படுத்தப்படும் என்பதை நமது வார்த்தைகளே தீர்மானிக்க உதவுகின்றன.

> “மரணமும் ஜீவனும் நாவின் அதிகாரத்திலிருக்கும்; அதில் பிரியப்படுகிறவர்கள் அதின் கனியைப் புசிப்பார்கள்.”
>
> **நீதிமொழிகள் 18:21-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

மனிதனுடைய வார்த்தைகளுக்கு எல்லையற்ற படைப்பாற்றல் உண்டு என்றோ, நாம் விரும்பியதை பேசுவதன் மூலம் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையையும் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்றோ இந்த வசனம் போதிக்கவில்லை. தேவன் மாத்திரமே எல்லாவற்றின் மேலும் ஆளுகை செலுத்துகிறவர். ஆயினும், நமது வார்த்தைகள் உண்மையான ஆவிக்குரிய, உணர்ச்சிப்பூர்வமான, உறவுசார்ந்த விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றன என்பதை வேதாகமம் தெளிவாகப் போதிக்கிறது. அவை காயப்படுத்தவும் குணமாக்கவும், ஏமாற்றவும் வெளிப்படுத்தவும், தளரச்செய்யவும் பலப்படுத்தவும், பிரிக்கவும் ஒப்புரவாக்கவும் வல்லவை.

வார்த்தைகள் கனி கொடுக்கின்றன, இறுதியில் நமது குடும்பங்கள் திரும்பத் திரும்பப் பேசப்பட்டதின் கனிகளுக்கு நடுவே வாழ்கின்றன.

ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் ஒரு முதன்மையான மொழி உண்டு

ஒவ்வொரு குடும்பமும் தன்னுடைய ஆவிக்குரிய பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் ஒரு சொல்வழக்கை வளர்த்துக்கொள்கிறது. சில சொற்றொடர்கள் இடைவிடாமல் திரும்பத் திரும்பப் பேசப்படுவதால், அவை அந்த வீட்டின் அடையாளத்தின் ஒரு பகுதியாகிவிடுகின்றன.

ஒரு வீட்டில், முதன்மையான மொழி பயமாக இருக்கலாம்:

“ஏதாவது தவறாக நடந்துவிட்டால் என்ன செய்வது?”

“நமக்கு ஒருபோதும் போதுமானது இருக்காது.”

“காரியங்கள் மேலும் மேலும் மோசமாகிக்கொண்டே போகின்றன.”

இன்னொரு வீட்டில், முதன்மையான மொழி குற்றச்சாட்டாக இருக்கலாம்:

“உன்னால் ஒருபோதும் எதையும் சரியாகச் செய்ய முடியாதா?”

“எதுவுமே போதுமானதாக இல்லை.”

“மனிதர்கள் எப்போதும் நம்மை ஏமாற்றுகிறார்கள்.”

இன்னொரு வீட்டில், அந்த மொழி நம்பிக்கையின்மையாக இருக்கலாம்:

“இந்தக் குடும்பம் ஒருபோதும் மாறாது.”

“நம் திருமணம் எப்போதும் இப்படியே இருக்கும்.”

“என் பிள்ளைகள் தேவனிடமிருந்து மிகவும் தூரமாகிவிட்டார்கள்.”

இந்த வார்த்தைகள் உண்மையான அழுத்தங்களுக்கு எதிர்வினையாகத் தொடங்கியிருக்கலாம். பண ரீதியான கவலைகள், குடும்ப மோதல்கள், நோய், ஏமாற்றம், சோர்வு ஆகியவை உண்மையானவையே. ஆனால் நமது எதிர்வினை நமது திரும்பத் திரும்பப் பேசும் மொழியாக மாறும்போது, அது வீட்டின் சூழ்நிலையை உருவாக்கத் தொடங்குகிறது.

இடைவிடாத கவலையில் வளரும் பிள்ளைகள், நிச்சயமற்ற தன்மைக்கு பயமே சரியான எதிர்வினை என்று நம்பத் தொடங்கலாம். குற்றச்சாட்டால் சூழப்பட்ட பிள்ளைகள், மற்றவர்களைக் குற்றம் சாட்டவோ அல்லது தொடர்ந்து தகுதியற்றவர்கள் என்ற உணர்வின் கீழ் வாழவோ கற்றுக்கொள்ளலாம். நம்பிக்கையின்மையை மீண்டும் மீண்டும் கேட்கும் பிள்ளைகள், தங்களுடைய சொந்த விசுவாசத்தை வளர்த்துக்கொள்வதற்கு முன்பே, தேவன் செயல்படுவார் என்று எதிர்பார்ப்பதை நிறுத்திவிடலாம்.

இன்று பேசப்படும் வார்த்தைகள், நாளை நமது பிள்ளைகள் கேட்கும் உள்ளான குரலாக மாறக்கூடும்.

நெருக்கடியின் போது உங்கள் குடும்பம் என்ன கேட்கிறது?

ஒரு வீட்டின் உண்மையான மொழி பெரும்பாலும் அழுத்தத்தின் கீழ்தான் வெளிப்படுகிறது. சூழ்நிலைகள் வசதியாக இருக்கும்போது விசுவாசத்தைப் பேசுவது எளிது. நெருக்கடி இதயத்தில் உருவாகிக்கொண்டிருந்ததை வெளிக்காட்டுகிறது.

எதிர்பாராத செலவுகள் ஏற்படும்போது, நமது பிள்ளைகள் பதற்றத்தை மட்டும் கேட்கிறார்களா, அல்லது தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையை நாம் நினைவுகூருவதையும் கேட்கிறார்களா?

திருமணத்தில் மோதல் நுழையும்போது, அவர்கள் குற்றச்சாட்டையும் அவமதிப்பையும் கேட்கிறார்களா, அல்லது தாழ்மையையும் உண்மையையும் ஒப்புரவையும் காண்கிறார்களா?

யாராவது தவறு செய்யும்போது, அவர்கள் நிரந்தரமான பட்டங்களைக் கேட்கிறார்களா, அல்லது நம்பிக்கையுடன் இணைந்த திருத்தத்தைக் கேட்கிறார்களா?

எதிர்காலம் நிச்சயமற்று இருக்கும்போது, நாம் ஏற்படக்கூடிய ஒவ்வொரு பேரழிவையும் திரும்பத் திரும்பச் சொல்வதை அவர்கள் கேட்கிறார்களா, அல்லது நாம் ஜெபிப்பதைக் கேட்கிறார்களா?

விசுவாசம் நிறைந்த வீடு என்பது பிரச்சனைகள் மறைக்கப்படும் வீடு அல்ல. அது பிரச்சனைகள் தொடர்ந்து தேவனுடைய அதிகாரத்திற்குக் கீழே கொண்டுவரப்படும் வீடாகும்.

கஷ்டத்தை நேர்மையாக பேசலாம் என்பதை நமது பிள்ளைகள் அறிந்திருக்க வேண்டும். பயத்திற்கு இறுதி வார்த்தை இல்லை என்பதையும் அவர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும். தேவையை நாம் ஒப்புக்கொண்டு, பின்பு கர்த்தரை நோக்கிக் கூப்பிடுவதை அவர்கள் கேட்க வேண்டும். என்ன நடக்கும் என்று நமக்குத் தெரியாது என்று ஒப்புக்கொண்டாலும், தேவன் உண்மையுள்ளவராகவே இருக்கிறார் என்று அறிக்கை செய்வதை அவர்கள் கேட்க வேண்டும்.

ஜெபம் என்பது மற்ற எல்லா வழிகளும் தோற்றுப்போன பிறகு நாம் பயன்படுத்தும் மொழியாக இருக்கக்கூடாது. தேவனை நம்பும் வீட்டின் இயல்பான முதல் எதிர்வினையாக அது மாற வேண்டும்.

சில மலைகள் நம்முடைய முறுமுறுப்புகளை மட்டுமே கேட்டிருக்கின்றன

இயேசு தம்முடைய சீஷர்களுக்கு மலையை நோக்கிப் பேச கற்றுக்கொடுத்தார்:

> “எவனாகிலும் இந்த மலையைப் பார்த்து: நீ பெயர்ந்து, சமுத்திரத்திலே தள்ளுண்டுபோ என்று சொல்லி, தான் சொன்னபடியே நடக்கும் என்று தன் இருதயத்தில் சந்தேகப்படாமல் விசுவாசித்தால், அவன் சொன்னபடியே ஆகும் என்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.”
>
> **மாற்கு 11:23-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

இயேசு மனித பேச்சின் வல்லமையின் மீதான விசுவாசத்தைக் குறித்துப் போதிக்கவில்லை, தேவன் மீதான விசுவாசத்தையே போதித்தார். அறிக்கையின் அதிகாரம், தேவனுடைய சுபாவத்தின் மீதான நம்பிக்கையிலிருந்தும் அவருடைய சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிதலிலிருந்தும் வருகிறது. இருப்பினும், அவருடைய போதனை முக்கியமானது: விசுவாசம் என்றென்றும் மவுனமாக இருந்துவிடாது.

நம்மில் பலர் நம்முடைய மலைகளை மீண்டும் மீண்டும் விவரித்திருக்கிறோம். அவற்றை பகுப்பாய்வு செய்திருக்கிறோம், அவற்றைப் பற்றி முறுமுறுத்திருக்கிறோம், கவலைப்பட்டிருக்கிறோம், கேட்க விரும்பும் ஒவ்வொருவருக்கும் அவற்றை விளக்கியிருக்கிறோம். மலை நம்முடைய விரக்தியின் குரலைக் கேட்டிருக்கிறது, ஆனால் நமது வீடு நம்முடைய விசுவாசத்தின் குரலை அரிதாகவே கேட்டிருக்கிறது.

எதற்குச் சாத்தியமில்லையோ அதைப் பற்றி நாம் அடிக்கடி பேசியிருக்கிறோம், ஆனால் எல்லாம் சாத்தியமாகிற தேவனைப் பற்றி மிகக் குறைவாகவே பேசியிருக்கிறோம்.

இது சத்துரு விசுவாசிகளை மவுனப்படுத்தும் வழிகளில் ஒன்று. அவன் எப்போதுமே நமது பேசும் திறனை எடுத்துவிடுவதில்லை. சில நேரங்களில், நமது வார்த்தைகள் நம் சூழ்நிலைகளைப் பற்றிய அவனுடைய விளக்கத்தை ஒருபோதும் சவால் செய்யாதவரை, தொடர்ந்து பேச அவன் நமக்கு அனுமதி கொடுக்கிறான்.

நாம் அதிகமாகப் பேசக்கூடியவர்களாக இருந்தும், ஆவிக்குரிய ரீதியில் மவுனமாக்கப்பட்டவர்களாகவே இருக்க முடியும்.

நமது வாய் தொடர்ந்து பிரச்சனையை பெரிதுபடுத்தி, தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையைப் பற்றி எதுவும் சொல்லாமலிருந்தால், சத்துரு நமது குரலின் நோக்கத்தில் செல்வாக்கு செலுத்திவிட்டான் என்று அர்த்தம். பிரச்சனை நாம் பேசுகிறோமா இல்லையா என்பதல்ல. பிரச்சனை நமது பேச்சு என்ன விளைவை உருவாக்குகிறது என்பதே.

பாசாங்கு செய்யாமல் விசுவாசத்தைப் பேசுங்கள்

விசுவாசம் நிறைந்த பேச்சு எப்போதும் உண்மையானதாகவே இருக்க வேண்டும். அவசியமான உரையாடல்களைத் தவிர்க்கவோ, துன்புறுத்தலை மறைக்கவோ, உணர்ச்சிப்பூர்வமான வலியை மறுக்கவோ, யாரேனும் உதவி கேட்பதைத் தடுக்கவோ ஒரு குடும்பம் ஒருபோதும் ஆவிக்குரிய மொழியைப் பயன்படுத்தக்கூடாது.

ஏதோ ஆழமாகத் தவறாக இருக்கும்போது, “எல்லாம் நலமாக இருக்கிறது” என்று சொல்வது விசுவாசம் அல்ல. அது மறுத்தலே.

வேதாகம விசுவாசம் இருளை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவருகிறது. அது பாவத்தை அறிக்கை செய்கிறது, காயங்களை ஒப்புக்கொள்கிறது, ஞானமுள்ள ஆலோசனையை தேடுகிறது, அவசியமான எல்லைகளை நிறுவுகிறது, ஜெபத்தை கேட்கிறது. ஆனால் பிரச்சனையை நேர்மையாகச் சுட்டிக்காட்டிய பின், விசுவாசம் அதைவிட பெரியவரான தேவனையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

விசுவாசம் சொல்கிறது:

“இது வேதனையானது, ஆனால் தேவன் நொறுங்குண்ட இருதயமுள்ளவர்களுக்குச் சமீபமாயிருக்கிறார்.”

“இன்னும் நமக்குப் பதில் தெரியாது, ஆனால் தேவன் நமக்கு ஞானத்தைத் தருவார்.”

“எங்கள் திருமணத்திற்கு உதவி தேவை, தேவன் எங்களை குணமடையும் திசையில் வழிநடத்த முடியும் என்று நாங்கள் விசுவாசிக்கிறோம்.”

“எங்கள் பிள்ளை போராடிக்கொண்டிருக்கிறது, ஆனால் நாங்கள் ஜெபிப்பதையும் நோக்கத்தைப் பேசுவதையும் நிறுத்தமாட்டோம்.”

“நாங்கள் ஒரு பெரிய தவறு செய்துவிட்டோம், ஆனால் தோல்வி எங்களைக் கிருபையின் எட்டாத தூரத்தில் வைப்பதில்லை.”

விசுவாசம் என்பது தவறானதைப் பற்றி பேசாமலிருப்பது அல்ல. தேவன் இல்லாதவர் போல தவறானதைப் பற்றி பேசுவதற்கு மறுப்பதே விசுவாசம்.

திருத்தம் மீட்பின் தரிசனத்தைச் சுமந்திருக்க வேண்டும்

ஒரு வீட்டின் சூழ்நிலை, திருத்தம் கொடுக்கப்படும் விதத்தினால் குறிப்பாக உருவாகிறது. ஒவ்வொரு பெற்றோரும் தவறான நடத்தையை எதிர்கொள்ள வேண்டும், விளைவுகளை நிறுவ வேண்டும், கீழ்ப்படிதலைக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். ஆனால் திருத்தம் ஒரு பிள்ளையை மீட்பை நோக்கி வழிநடத்தவும் முடியும், அல்லது ஒரு பட்டத்திற்குள் அவர்களைச் சிறைப்படுத்தவும் முடியும்.

பவுல் இந்தப் போதனையைக் கொடுக்கிறார்:

> “பிதாக்களே, உங்கள் பிள்ளைகள் திடனற்றுப்போகாதபடி, அவர்களுக்குக் கோபமூட்டாதிருங்கள்.”
>
> **கொலோசெயர் 3:21-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

கோபத்தினால் மட்டும், அவமானத்தினாலும், திரும்பத் திரும்ப குற்றஞ்சாட்டப்படுவதாலும் திருத்தப்படும் ஒரு பிள்ளை இறுதியில் தைரியம் இழக்கக்கூடும். பிரச்சனை திருத்தத்தில் இல்லை; திருத்தம் அவசியமானதே. ஆபத்து, மீட்புத் தரிசனம் இல்லாத திருத்தத்தில் உள்ளது.

“நீ பொய் சொன்னாய், நடந்ததை நாம் நேர்மையாக கையாள வேண்டும்” என்று சொல்வதற்கும், “நீ ஒரு பொய்யன். என்னால் ஒருபோதும் உன்னை நம்ப முடியாது” என்று சொல்வதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு.

ஒன்று நடத்தையை எதிர்கொள்கிறது. மற்றொன்று நடத்தையை அடையாளமாக மாற்றிவிடுகிறது.

“இந்த முடிவு பொறுப்பற்றதாக இருந்தது” என்று சொல்வதற்கும், “உன்னால் ஒருபோதும் எதுவும் ஆக முடியாது” என்று அறிவிப்பதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு.

ஒன்று வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்பை உருவாக்குகிறது. மற்றொன்று நம்பிக்கையற்ற எதிர்காலத்தை எழுத முயற்சிக்கிறது.

தேவபக்தியுள்ள திருத்தம் உண்மையைப் பேசுகிறது, விளைவுகளை நிறுவுகிறது, கிருபையின் மூலம் அந்த பிள்ளை ஆகக்கூடிய நபரை தொடர்ந்து சுட்டிக்காட்டுகிறது. அது இவ்வாறு தெரிவிக்கிறது: "நீ செய்தது தவறு, ஆனால் இந்தத் தோல்வி உன்னை வரையறுக்க வேண்டியதில்லை. தேவன் உன்னை சிறந்த ஒன்றுக்கு அழைத்திருக்கிறார் என்று நாங்கள் விசுவாசிக்கிறபடியால், இதை நாங்கள் எதிர்கொள்வோம்."

தரிசனம் இல்லாத திருத்தம் ஒரு பிள்ளையை நசுக்கிவிடக்கூடும். தரிசனம் திருத்தத்திற்கு ஒரு இலக்கைக் கொடுக்கிறது.

திருமணத்திற்கும் ஒரு சூழ்நிலை உண்டு

இந்த நியதி பெற்றோர் பிள்ளைகளிடம் பேசும் விதத்திற்கு மட்டும் உரியதல்ல. கணவரும் மனைவியும் தங்கள் திருமணத்தின் உணர்ச்சிபூர்வமான, ஆவிக்குரிய சூழலைத் தொடர்ந்து உருவாக்கிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள்.

ஒவ்வொரு திருமணமும் ஏமாற்றத்தை அனுபவிக்கிறது. பழக்கம் காரணமாக, கிட்டத்தட்ட வேறு யாரையும் விட, துணைவர்கள் ஒருவரையொருவர் பலவீனங்களை தெளிவாகக் காண முடிகிறது. அந்தப் பலவீனங்களே உரையாடலின் முதன்மையான குவியமாக மாறினால், விரக்தி இறுதியில் வீட்டை நிரப்பிவிடும்.

திரும்பத் திரும்ப வரும் கேலி பாதுகாப்பை அரித்துவிடுகிறது.

பொதுவெளியில் குற்றஞ்சாட்டுவது நம்பிக்கையைச் சேதப்படுத்துகிறது.

இடைவிடாத ஒப்பீடு பாதுகாப்பின்மையை உருவாக்குகிறது.

தீர்க்கப்படாத புண்படுத்துதல் இடைவெளியை உருவாக்குகிறது.

இகழ்ச்சி, அந்த நபர் இனி மதிக்கப்படவில்லை என்பதை உணர்த்திவிடக்கூடும்.

நம்முடைய துணைவரின் தவறுகளை பட்டியலிட முடியுமா, ஆனால் அந்த உறவின் மேல் இனி நம்பிக்கையைப் பேச முடியவில்லையா என்று பிரசங்கம் கேட்கிறது. அந்தக் கேள்வி பிரச்சனையின் மையத்தை எட்டுகிறது. திருமணத்திற்கான தரிசனம் மறையும்போது, தவறானது எதுவோ அது மொழியை ஆளத் தொடங்குகிறது.

ஆரோக்கியமான திருமணம் கடினமான உண்மையைத் தவிர்ப்பதில்லை. மரியாதையை அழிக்காமல் உண்மையைப் பேசக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையை அது உருவாக்குகிறது. துணைவர்கள் வலியையும், நிறைவேறாத தேவைகளையும், தீங்கு விளைவிக்கும் நடத்தையையும், ஏமாற்றத்தையும் பேச முடிய வேண்டும். ஆனால் உரையாடலின் இலக்கு தண்டனையாக அல்ல, புரிந்துகொள்ளுதலும் மீட்புமாகவே இருக்க வேண்டும்.

> "கெட்டவார்த்தை ஒன்றும் உங்கள் வாயிலிருந்து புறப்படவேண்டாம்; பக்திவிருத்திக்கு ஏதுவான நல்லவார்த்தை உண்டானால் அதையே கேட்கிறவர்களுக்குப் பிரயோஜனமுண்டாகும்படி பேசுங்கள்."

> **எபேசியர் 4:29-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

பக்திவிருத்தி செய்வது என்றால் கட்டியெழுப்புவது என்று அர்த்தம். இனிமையான வார்த்தைகளை மட்டுமே பேச வேண்டும் என்று பவுல் நமக்குக் கட்டளையிடவில்லை. மற்றொரு நபருக்குள் தேவன் கட்டியெழுப்புவதற்குப் பங்களிக்கும் வார்த்தைகளைப் பேச வேண்டும் என்றே அவர் நமக்குக் கட்டளையிடுகிறார்.

கேள்வி வெறுமனே, "நான் சொன்னது உண்மையா?" என்பதல்ல.

நாம் இதையும் கேட்க வேண்டும்: "கிருபையின் செயலுக்கு உதவும் விதத்தில் நான் அதைப் பேசினேனா?"

தவறான அங்கீகாரம் தவறான தேடலை உருவாக்குகிறது

பிரசங்கம் நமது வார்த்தைகளையும் நமது அங்கீகாரத்தின் மூலத்தையும் இணைத்துக் காட்டுகிறது. நமது அடையாளம் மக்களின் அங்கீகாரத்தைச் சார்ந்திருக்கும்போது, பாராட்டு நம்மைச் சுற்றியுள்ள சூழலிலிருந்து நாம் தொடர்ந்து கோரும் ஒன்றாக மாறிவிடுகிறது.

அங்கீகாரம் கைதட்டலிலிருந்து வந்தால், நாம் கைதட்டலைத் துரத்துவோம்.

நமது மதிப்புணர்வு நன்றி சொல்லப்படுவதைச் சார்ந்திருந்தால், நமது தியாகம் கவனிக்கப்படாமல் போகும்போதெல்லாம் நாம் கசப்படையக்கூடும்.

நாம் முதன்மையாக அங்கீகரிக்கப்படுவதற்காகவே ஊழியம் செய்தால், அங்கீகாரம் வராதபோது ஊழியம் தாங்கமுடியாததாக மாறிவிடும்.

இயேசு தமது பொது ஊழியத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்பே பிதாவின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றார்:

> "அன்றியும், வானத்திலிருந்து ஒரு சத்தம் உண்டாகி: இவர் என்னுடைய நேசகுமாரன், இவரில் பிரியமாயிருக்கிறேன் என்று உரைத்தது."
>
> **மத்தேயு 3:17-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

அவருடைய அடையாளம் அவருடைய பொது செயல்பாட்டிற்கு முன்பே இருந்தது. அவர் குமாரத்துவத்தை தேடி ஊழியம் செய்யவில்லை, அதன் பாதுகாப்பிலிருந்தே ஊழியம் செய்தார்.

இதே அஸ்திபாரம் நமக்கும் அவசியமானது. நமது ஆழமான அங்கீகாரத்தை நாம் தேவனிடமிருந்து பெறாவிட்டால், அபூரணமான மனிதர்களால் தொடர்ந்து கொடுக்கவே முடியாததை நமது குடும்பங்களிடமும் சபைகளிடமும் நாம் கோருவோம். அந்தக் கோரிக்கை இறுதியில், வெறுப்பு, கையாளுதல், விலகியிருத்தல், அல்லது நாம் செய்த

அனைத்தையும் தொடர்ந்து நினைவூட்டுதல் ஆகியவற்றின் மூலம் நமது மொழிக்குள் நுழையும்.

தேவன் நமது அடையாளத்தின் மூலமாக மாறும்போது, கவனிக்கப்பட வேண்டும் என்ற இடைவிடாத தேவையிலிருந்து நமது குரல் விடுவிக்கப்படுகிறது. மனித அங்கீகாரத்தை நமது அழைப்பின் அஸ்திபாரமாக ஆக்காமல், நாம் உண்மையுடன் ஊழியம் செய்யவும், நமது தேவைகளை நேர்மையாக வெளிப்படுத்தவும், நன்றியுடன் பாராட்டைப் பெறவும் முடியும்.

கிறிஸ்துவின் வசனத்தால் வீட்டை நிரப்புங்கள்

ஒரு வீட்டின் சூழ்நிலையை மாற்றுவதற்கு எதிர்மறையான வார்த்தைகளை நீக்குவது மட்டும் போதாது. மவுனம் மட்டும் ஆவிக்குரிய ஆரோக்கியத்தை உருவாக்க முடியாது. வீடு சிறந்த ஒன்றால் நிரப்பப்பட வேண்டும்.

பவுல் எழுதுகிறார்:

> “கிறிஸ்துவின் வசனம் உங்களுக்குள்ளே சகல ஞானத்தோடும் பரிபூரணமாக வாசமாயிருப்பதாக; சங்கீதங்களினாலும் கீர்த்தனைகளினாலும் ஞானப்பாட்டுகளினாலும் ஒருவருக்கொருவர் போதித்து புத்திசொல்லிக்கொண்டு, உங்கள் இருதயத்திலே கர்த்தரைப் பக்தியுடன் பாடி;”
>
> **கொலோசெயர் 3:16-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

கிறிஸ்துவின் வசனம் நமக்குள் வாசமாயிருக்க வேண்டும் — நம்முடைய உறவுகளின் பண்பாட்டில் குடியேறி செல்வாக்கு செலுத்த வேண்டும். வேதவசனத்தால் உருவாக்கப்படும் வீடு, உண்மை பேசப்படும், மன்னிப்பு பயிற்சி செய்யப்படும், நன்றியுணர்வு வெளிப்படும், ஞானம் பகிரப்படும், வழிபாடு வரவேற்கப்படும் இடமாக மேலும் மேலும் மாற வேண்டும்.

நமது பிள்ளைகள் நாம் இவ்வாறு சொல்வதைக் கேட்க வேண்டும்:

“தேவன் எங்கள் குடும்பத்திற்கு உண்மையுள்ளவராக இருந்திருக்கிறார்.”

“இந்த முடிவை எடுப்பதற்கு முன்பு நாங்கள் ஜெபிப்போம்.”

“கிறிஸ்து எங்களை மன்னித்திருப்பதால், நாங்கள் மன்னிக்க முடியும்.”

“இந்தக் காலம் கடினமானது, ஆனால் கர்த்தர் எங்களைக் கைவிடவில்லை.”

“தேவன் தந்திருப்பதற்காக நாங்கள் நன்றியுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம்.”

“தேவன் உன்னுள் ஒரு நோக்கத்தை வைத்திருக்கிறார்.”

“எங்கள் வீடு இயேசுவுக்குச் சொந்தமானது.”

இந்த வார்த்தைகள் சூத்திரங்கள் அல்ல. தேவனுடைய சத்தியத்தின் மூலம் வாழ்க்கையை விளக்கிக் கொள்ளக் கற்றுக்கொள்ளும் ஒரு குடும்பத்தின் சொல்வழக்கே இவை.

சூழ்நிலை மாறக்கூடும்

ஒருவேளை குற்றச்சாட்டோ, பதற்றமோ, பயமோ, அல்லது ஆவிக்குரிய மவுனமோ பல ஆண்டுகளாக வீட்டில் இருந்திருக்கலாம். இந்தச் சூழ்நிலை நிரந்தரமானதாக மாறிவிட்டதாக உணரலாம். ஆனால் மத்தேயு 12-ன் செய்தி என்னவென்றால், இயேசு வீட்டிற்குள் நுழையும்போது, கட்டப்பட்டிருந்தது விடுவிக்கப்படும்.

மாற்றம் ஒரே ஒருவரிடமிருந்து தொடங்கலாம்.

ஒருவர் குற்றச்சாட்டைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்வதை நிறுத்தலாம்.

ஒருவர் மன்னிப்புக் கேட்பதைத் தொடங்கலாம்.

ஒருவர் சத்தமாக ஜெபிக்கத் தொடங்கலாம்.

ஒருவர் பதற்றத்திற்குப் பதிலாக தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையை நினைவூட்டலாம்.

பெரும்பாலும் விரக்தியை மட்டுமே கேட்டிருக்கும் ஒரு பிள்ளையின் மேல் ஒருவர் ஆசீர்வாதத்தைப் பேசலாம்.

மேசையில் ஒரு இடத்தைத் தொடர்ந்து ஆக்கிரமிக்க புண்படுத்துதலுக்கு ஒருவர் அனுமதிக்க மறுக்கலாம்.

ஒரு புதிய சூழ்நிலை ஒரே ஒரு வியத்தகு தருணத்தினால் அரிதாகவே உருவாகிறது. மீட்கப்பட்ட வார்த்தைகள் வீட்டின் திரும்பத் திரும்பப் பேசப்படும் மொழியாக மாறும்போது அது வளர்கிறது. மெல்ல மெல்ல, கவலைக்குப் பதிலாக சமாதானம் வரத் தொடங்குகிறது, முறுமுறுப்பை நன்றியுணர்வு எதிர்கொள்கிறது, பதற்றத்தை விட ஜெபம் இயல்பானதாகிறது, தளர்ச்சியை விட நம்பிக்கை பலமடைகிறது.

குணமான குரல் சத்தமாகப் பேசுவதில்லை. அது வீட்டை வேறொரு ஆவியால் நிரப்புகிறது.

தனிப்பட்ட மற்றும் குடும்ப சிந்தனை

• இப்போது என் வீட்டின் சூழ்நிலையை எந்த வார்த்தைகளும் மனப்பான்மைகளும் வரையறுக்கின்றன?

• ஒரு நெருக்கடியின் போது, என்னிடமிருந்து என் குடும்பம் மிகத் தெளிவாகக் கேட்பது எது: பதற்றமா, குற்றச்சாட்டா, மவுனமா, ஜெபமா, அல்லது விசுவாசமா?

• தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையை அரிதாகவே அறிக்கை செய்துகொண்டு, என் மலைகளை விவரிப்பதில் நான் திறமைபெற்றுவிட்டேனா?

• என் துணைவர், பிள்ளை, அல்லது என் மேலேயே நான் திரும்பத் திரும்பப் பேசிய எதிர்மறையான பட்டம் ஏதேனும் உண்டா?

• என் திருத்தம் மக்களுக்கு மீட்பை நோக்கிய ஒரு பாதையைக் கொடுக்கிறதா, அல்லது அவர்களை குற்றஞ்சாட்டலின் கீழ் தளர்ச்சியடையச் செய்கிறதா?

• இறுதியில் தேவனிடமிருந்து வர வேண்டிய அங்கீகாரத்தை என் குடும்பமோ சபையோ கொடுக்க வேண்டும் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேனா?

• என் வீட்டின் சூழ்நிலையிலிருந்து எந்த வார்த்தைகள் மறைய வேண்டும்?

• எந்த வேதாகம சத்தியங்கள் எங்கள் குடும்பத்தின் திரும்பத் திரும்பப் பேசும் மொழியின் ஒரு பகுதியாக மாற வேண்டும்?

• இன்று சூழ்நிலையை மாற்றத் தொடங்கக்கூடிய ஒரு உரையாடல், மன்னிப்பு, ஜெபம், அல்லது அறிக்கை எது?

07

பகுதி ஏழு

யாரோ ஒருவர் அடுத்த தலைமுறையை உருவாக்குவார்

வீட்டில் ஆவிக்குரிய பார்வை இல்லாதிருக்கும்போது, குடும்பம் நீண்ட நேரம் திசையின்றி இருக்காது. இறுதியில் வேறொரு குரல் திசையைத் தரும்.

பார்வையை நாம் இழக்கும்போது, மிகவும் உரத்த எந்தக் குரலின் செல்வாக்கின் கீழும் வாழத் தொடங்குகிறோம் என்று இந்தப் பிரசங்கம் எச்சரிக்கிறது. இது பிள்ளைகளுக்கும் இளைஞர்களுக்கும் விசேஷமாக கடுமையானது. நாம் யார், நாம் எதை மதிக்கவேண்டும், வெற்றி எப்படி இருக்கிறது, உறவுகள் எப்படி இயங்கவேண்டும், மகிழ்ச்சி எங்கே காணப்படும் என்று தொடர்ந்து சொல்லும் குரல்களால் அவர்கள் சூழப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

வீட்டிற்குள் வேதாகம சத்தியத்தின் குரல் மங்கலாகிவிட்டால், கலாச்சாரம் மகிழ்ச்சியுடன் அதற்குப் பதிலாகப் பேசும்.

ஆவிக்குரிய ரீதியாக நடுநிலையான உருவாக்கம் என்பது இல்லை

ஒவ்வொரு பிள்ளையும் யாராலோ அல்லது எதனாலோ சீடராக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு குரல் ஒரு நபரின் நம்பிக்கைகளையும், ஆசைகளையும், அடையாளத்தையும், பழக்கங்களையும், உலகைப் பற்றிய புரிதலையும் திரும்பத் திரும்ப உருவாக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் சீடத்துவம் நிகழ்கிறது.

சமூக ஊடகம் சீடராக்குகிறது.

பொழுதுபோக்கு சீடராக்குகிறது.

நட்புகள் சீடராக்குகின்றன.

கல்வி சீடராக்குகிறது.

விளம்பரம் சீடராக்குகிறது.

பிரபல கலாச்சாரம் சீடராக்குகிறது.

நம் பிள்ளைகள் பாதிக்கப்படுவார்களா என்பது கேள்வியல்ல. எந்தச் செல்வாக்கிற்கு மிக அதிக அதிகாரம் கொடுக்கப்படும் என்பதே கேள்வி.

இந்த செல்வாக்குகளில் பல முற்றிலும் தீயவை அல்ல. ஆசிரியர்கள் மதிப்புமிக்க அறிவைத் தெரிவிக்கமுடியும். நட்புகள் உற்சாகத்தையும் சொந்தமான உணர்வையும் தரமுடியும். தொழில்நுட்பம் கற்கவும் இணையவும் வாய்ப்புகளை உருவாக்கமுடியும். கலையும் பொழுதுபோக்கும் அழகையும், படைப்பாற்றலையும், சத்தியத்தையும் வெளிப்படுத்தமுடியும்.

ஆனால் அடையாளத்தையும், ஒழுக்கத்தையும், நோக்கத்தையும், தலைவிதியையும் வரையறுக்கத் தொடங்கும்போது எந்த செல்வாக்கும் ஆவிக்குரிய ரீதியாக நடுநிலையானது அல்ல. ஒவ்வொரு உலகக் கண்ணோட்டமும் இறுதியில் அடிப்படையான கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கிறது:

நான் யார்?

நான் ஏன் இங்கே இருக்கிறேன்?

ஒன்று சரியா தவறா என்று எது தீர்மானிக்கிறது?

என் வாழ்க்கைக்கு எது மதிப்பைத் தருகிறது?

என் சரீரத்தின் நோக்கம் என்ன?

என் ஆசைகளுடன் நான் என்ன செய்யவேண்டும்?

நிலைத்திருக்கும் நிறைவு எங்கே காணப்படும்?

சத்தியத்தை வரையறுக்கும் அதிகாரம் யாரிடம் உண்டு?

பெற்றோரும் சபையும் வேதவசனத்திலிருந்து இந்தக் கேள்விகளுக்கு நோக்கமுடன் பதிலளிக்காவிட்டால், வேறு குரல்கள் வேறொரு பார்வையின்படி அவற்றிற்குப் பதிலளிக்கும்.

பெரும்பாலும் உரத்த குரலே விளக்கமளிப்பவனாக மாறுகிறது

பிள்ளைகள் தங்களைச் சுற்றியுள்ள குரல்களிலிருந்து தகவலை மட்டும் பெறவில்லை. அந்தக் குரல்கள் வழியாக தங்களை எப்படி விளக்கிக்கொள்வது என்பதையும் அவர்கள் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

தங்கள் மதிப்பு தோற்றத்தாலோ, பிரபலத்தாலோ, சாதனையாலோ, பாலியல் தன்மையாலோ, செல்வத்தாலோ, மற்றவர்களின் ஒப்புதலாலோ தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்று கலாச்சாரம் அவர்களிடம் சொல்லக்கூடும். மற்றவர்களின் வெற்றியின் கவனமாகத் திருத்தப்பட்ட படங்களுடன் தங்கள் வாழ்க்கையை அளக்கும்படி சமூக ஊடகம் அவர்களுக்குக் கற்பிக்கக்கூடும். பொழுதுபோக்கு, பாவத்தின் விளைவுகளை வெளிப்படுத்தாமல் அதைத் திரும்பத் திரும்பக் காண்பிக்கவும், வேதாகம நம்பிக்கையை குறுகியதாகவோ, வெறுப்புள்ளதாகவோ, காலாவதியானதாகவோ சித்தரிக்கவும் கூடும்.

தேவனுடைய சத்தியம் எப்போதாவது மட்டுமே கேட்கப்படும்போது இந்தச் செய்திகள் தொடர்ந்து கேட்கப்பட்டால், மற்ற எல்லாமே அதன் வழியாக விளக்கப்படும் கண்ணோட்டமாக உரத்த குரல் மாறக்கூடும்.

இது இந்தப் பிரசங்கத்தில் தெரிவிக்கப்பட்ட உண்மை: பார்வை இழக்கப்படும்போது, உரத்த செல்வாக்கே திசையைத் தீர்மானிக்கத் தொடங்குகிறது.

ஒரு பிள்ளை சபையில் ஒரு வேதாகம சத்தியத்தைக் கேட்கலாம், ஆனால் வாரம் முழுவதும் செல்வாக்குள்ள மற்ற ஒவ்வொரு குரலும் அந்த சத்தியத்திற்கு முரணாக இருந்தால், சத்தியம் தொலைவானதாகவும் யதார்த்தமற்றதாகவும் உணரத் தொடங்கக்கூடும். அந்தப் பிள்ளை வேதவசனத்தை உணர்வுபூர்வமாக நிராகரித்திருக்கவேண்டும் என்பதே பிரச்சினை அல்ல. போட்டியிடும் ஒரு பார்வை இயல்பானதாக உணரப்படும்வரை அவர்கள் அதில் மூழ்கியிருக்கலாம்.

திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப்படுவது நம்பத்தக்கதாக உணரப்படத் தொடங்குகிறது.

கொண்டாடப்படுவது விரும்பத்தக்கதாக உணரப்படத் தொடங்குகிறது.

இயல்பானதாக்கப்படுவது தீங்கற்றதாக உணரப்படத் தொடங்குகிறது.

சவாலின்றி விடப்படுவது இறுதியில் செல்வாக்கைப் பெறுகிறது.

நாம் வரையறுக்காமல் விடுவது இயல்புநிலையாகவே சீடராக்கப்படும்

கடினமான விஷயங்களைத் தவிர்ப்பது தங்கள் பிள்ளைகளின் அப்பாவித்தனத்தைக் காக்கும் என்று பெற்றோர் சில சமயங்களில் கருதுகிறார்கள். ஆனால் மௌனம் ஒரு வெற்றிடத்தைக் காக்காது. அது யாராவது இறுதியில் நிரப்பும் ஒரு இடத்தை விட்டுவிடுகிறது.

அடையாளத்தைப் பற்றிய வேதாகம புரிதலை நாம் நம் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்காவிட்டால், கலாச்சாரம் அதை வரையறுக்கும்.

பாலியல் தன்மைக்கான தேவனுடைய நோக்கத்தை நாம் அவர்களுக்குக் கற்பிக்காவிட்டால், பொழுதுபோக்கும் சகாக்களும் அதை வரையறுப்பார்கள்.

துன்பத்தை எப்படி புரிந்துகொள்வது என்று நாம் அவர்களுக்குக் கற்பிக்காவிட்டால், தேவன் இல்லை என்று ஏமாற்றம் அவர்களை நம்பவைக்கக்கூடும்.

சபையின் நோக்கத்தை நாம் அவர்களுக்குக் கற்பிக்காவிட்டால், குறையுள்ள கிறிஸ்தவர்களின் தோல்விகள் சபைக்கு மதிப்பில்லை என்று அவர்களை நம்பவைக்கக்கூடும்.

போட்டியிடும் கருத்துகளை மதிப்பிடுவது எப்படி என்று நாம் அவர்களுக்குக் கற்பிக்காவிட்டால், நம்பிக்கையும் பிரபலமும் சத்தியத்தைவிட நம்பத்தக்கதாகத் தோன்றக்கூடும்.

நம் சாட்சியை நாம் பகிராவிட்டால், அதை உண்டாக்கிய விசுவாசத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமலேயே மதப் பழக்கங்களை அவர்கள் சுதந்தரிக்கக்கூடும்.

நாம் எதிர்கொள்ள மறுப்பது மறைந்துவிடாது. அது வெறுமனே மற்றொரு போதகருக்குக் கிடைக்கிறது.

எனவே கேள்விகள் வரவேற்கப்படும் ஒரு வீட்டை பெற்றோர் உருவாக்கவேண்டும். ஆர்வம் கலகத்தனம் என்றோ, சந்தேகம் மறைக்கப்படவேண்டும் என்றோ பிள்ளைகள் உணரக்கூடாது. அன்புள்ள, வேதாகம வீட்டின் பாதுகாப்பிற்குள் கடினமான கேள்விகளை அவர்களால் கேட்கமுடியாவிட்டால், வேறு இடத்தில் அவர்கள் பதில்களைத் தேடுவார்கள்.

அவர்களுடைய கேள்விகளுக்கு நாம் பயப்படக்கூடாது. வேதவசனத்தை ஆராயவும், ஞானத்தைத் தேடவும், புரிதலுக்காக ஜெபிக்கவும், நம்பிக்கைக்கும் கலாச்சார

அழுத்தத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை அறியவும் அவர்களுக்குக் கற்பிக்க அந்தத் தருணங்களை நாம் பயன்படுத்தவேண்டும்.

ஒருபோதும் ஆராயப்படாத ஒரு விசுவாசம், சவால் செய்யப்படும்போது எளிதில் விட்டுவிடப்படக்கூடும்.

பாதுகாப்பில் ஆயத்தமும் அடங்கவேண்டும்

ஒரு அன்புள்ள பெற்றோரின் இயல்பான ஆசை, தீங்கான செல்வாக்குகளிலிருந்து ஒரு பிள்ளையைக் காப்பதே. பாதுகாப்பு அவசியமானது, குறிப்பாக தாங்கள் பெறுவதைப் பகுத்தறியும் முதிர்ச்சி பிள்ளைகளுக்கு இல்லாத ஆண்டுகளில். ஊடகம், உறவுகள், சூழல்கள், தொழில்நுட்பம் ஆகியவற்றைச் சுற்றியுள்ள எல்லைகள் காரியக்கண்காணிப்பின் செயல்கள்.

ஆனால் பாதுகாப்பு மட்டும் போதாது.

இறுதியில், நம் பிள்ளைகள் நம்மால் அகற்றமுடியாத கருத்துகளையும் அழுத்தங்களையும் சந்திப்பார்கள். நம் நம்பிக்கைகள் பகிரப்படாத வகுப்பறைகளுக்குள்ளும், வேலைத்தளங்களுக்குள்ளும், நட்புகளுக்குள்ளும், சமூகங்களுக்குள்ளும் அவர்கள் நுழைவார்கள். தவிர்த்தலை மட்டுமே நாம் அவர்களுக்குக் கற்பித்திருந்தால், தவிர்த்தல் இனி சாத்தியமில்லாதபோது உண்மையாக இருப்பது எப்படி என்று அவர்களுக்குத் தெரியாமல் போகலாம்.

தேவபக்தியுள்ள பெற்றோர் பராமரிப்பு பாதுகாப்பிலிருந்து ஆயத்தத்தை நோக்கி நகரவேண்டும்.

பகுத்தறிதலை வளர்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது நாம் பிள்ளைகளைக் காக்கிறோம். சத்தியத்தை அடையாளங்காணவும், வஞ்சிப்பைக் கண்டறியவும், அழுத்தத்தை எதிர்க்கவும், நாம் இல்லாதபோது உண்மையான முடிவுகளை எடுக்கவும் நாம் அவர்களை ஆயத்தப்படுத்துகிறோம்.

விசுவாசிகள் இந்த வகையான பகுத்தறிதலை வளர்த்துக்கொள்ள பவுல் ஜெபித்தார்:

> “நீங்கள் விசேஷித்தவைகளைப் பகுத்தறிந்து, கிறிஸ்துவினுடைய நாள்வரைக்கும் யதார்த்தமுள்ளவர்களும் இடறலற்றவர்களுமாயிருக்கும்படிக்கு.”
>
> **பிலிப்பியர் 1:10-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

“ஒப்புக்கொள்ளுதல்” என்ற வார்த்தை, உண்மையானதை சோதித்து அறிந்துகொள்ளும் கருத்தைத் தாங்கியுள்ளது. பகுத்தறிதல் என்பது தடைசெய்யப்பட்ட நடத்தைகளின் பட்டியலை அறிவதைவிட அதிகம். ஒரு கருத்தையோ, செல்வாக்கையோ, வாய்ப்பையோ

ஆராய்ந்து, அது தேவனுடைய குணாதிசயத்திற்கும் வார்த்தைக்கும் இசைவாக இருக்கிறதா என்று கேட்கும் ஆவிக்குரிய திறனே அது.

பிள்ளைகளுக்கு தங்களுடன் பயணிக்கக்கூடிய நம்பிக்கைகள் தேவை.

ஒரு பெற்றோர் இருக்கும்போது விதிகள் நடத்தையை ஆளலாம். யாரும் பார்க்காதபோதும் நம்பிக்கைகள் இருதயத்தைத் தொடர்ந்து ஆள்கின்றன.

பாபிலோன் சோதிப்பதற்கு முன்பே தானியேல் உருவாக்கப்பட்டிருந்தான்

தன் அடையாளத்தை மறுவடிவமைக்கும்படி வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு கலாச்சாரத்திற்குள் நுழைந்த ஒரு இளைஞனின் வல்லமையான படத்தை தானியேல் தருகிறான். பாபிலோன் அவனுடைய இடத்தையும், கல்வியையும், மொழியையும், பெயரையும் மாற்றியது. முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு வாழ்க்கை பார்வையில் அவனை மூழ்கடிக்க சாம்ராஜ்யம் முயன்றது.

ஆனாலும் வேதவசனம் பதிவுசெய்கிறது:

> “ராஜாவின் போஜனபதார்த்தத்தினாலும், அவன் குடிக்கும் திராட்சரசத்தினாலும் தன்னைத் தீட்டுப்படுத்தக்கூடாதென்று தானியேல் தன் மனதிலே நிர்ணயித்து, தான் தீட்டுப்படாதபடிக்கு தனக்கு உத்தரவாகவேண்டுமென்று பிரதானிப்பிரமாணிக்கு விண்ணப்பம்பண்ணினான்.”
>
> **தானியேல் 1:8-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

பாபிலோனில் தானியேல் ஒரு முடிவை எடுத்தான், ஏனெனில் ஏதோ ஒன்று ஏற்கெனவே அவன் இருதயத்தில் நிறுவப்பட்டிருந்தது. சிறையிருப்பிற்கு முன்பு அவனை உருவாக்கிய ஒவ்வொரு செல்வாக்கையும் வேதவசனம் விவரிக்கவில்லை, ஆனால் அவனுடைய சூழலைவிட ஆழமான நம்பிக்கைகள் அவனிடம் இருந்தன என்பதை அவனுடைய எதிர்வினை வெளிப்படுத்துகிறது.

பாபிலோன் பலமுள்ளதாக இருந்தது, ஆனால் தானியேல் கேட்ட முதல் குரல் அது அல்ல.

சாம்ராஜ்யம் அவனுக்குப் புதிய பெயரிட முயல்வதற்கு முன்பே தான் யார் என்று அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. கலாச்சாரம் சமரசத்தைக் கோருவதற்கு முன்பே தேவனுடன் அவனுக்கு உறவு இருந்தது. அவனுடைய வெளிச் சூழல் மாறியது, ஆனால் அவனுக்குள் இருந்த பார்வை தெளிவாகவே தொடர்ந்தது.

இதுவே கிறிஸ்தவ சீடத்துவத்தின் இலக்காக மாறவேண்டும். பாபிலோனிலிருந்து பிள்ளைகளை மட்டும் தூரத்தில் வைக்க நாம் முயலவில்லை. பாபிலோன் அவர்களைச் சூழும்போதும் உண்மையாக வாழக்கூடிய தானியேல்களை நாம் ஆயத்தப்படுத்துகிறோம்.

அவர்கள் தேவனை தனிப்பட்ட முறையில் அறியவேண்டும், தங்கள் பெற்றோர் அவரை அறிவார்கள் என்று மட்டும் அறியாமல்.

அவர்கள் வேதவசனத்தைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும், பரிச்சயமான வேதாகம நிகழ்வுகளை மட்டும் அடையாளங்காணாமல்.

அவர்கள் ஜெப வாழ்க்கையை வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டும், பெரியவர்கள் ஜெபிக்கும்போது மட்டும் கேட்காமல்.

அவர்கள் தேவனுடைய சமூகத்தை அனுபவிக்கவேண்டும், மற்றவர்களுடைய ஆராதனையை மட்டும் கவனிக்காமல்.

அவர்கள் ஏன் நம்புகிறார்கள் என்று கற்றுக்கொள்ளவேண்டும், தாங்கள் என்ன நம்பவேண்டும் என்று மட்டும் சொல்லப்படாமல்.

கடன்வாங்கிய நம்பிக்கைகள் தனிப்பட்ட சோதனையை அரிதாகவே தாங்கிக்கொள்கின்றன.

ஒரு தலைமுறை மற்றொரு தலைமுறையிடம் பேசவேண்டும்

வேதவசனம் தேவனுடைய மக்கள்மேல் தலைமுறை பொறுப்பை வைக்கிறது:

> “ஒரு தலைமுறையார் உம்முடைய கிரியைகளை மற்றொரு தலைமுறையாருக்குப் புகழ்ந்து, உம்முடைய வல்லமையுள்ள செய்கைகளை அறிவிப்பார்கள்.”
>
> **சங்கீதம் 145:4-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

ஒவ்வொரு தலைமுறையும் ஒரு பரிசுத்த நம்பிக்கைப் பொறுப்பைப் பெறுகிறது. தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையின் சாட்சியை நாம் சுதந்தரிக்கிறோம், அவருடைய செயலை நம் சொந்த வாழ்க்கையில் அனுபவிக்கிறோம், பின்பு நமக்குப் பின் வருபவர்களுக்கு அதை அறிவிக்கிறோம்.

ஒரு தலைமுறை மௌனமாகிவிட்டால், தேவனுடைய வல்லமையுள்ள செயல்களைப் புரிந்துகொள்ளாமலேயே அடுத்த தலைமுறை சபையின் மொழியை அறிந்திருக்கக்கூடும். பாடல்களையும், பாரம்பரியங்களையும், வேதாகம சொற்றொடர்களையும் அடையாளங்கண்டாலும், அவற்றிற்கு அர்த்தம் தந்த சந்திப்புகளிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

நியாயாதிபதிகள் புத்தகம் ஒரு துயரமான தலைமுறை தோல்வியைப் பதிவுசெய்கிறது:

> “அந்தத் தலைமுறையார் எல்லாரும் தங்கள் பிதாக்களிடத்தில் சேர்க்கப்பட்டபின்பு, கர்த்தரையும் அவர் இஸ்ரவேலுக்குச் செய்திருந்த

> கிரியையையும் அறியாத வேறொரு தலைமுறையார் அவர்களுக்குப்பின் எழும்பினார்கள்.”
>
> **நியாயாதிபதிகள் 2:10-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

இந்தத் தலைமுறைக்கு ஒரு வரலாறு இல்லாமலில்லை. தேவன் அவர்களுடைய முன்னோர்களுக்காக வல்லமையுள்ள செயல்களைச் செய்திருந்தார். செங்கடல் திறந்தது, மன்னா இறங்கியது, எரிகோவின் மதில்கள் இடிந்து விழுந்தன. ஆனால் ஏதோ ஒரு கட்டத்தில், சாட்சி போதுமான வல்லமையுடனும் தெளிவுடனும் அனுப்பப்படவில்லை.

தேவனுடைய செயல்கள் வரலாற்று ரீதியாக உண்மையாக இருந்தும், அடுத்த தலைமுறைக்கு தனிப்பட்ட முறையில் தொலைவானதாக மாறக்கூடும்.

தேவன் செய்ததை நம் பிள்ளைகளுக்கு நாம் சொல்லவேண்டும். அவர் நம்மை எப்படி இரட்சித்தார், திருத்தினார், ஆயத்தம்பண்ணினார், குணமாக்கினார், துக்கத்தின் வழியாகச் சுமந்தார், ஜெபத்திற்குப் பதிலளித்தார் என்பதை அவர்கள் கேட்கவேண்டும். நம் ஆராதனைக்கு ஒரு காரணம் உண்டு, நம் நம்பிக்கைகளுக்கு ஒரு வரலாறு உண்டு என்பதை அவர்கள் அறியவேண்டும்.

அந்த சாட்சிகளின் வீரர்களாக நம்மை நாம் காட்டிக்கொள்ளக்கூடாது. தேவனே வீரர். “நாங்கள் எவ்வளவு பலமாக இருந்தோம் என்று பாருங்கள்” என்று நம் சாட்சி தெரிவிக்கக்கூடாது. “அவர் எவ்வளவு உண்மையுள்ளவராக இருந்தார் என்று பாருங்கள்” என்று அது அறிவிக்கவேண்டும்.

கவனத்திற்காகப் போட்டியிடும் குரல்களை பெற்றோர் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்

தாங்கள் புரிந்துகொள்ள மறுக்கும் செல்வாக்குகளை பெற்றோரால் ஞானமாக வழிநடத்தமுடியாது. நம் குழந்தைப் பருவத்தில் இல்லாத தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்துவதற்காகவோ, தொடர்பு வடிவங்களில் ஈடுபடுவதற்காகவோ ஒரு முழுத் தலைமுறையையும் குறைகூறுவது போதாது.

நாம் கவனமுள்ளவர்களாக மாறவேண்டும்.

நம் பிள்ளைகள் என்ன பார்க்கிறார்கள்?

யாரை அவர்கள் மெச்சுகிறார்கள்?

என்ன கருத்துகள் அவர்களுடைய நட்புகளை உருவாக்குகின்றன?

என்ன அழுத்தங்களை அவர்கள் எதிர்கொள்கிறார்கள்?

தங்களை விவரிக்க அவர்கள் என்ன வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்?

என்ன பயங்களை அவர்கள் மௌனமாகச் சுமக்கிறார்கள்?

எந்தக் கேள்விகளைக் கேட்க அவர்கள் பயப்படுகிறார்கள்?

எந்தச் சமூகங்கள் அவர்களுக்கு சொந்தமான உணர்வைத் தருகின்றன?

ஞானமுள்ள பெற்றோர் உபதேசிக்கும் முன் கேட்கிறார்கள். தங்கள் பிள்ளைகள் வழிநடத்திச் செல்லும் உலகைப் புரிந்துகொள்ள அவர்கள் தேடுகிறார்கள். ஒவ்வொரு கலாச்சாரக் கருத்தையும் ஏற்றுக்கொள்வது என்று இதன் பொருள் அல்ல. தங்கள் பிள்ளைகள் எதிர்கொள்ளும் உண்மையான கேள்விகளுக்குள் நேரடியாக வேதாகம சத்தியத்தைப் பேச போதுமான உறவையும் விழிப்புணர்வையும் வளர்த்துக்கொள்வதே இதன் பொருள்.

இணைப்பின்றி செய்யப்படும் திருத்தம் நிராகரிப்பாக மட்டுமே கேட்கப்படக்கூடும்.

சத்தியம் சமரசமின்றி தொடரவேண்டும், ஆனால் அதன் பாரத்தை சுமக்கக்கூடிய அளவு பலமான ஒரு உறவின் வழியாக அது தெரிவிக்கப்படவேண்டும்.

இலக்கு பயம் அல்ல, உண்மைத்தன்மையே

கலாச்சார செல்வாக்கைப் பற்றிய போதனை எளிதில் பயத்தை உண்டாக்கக்கூடும். வெளியிலிருந்து வரும் ஒவ்வொரு குரலும் உடனடி அச்சுறுத்தல் என்றும், முழுமையான தனிமைப்படுத்துதலே விசுவாசத்தைக் காக்கும் ஒரே வழி என்றும் பெற்றோர் கற்பனை செய்யத் தொடங்கக்கூடும்.

ஆனால் பயம் சீடத்துவத்தின் அஸ்திபாரமாக மாறமுடியாது.

தம் பின்பற்றுபவர்கள் உலகிலிருந்து அகற்றப்படவேண்டும் என்று இயேசு ஜெபிக்கவில்லை. அதற்குள் வாழும்போதே தீமையிலிருந்து அவர்கள் காக்கப்படவேண்டும் என்று அவர் ஜெபித்தார்:

> “அவர்களை உலகத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளும்படி நான் வேண்டிக்கொள்ளாமல், தீமையினின்று அவர்களைக் காக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.”
>
> **யோவான் 17:15-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

உலகத்திற்குப் பயப்படும் பிள்ளைகளை வளர்ப்பது இலக்கல்ல. அதற்குள் உண்மையாக இருப்பது எப்படி என்று தெரிந்த சீடர்களை வளர்ப்பதே இலக்கு. இரக்கத்துடன் மக்களை அணுகவும், தைரியத்துடன் சத்தியத்தைத் தெரிவிக்கவும், வஞ்சிப்பை அடையாளங்காணவும், கிறிஸ்துவின் குணாதிசயத்தைக் காண்பிக்கவும் அவர்களால் முடியவேண்டும்.

கலாச்சார இருளைத் தப்பிப்பிழைக்க மட்டும் நாம் அவர்களை ஆயத்தப்படுத்தவில்லை. அதற்குள் ஒளியைச் சுமந்துசெல்ல நாம் அவர்களை ஆயத்தப்படுத்துகிறோம்.

மிகப் பலமான குரல் சத்தியத்தின் குரலாக இருக்கவேண்டும்

நம் பிள்ளைகள் பல குரல்களைக் கேட்பார்கள், அவர்களை அடையும் ஒவ்வொரு செய்தியையும் பெற்றோரால் கட்டுப்படுத்தமுடியாது. ஆனால் வீட்டிற்குள் சத்தியத்தின் குரல் தெளிவாகவும், ஒத்திசைவாகவும், நம்பகமானதாகவும், சமூகமாகவும் இருக்கவேண்டும் என்பதை உறுதிப்படுத்த நம்மால் முயலமுடியும்.

நாம் கற்பிப்பதுடன் நம் வாழ்க்கை இசைவாக இருக்கும்போது அது நம்பகமானதாகிறது.

நாம் என்ன நம்புகிறோம் என்பதை மட்டுமல்ல, ஏன் என்பதையும் விளக்கும்போது அது தெளிவாகிறது.

நெருக்கடிகளின்போது மட்டும் தோன்றாமல், வேதவசனம் சாதாரண முடிவுகளை உருவாக்கும்போது அது ஒத்திசைவாகிறது.

கேள்விகளுக்கும், திருத்தத்திற்கும், ஜெபத்திற்கும், நேர்மையான உரையாடலுக்கும் உறவு இடம் தரும்போது அது சமூகமாகிறது.

இறுதியில், தேவனைப் பின்பற்றும்படி பெற்றோரால் பிள்ளைகளைக் கட்டாயப்படுத்தமுடியாது. ஒவ்வொரு நபரும் தனிப்பட்ட முறையில் கிருபைக்குப் பதிலளிக்கவேண்டும். ஆனால் சத்தியம் அறியப்படும், தேவனுடைய சமூகம் வரவேற்கப்படும், அவருடைய நோக்கம் தொடர்ந்து அறிவிக்கப்படும் ஒரு சூழலை நம்மால் உண்மையாக வளர்க்கமுடியும்.

உலகம் ஏற்கெனவே பேசிக்கொண்டிருக்கிறது. மௌனம் பாதுகாப்பு அல்ல.

யாரோ ஒருவர் அடுத்த தலைமுறையை உருவாக்குவார். யாரோ ஒருவர் அவர்கள் வாழ்க்கையை விளக்கும் பார்வையைத் தருவார். யாரோ ஒருவர் எதை நேசிக்கவேண்டும், எதைப் பின்தொடரவேண்டும், தாங்கள் யார் என்பதை அவர்களுக்குக் கற்பிப்பார்.

நம் வீடுகளில் மிகத் தெளிவான குரல், அவர்களைத் தொடர்ந்து இயேசு கிறிஸ்துவை நோக்கிக் காட்டும் குரலாக இருப்பதாக.

நாம் வரையறுக்காமல் விடுவது இயல்புநிலையாகவே சீடராக்கப்படும். தேவனிடமிருந்து ஒரு பார்வையை நோக்கமுடன் நம் பிள்ளைகளுக்கு நாம் தராவிட்டால், அவர்களைச் சுற்றியுள்ள உரத்த குரல் மகிழ்ச்சியுடன் வேறொரு பார்வையைத் தரும்.

தனிப்பட்ட மற்றும் குடும்ப சிந்தனை

• தற்போது என் பிள்ளைகளின் அடையாளம், மதிப்புகள், ஆசைகளின்மேல் எந்தக் குரல்கள் மிக அதிக செல்வாக்குக் கொண்டிருக்கின்றன?

• வேதாகம சத்தியம் நம் வீட்டில் ஒத்திசைவாகக் கேட்கப்படுகிறதா, அல்லது சபையில் மட்டும் எப்போதாவது கேட்கப்படுகிறதா?

• வேறொரு செல்வாக்கு ஏற்கெனவே வரையறுத்திருக்கக்கூடிய எந்த முக்கியமான விஷயத்தை நான் விவாதிக்காமல் தவிர்த்திருக்கிறேன்?

• கடினமான கேள்விகளையும், சந்தேகங்களையும், போராட்டங்களையும் என்னிடம் கொண்டுவர என் பிள்ளைகள் பாதுகாப்பாக உணர்கிறார்களா?

• தீங்கான செல்வாக்குகளிலிருந்து அவர்களை நான் காப்பது மட்டும்தானா, அல்லது பகுத்தறிதலைப் பயன்படுத்த நான் அவர்களை ஆயத்தப்படுத்துகிறேனா?

• என் பிள்ளைகள் தனிப்பட்ட நம்பிக்கைகளையும் தேவனுடன் தனிப்பட்ட உறவையும் வளர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா, அல்லது கடன்வாங்கிய விசுவாசத்தையே முழுவதும் சார்ந்திருக்கிறார்களா?

• தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையின் எந்த சாட்சி நோக்கமுடன் அடுத்த தலைமுறைக்கு அனுப்பப்படவேண்டும்?

• நம் வீட்டில் சத்தியத்தின் குரல் மேலும் தெளிவாகவும், ஒத்திசைவாகவும் மாற உதவும் நடைமுறை மாற்றம் என்ன?

08

பகுதி எட்டு

இன்று நீங்கள் வாழும் பார்வை நாளை நீங்கள் விட்டுச்செல்லும் பாரம்பரியமாகிறது

பாரம்பரியம் பெரும்பாலும் வாழ்க்கையின் முடிவில் ஆரம்பிப்பதுபோல் விவாதிக்கப்படுகிறது. ஒருநாள் நாம் பின்னோக்கிப் பார்த்து, நாம் சாதித்த எல்லாவற்றையும் சேகரித்து, நாம் விட்டுச்செல்ல விரும்புவதை தீர்மானிப்போம் என்று நாம் கற்பனை செய்கிறோம்.

ஆனால் பாரம்பரியம் முடிவில் ஆரம்பிப்பதில்லை. அது இப்போது உருவாக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

நாம் காக்கும் மதிப்புகள், நாம் திரும்பச் சொல்லும் வார்த்தைகள், நாம் நிறுவும் முன்னுரிமைகள், யாரும் கைதட்டாதபோது நாம் எடுக்கும் முடிவுகள் மூலம் அது உருவாக்கப்படுகிறது. நம் வாழ்க்கை ஒரு நினைவாக மாறுவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, நமக்குப் பின் வருபவர்களை நம் முன்மாதிரி ஏற்கெனவே உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

இன்று நாம் வாழும் பார்வை, நாளை மற்றொரு தலைமுறை நடக்கக்கூடிய பாதையாகிறது.

பாரம்பரியம் நம் பிள்ளைகளுக்கு நாம் விட்டுச்செல்வதைவிட அதிகம்

பல பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு மதிப்புமிக்க ஒன்றை விட்டுச்செல்ல விரும்புவதால் தியாகத்துடன் உழைக்கிறார்கள். நிதி நிலைத்தன்மையையோ, கல்வியையோ, வாய்ப்பையோ, சொத்தையோ, வெற்றிகரமான குடும்ப தொழிலையோ தரவேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். இந்த வரங்கள் ஞானத்துடன் கையாளப்படும்போது மகத்தான ஆசீர்வாதங்களாக மாறமுடியும்.

ஆனால் எந்த பொருள்சார் ஒன்றைவிடவும் பெரிய சுதந்தரத்தை நோக்கி வேதவசனம் நம் கவனத்தை திருப்புகிறது.

> ““நல்ல மனுஷன் தன் பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளுக்கு சுதந்தரத்தை வைத்துவிடுவான்; பாவியின் ஆஸ்தி நீதிமானுக்காக சேமிக்கப்பட்டிருக்கும்.””
>
> **நீதிமொழிகள் 13:22-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

சுதந்தரத்தில் பொருள்சார் ஏற்பாடு இருக்கலாம், ஆனால் தேவபக்தியுள்ள பாரம்பரியம் இன்னும் ஆழமாக எட்டுகிறது. விசுவாசமும், ஞானமும், குணாதிசயமும், சாட்சியும், ஆவிக்குரிய கட்டுப்பாடும், தலைமுறைகளைப் பாதிக்கக்கூடிய பக்தியின் ஒரு முறையும் அதில் அடங்கியுள்ளது.

மிகப் பெரிய சுதந்தரம் நம் பிள்ளைகளின் கைகளில் நாம் வைப்பது மட்டும் அல்ல. அவர்களுடைய இருதயங்களுக்குள் நாம் நிறுவுவதே அது.

பணத்தைச் செலவழிக்கலாம்.

சொத்தை இழக்கலாம்.

சாதனைகளை மறக்கலாம்.

ஆனால் தேவனைத் தேடவும், அவருடைய வார்த்தையை நம்பவும், அவருடைய சமூகத்தை அடையாளங்காணவும், தோல்விக்குப் பின் அவரிடம் திரும்பவும் கற்றுக்கொண்ட ஒரு பிள்ளை நித்திய மதிப்புள்ள ஒன்றைப் பெற்றிருக்கிறது.

தேவன் நமக்கு அந்தத் திறனைத் தரும்போது, அடுத்த தலைமுறைக்காக வளங்களை நிச்சயமாக ஆயத்தப்படுத்தவேண்டும். ஆனால் நம் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு சிறந்த வாழ்க்கையைத் தருவதில் இவ்வளவு மூழ்கிப்போய், அவர்களுக்கு பலமான விசுவாசத்தைத் தரத் தவறவேண்டாம்.

ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஏதோ ஒன்றை முன்னோக்கி அனுப்புகிறது

எந்த குடும்பமும் முற்றிலும் வெறுமையான வரலாற்றுடன் ஆரம்பிப்பதில்லை. நமக்கு முன் வந்தவர்களிடமிருந்து முறைகளையும், நம்பிக்கைகளையும், காயங்களையும், பலங்களையும், பயங்களையும், எதிர்பார்ப்புகளையும், உறவுகொள்ளும் வழிகளையும் நாம் சுதந்தரிக்கிறோம்.

சில குடும்பங்கள் உண்மைத்தன்மையையும், ஜெபத்தையும், தாராளகுணத்தையும், மீள்திறனையும், தேவனுக்கான பக்தியையும் முன்னோக்கி அனுப்புகின்றன. மற்றவை கோபம், போதைப்பழக்கம், மௌனம், கைவிடுதல், துன்புறுத்தல், பயம், அல்லது தீராத புண்படுத்தலின் முறைகளைச் சுமக்கின்றன. பெரும்பாலான குடும்பங்கள் இரண்டின் கலவையையும் கொண்டிருக்கின்றன.

நமக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட எல்லாவற்றிற்கும் நாம் பொறுப்பல்ல, ஆனால் நாம் தொடர்ந்து முன்னோக்கி ஒப்படைப்பதற்கு நாம் பொறுப்பு.

அழிவுள்ள முறைகளைத் தடுக்கும் வல்லமையை நற்செய்தி நமக்குத் தருகிறது. இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலம், சுதந்தரிக்கப்பட்ட வேதனை சுதந்தரிக்கப்பட்ட எதிர்காலமாக மாறவேண்டியதில்லை. நம் குடும்பம் எப்போதும் நடந்துகொண்ட விதம், நம் குடும்பம் எப்போதும் நடந்துகொள்ளும் விதத்தைத் தீர்மானிக்கவேண்டியதில்லை.

முன் தலைமுறைகளிடமிருந்து பெறப்பட்ட வெறுமையான முறைகளுக்குள்ளும் மீட்பு எட்டுகிறது என்று பேதுரு விசுவாசிகளுக்கு நினைவூட்டுகிறார்:

> ““உங்கள் பிதாக்கள் காட்டிக்கொடுத்த வீணான நடத்தையினின்று வெள்ளியினாலும் பொன்னினாலுமான அழிவுள்ள வஸ்துக்களால் நீங்கள் மீட்கப்படாமல், பழுதற்ற மாசற்ற ஆட்டுக்குட்டியாகிய கிறிஸ்துவினுடைய விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தினாலே மீட்கப்பட்டீர்களென்று அறிந்திருக்கிறீர்களே.””

1 பேதுரு 1:18-19 வசனங்கள் (தமிழ் வேதாகமம்)

இந்தப் பகுதியில் “நடத்தை” என்ற வார்த்தை ஒரு வாழ்க்கை முறையைக் குறிக்கிறது. தனிப்பட்ட பாவச் செயல்களிலிருந்து மட்டுமல்ல, நமக்கு அனுப்பப்பட்ட வெறுமையான வாழ்க்கை முறைகளிலிருந்தும் கிறிஸ்து நம்மை மீட்கிறார் என்று பேதுரு கற்பிக்கிறார்.

மனக்கசப்பு முடிவடையும் தலைமுறையாக நாம் இருக்கமுடியும்.

போதைப்பழக்கம் எதிர்கொள்ளப்படும் தலைமுறையாக நாம் இருக்கமுடியும்.

தந்தையர் ஆவிக்குரிய ரீதியாக சமூகமாக இருக்கும் தலைமுறையாக நாம் இருக்கமுடியும்.

தாய்மார் பயத்திற்குப் பதிலாக நம்பிக்கையைப் பேசும் தலைமுறையாக நாம் இருக்கமுடியும்.

ஜெபம் வீட்டிற்குத் திரும்பும் தலைமுறையாக நாம் இருக்கமுடியும்.

மௌனம் உடைக்கப்பட்டு, பார்வை மீட்டெடுக்கப்பட்டு, இயேசுவின் நாமம் மீண்டும் கனப்படுத்தப்படும் தலைமுறையாக நாம் இருக்கமுடியும்.

நம் கடந்த காலத்தில் இருந்தது நம் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியை விளக்கக்கூடும், ஆனால் நம் எதிர்காலத்தை வரையறுக்கும் அதிகாரம் அதற்கு இல்லை.

பாரம்பரியம் திரும்பத் திரும்பச் செய்வதன் மூலம் கட்டியெழுப்பப்படுகிறது

ஒரு வியத்தகு தருணத்தின் செல்வாக்கை நாம் பெரும்பாலும் மிகைமதிப்பிட்டு, உண்மையுடன் திரும்பத் திரும்பச் செய்யப்படும் சிறிய செயல்களின் வல்லமையைக் குறைத்து மதிப்பிடுகிறோம்.

ஒரு ஆவிக்குரிய பாரம்பரியம் அரிதாகவே ஒரு அசாதாரண குடும்ப ஜெபத்தால் கட்டியெழுப்பப்படுகிறது. ஜெபம் வாழ்க்கையின் இயல்பான தாளத்தின் ஒரு பகுதியாகும்போது அது உருவாகிறது.

வேதவசனத்தைப் பற்றிய ஒரு உரையாடலால் அது உருவாக்கப்படவில்லை. தேவனுடைய வார்த்தை வீட்டின் முடிவுகளுக்குள்ளும் கேள்விகளுக்குள்ளும் திரும்பத் திரும்ப நுழையும்போது அது வளர்கிறது.

ஒரு பொது ஆராதனைச் செயலால் அது நிறுவப்படவில்லை. மகிழ்ச்சியான காலங்களிலும் கடினமான காலங்களிலும் தேவன் தொடர்ந்து தகுதியானவராக இருக்கிறார் என்று பிள்ளைகள் ஒத்திசைவாகக் காணும்போது அது வளர்கிறது.

ஒரு மன்னிப்புக் கேட்டலால் அது உண்டாக்கப்படவில்லை. தோல்விக்கு தாழ்மை குடும்பத்தின் எதிர்வினையாக மாறும்போதெல்லாம் அது பலப்படுத்தப்படுகிறது.

சாதாரணமானது உண்மையுடன் திரும்பச் செய்யப்படும்போது தலைமுறைசார்ந்ததாகிறது.

தீமோத்தேயுவில் இந்த வகையான பாரம்பரியத்தை பவுல் அடையாளங்கண்டார்:

> ""உன் பாட்டியாகிய லோவிசாளிலும் உன் தாயாகிய ஐனிக்காளிலும் முன்பு குடிகொண்டிருந்து, இப்பொழுது உன்னிலும் குடிகொண்டிருக்கிறதென்று நான் நினைக்கிற உன் உள்ளான உண்மையான விசுவாசத்தை என் நினைவுக்குக் கொண்டுவருகிறேன்.""
>
> **2 தீமோத்தேயு 1:5-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

தீமோத்தேயுவில் வாழ்ந்த விசுவாசம் முதலில் அவனுடைய பாட்டியிலும் தாயிலும் காணப்பட்டது. அவர்களுடைய பொது மேடைகளையோ, ஈர்க்கும் சாதனைகளையோ, சமூக செல்வாக்கையோ பவுல் விவரிக்கவில்லை. அவர்களுடைய நேர்மையான விசுவாசத்தை அவர் நினைவுகூருகிறார்.

உண்மையான ஒன்று அவர்களில் போதுமான நீண்ட காலமும் போதுமான ஒத்திசைவுடனும் வாழ்ந்தது, அது அடுத்த தலைமுறையில் காணப்படும்படி ஆயிற்று.

தீமோத்தேயு இன்னும் தேவனுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் பதிலளிக்கவேண்டியிருந்தது. விசுவாசத்தை தானாகவே சுதந்தரிக்கமுடியாது. ஆனாலும், உண்மையான விசுவாசம் காணப்படவும், கற்பிக்கப்படவும், பெறப்படவும் கூடிய ஒரு ஆவிக்குரிய சூழலை லோவிசாளும் ஐனிக்காளும் உருவாக்கினார்கள்.

நாம் சொல்லும் பல காரியங்களை நம் பிள்ளைகள் மறக்கக்கூடும், ஆனால் நம்மில் ஒத்திசைவாக வாழ்ந்ததை அவர்கள் நினைவுகூருவார்கள்.

நாம் இயல்பானதாக்குவது அவர்களுடைய ஆரம்பப்புள்ளியாக மாறக்கூடும்

ஒவ்வொரு தலைமுறையும் எங்கேயோ தொடங்குகிறது. இன்று நாம் நிறுவும் ஆவிக்குரிய பழக்கங்கள், நாளை நம் பிள்ளைகள் கட்டியெழுப்பும் ஆரம்பப்புள்ளியாக மாறக்கூடும்.

நம் வீட்டில் ஜெபம் பரிச்சயமில்லாததாக இருந்தால், பின்பற்ற ஒரு குடும்ப முறை இல்லாமல் அடுத்த தலைமுறை அதைக் கண்டறியவேண்டியிருக்கலாம். ஆனால் ஜெபம் இயல்பாக இருந்தால், தங்களுக்குள் ஏற்கெனவே உருவான ஒரு ஆவிக்குரிய மொழியுடன் அவர்கள் தொடங்குகிறார்கள்.

தாராளகுணம் அசாதாரணமானதாக இருந்தால், கொடுப்பதைப் பற்றிய ஆழமாக நிறுவப்பட்ட பயத்தை அவர்கள் மேற்கொள்ளவேண்டியிருக்கலாம். ஆனால் தாராளகுணம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டால், வளங்கள் தேவனைக் கனப்படுத்தவும் மற்றவர்களுக்குப் பணிசெய்யவுமான கருவிகள் என்று அவர்கள் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

மன்னிப்பு அரிதானதாக இருந்தால், தீராத புண்படுத்தல்களை அவர்கள் தங்கள் எதிர்கால உறவுகளுக்குள் சுமந்துசெல்லக்கூடும். ஆனால் மனந்திரும்புதலும் ஒப்புரவும் இயல்பானதாக இருந்தால், மோதல் உடன்படிக்கையை அழிக்கவேண்டியதில்லை என்று அவர்கள் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

தேவனுக்குப் பணிசெய்வது தொடர்ந்து சுமையாக விவரிக்கப்பட்டால், ஊழியம் தவிர்க்கவேண்டிய ஒன்று என்று நம்பியபடி அவர்கள் பெரியவர்கள் ஆகக்கூடும். ஆனால் பணிவிடை ஒரு பரிசுத்த சிறப்புரிமையாக நடத்தப்பட்டால், மற்றவர்களில் ஊற்றுவது ஆராதனையின் ஒரு பகுதி என்று அவர்கள் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

ஒரு தலைமுறையில் விதிவிலக்கானது அடுத்ததில் இயல்பானதாக மாறமுடியும்.

நம் கீழ்ப்படிதல் நம்மைப் பின்தொடர்பவர்களுக்கு உயர்ந்த ஆவிக்குரிய ஆரம்பப்புள்ளியை உருவாக்கக்கூடும். அவர்கள் இன்னும் தங்கள் சொந்த போராட்டங்களை எதிர்கொண்டு தங்கள் சொந்த தேர்வுகளை எடுப்பார்கள், ஆனால் நாம் தொடங்கிய அதே இடத்திலிருந்து அவர்கள் தொடங்கவேண்டியதில்லை.

இது பாரம்பரியத்தின் மிக வல்லமையான பரிமாணங்களில் ஒன்று: நம் உண்மைத்தன்மை, மற்றொருவரின் உண்மைத்தன்மையை கற்பனை செய்வதை எளிதாக்கமுடியும்.

நாம் மதித்ததை நம் பிள்ளைகள் நினைவுகூருவார்கள்

நாம் மதிப்பதை நாம் காக்கிறோம் என்று இந்தப் பிரசங்கம் வலியுறுத்துகிறது. காலப்போக்கில், நம் கவனத்தையும், சக்தியையும், தியாகத்தையும், பாசத்தையும் பெறுவதைக் கவனிப்பதன் மூலம் நமக்கு என்ன முக்கியம் என்று நம் பிள்ளைகள் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

எதைக் காக்க நாம் நம் அட்டவணைகளை மறுசீரமைக்கிறோம் என்பதை அவர்கள் கவனிக்கிறார்கள்.

எதற்கு பணம் செலவழிக்க நாம் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதை அவர்கள் கவனிக்கிறார்கள்.

எது நம்மை உற்சாகப்படுத்துகிறது என்பதை அவர்கள் கவனிக்கிறார்கள்.

எதைப் பற்றி நாம் புகார் சொல்கிறோம் என்பதை அவர்கள் கவனிக்கிறார்கள்.

எதில் நாம் சமரசம் செய்ய மறுக்கிறோம் என்பதை அவர்கள் கவனிக்கிறார்கள்.

ஆராதனை நம் இருதயங்களை ஈடுபடுத்துகிறதா அல்லது நம் வாரத்தின் ஒரு பகுதியை மட்டும் கைப்பற்றுகிறதா என்பதை அவர்கள் கவனிக்கிறார்கள்.

தேவனுடைய ராஜ்யம் முக்கியம் என்று நாம் அவர்களிடம் சொல்லலாம், ஆனால் அந்த வாக்கியத்தை அவர்கள் நம் முடிவுகள் வழியாகவே விளக்குவார்கள். மற்ற எல்லாமே

தொடர்ந்து நம் சிறந்த சக்தியைப் பெற்று, தேவன் எஞ்சியிருப்பதைப் பெற்றால், நம் வார்த்தைகளைவிட நம் முன்னுரிமைகள் உரக்கத் தெரிவிக்கும்.

இயேசு சொன்னார்:

> ""உன் பொக்கிஷம் எங்கேயிருக்கிறதோ, அங்கே உன் இருதயமும் இருக்கும்.""
>
> **மத்தேயு 6:21-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

பொக்கிஷம் பணத்திற்கு மட்டும் வரையறுக்கப்படவில்லை. விலைமதிப்புடையதாக நாம் நடத்தும் எதுவும் அதில் அடங்கும். நம் நேரமும், கவனமும், உணர்ச்சியும், உற்சாகமும், தியாகமும் அனைத்தும் நம் பொக்கிஷம் எங்கே இருக்கிறது என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன.

தங்கள் பெற்றோர் விலைமதிப்புடையதாகக் கருதுவதைக் காண்பதன் மூலம் பிள்ளைகள் பெரும்பாலும் அதையே விலைமதிப்புடையதாகக் கருதக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

இது நம்மை ஒரு தீவிரமான கேள்வியைக் கேட்க வழிநடத்தவேண்டும்:

நான் தற்போது வாழும் விதத்திலேயே என் முன்னுரிமைகளை என் பிள்ளைகள் ஏற்றுக்கொண்டால், அந்த முன்னுரிமைகள் அவர்களை எங்கே வழிநடத்தும்?

விசுவாசத்தின் பாரம்பரியத்திற்கு ஒரு பரிபூரண சாட்சி தேவையில்லை

ஒரு தேவபக்தியுள்ள பாரம்பரியத்தை விட்டுச்செல்வதற்கு தாங்கள் ஏற்கெனவே தகுதியிழந்துவிட்டோம் என்று சிலர் நம்புகிறார்கள். கடந்தகால தோல்விகளையும், விரயமான ஆண்டுகளையும், உடைந்த உறவுகளையும், ஆவிக்குரிய ஒத்திசைவின்மையின் காலங்களையும் பார்த்து, மிக அதிக சேதம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள்.

ஆனால் பரிபூரணத்தால் அல்ல, மீட்பால் உருவாக்கப்பட்ட பாரம்பரியங்களால் வேதவசனம் நிறைந்திருக்கிறது.

பரிபூரண வரலாறு தேவையில்லை. ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட வாழ்க்கையே தேவை.

உண்மையான மனந்திரும்புதலையும் மாற்றத்தையும் நம் பிள்ளைகள் காணும்போது, நம் தோல்விகள் ஒரு தேவபக்தியுள்ள பாரம்பரியத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறமுடியும். பாவத்திற்கு விளைவுகள் உண்டு, ஆனால் கிருபை கிடைக்கிறது என்று அவர்கள் கற்றுக்கொள்ளமுடியும். விழுவது தரையிலேயே தங்கவேண்டும் என்று அர்த்தமல்ல என்று

அவர்கள் கண்டுபிடிக்கமுடியும். மனித தோல்வி சேதப்படுத்தியதை தேவன் மீண்டும் கட்டியெழுப்புவதை அவர்கள் காணமுடியும்.

தாவீதின் வாழ்க்கையில் அசாதாரண விசுவாசமும் கடுமையான தோல்வியும் இரண்டும் இருந்தன. ஆனாலும், அவனுடைய வாழ்க்கையின் முடிவில், அவனுடைய ஜெபம் வரவிருக்கும் தலைமுறையின்மேல் மையம்கொண்டிருந்தது:

> ""நான் முதிர்வயதும் நரைமயிருமுள்ளவனாயிருக்கும்போதும், நான் உம்முடைய புயபலத்தை இந்தச் சந்ததிக்கும், வருங்காலத்தில் பிறக்கும் யாவருக்கும் அறிவிக்குமளவும், தேவனே, என்னைக் கைவிடாதிரும்.""
>
> **சங்கீதம் 71:18-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

தாவீதால் தன் கடந்த காலத்தை அழிக்கமுடியவில்லை, ஆனால் தேவனுடைய பலத்தையும் வல்லமையையும் தொடர்ந்து அறிவிக்கமுடிந்தது.

மிக முக்கியமான சாட்சி "நான் ஒருபோதும் தோல்வியடையவில்லை" என்பதாக இருக்கவேண்டியதில்லை. அது "நான் தோல்வியடைந்தபோது, தேவன் என்னை எதிர்கொண்டார், திருத்தினார், மன்னித்தார், வேறுவிதமாக நடக்கக் கற்றுக்கொடுத்தார்" என்பதாக இருக்கலாம்.

மீட்கப்பட்ட ஒரு சாட்சி வல்லமையான ஒரு சுதந்தரமாக மாறமுடியும்.

பாரம்பரியத்திற்கு நமக்கு அப்பால் பார்க்கவேண்டும்

தலைமுறை பார்வை இல்லாத ஒரு நபர் உடனடி வசதியின்படி முடிவுகளை எடுக்கிறார். பாரம்பரிய பார்வையுள்ள ஒரு நபர், தான் ஒருபோதும் சந்திக்கும் அளவு நீண்டகாலம் வாழாத மக்களை இன்றைய தேர்வுகள் எப்படிப் பாதிக்கும் என்று கேட்கிறார்.

ஆபிரகாமுக்கான தேவனுடைய வாக்குத்தத்தம் ஆபிரகாமைவிட பெரியதாக இருந்தது:

> ""உன்னை ஆசீர்வதிக்கிறவர்களை ஆசீர்வதிப்பேன், உன்னை சபிக்கிறவனைச் சபிப்பேன்; பூமியிலுள்ள வம்சங்களெல்லாம் உனக்குள் ஆசீர்வதிக்கப்படும் என்றார்.""
>
> **ஆதியாகமம் 12:3-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

ஆபிரகாமின் கீழ்ப்படிதல் அவனுடைய சொந்த வாழ்நாளுக்கு அப்பாற்பட்ட தலைமுறைகளுடனும் தேசங்களுடனும் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. முழு நிறைவேற்றத்தையும் அவனால் காணமுடியவில்லை, ஆனால் அவனுடைய விசுவாசம் மிகப் பெரிய ஒரு சாட்சியின் ஒரு பகுதியாக மாறியது.

தேவன் பெரும்பாலும் இப்படித்தான் செயல்படுகிறார். இன்று நாம் நிறுவும் ஜெபம் ஒரு பேரப்பிள்ளையின் சாட்சியாக மாறக்கூடும். நாம் செய்யும் ஊழியம் நாம் ஒருபோதும் அறியாத ஒருவரை எட்டக்கூடும். நாம் காக்கும் வேதாகம நம்பிக்கை, நாம் ஒருபோதும் காணாத ஒரு நெருக்கடியின் வழியாக ஒரு எதிர்கால தலைமுறையை வழிநடத்தக்கூடும்.

கீழ்ப்படிதலின் ஒவ்வொரு கனியும் உடனடியாகத் தோன்றாது.

பாரம்பரியத்திற்கு விசுவாசம் தேவை, ஏனெனில் முழு அறுவடை மற்றொரு காலத்திற்குச் சொந்தமான விதைகளை நாம் விதைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்தச் செயல்கள் என்ன உண்டாக்கும் என்பதை நாம் இன்னும் முழுவதும் காணமுடியாதபோதும், பணிசெய்யவும், கற்பிக்கவும், ஜெபிக்கவும், கொடுக்கவும், உண்மையாக இருக்கவும் நாம் தயாராக இருக்கவேண்டும்.

> ““ஒரு தலைமுறையார் உம்முடைய கிரியைகளை மற்றொரு தலைமுறையாருக்குப் புகழ்ந்து, உம்முடைய வல்லமையுள்ள செய்கைகளை அறிவிப்பார்கள்.””
>
> **சங்கீதம் 145:4-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

விளைவை கட்டுப்படுத்துவது நம் பொறுப்பு அல்ல. நம்மைப் பின்தொடர்பவர்களுக்காக சத்தியத்தை உண்மையுடன் அறிவிக்கவும், காண்பிக்கவும், காக்கவும் செய்வதே நம் பொறுப்பு.

நம் வீடு எந்தச் சாட்சியைச் சொல்லும்?

ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒரு சாட்சியைச் சொல்கிறது. அது திரும்பத் திரும்ப அனுப்பப்பட்ட பயத்தின் சாட்சியாக இருக்கலாம், அல்லது தைரியமாக மீட்டெடுக்கப்பட்ட விசுவாசத்தின் சாட்சியாக இருக்கலாம். அது ஆவிக்குரிய விலகலின் சாட்சியாக இருக்கலாம், அல்லது நோக்கமுள்ள சீடத்துவத்தின் சாட்சியாக இருக்கலாம். அது தசாப்தங்களாக காக்கப்பட்ட புண்படுத்தல்களின் சாட்சியாக இருக்கலாம், அல்லது சுழற்சியை நிறுத்திய மன்னிப்பின் சாட்சியாக இருக்கலாம்.

நம் வீடுகள் அந்த சாட்சியை இப்போது எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றன.

நாம் சோர்வாக இருந்தும் ஜெபிக்கும்போது அந்த சாட்சி எழுதப்படுகிறது.

போராடும் ஒரு பிள்ளையின்மேல் நாம் நம்பிக்கையைப் பேசும்போது அது எழுதப்படுகிறது.

சமரசம் எளிதாக இருந்தாலும் நேர்மையைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது அது எழுதப்படுகிறது.

கைதட்டலின்றி நாம் உண்மையாக இருக்கும்போது அது எழுதப்படுகிறது.

குற்றச்சாட்டு நம் மேசையை ஆள அனுமதிக்க மறுக்கும்போது அது எழுதப்படுகிறது.

நாம் தவறு செய்தோம் என்று ஒப்புக்கொண்டு மன்னிப்புக் கேட்கும்போது அது எழுதப்படுகிறது.

நாம் மீண்டும் மீண்டும் இயேசுவிடம் திரும்புவதை நம் குடும்பங்கள் காணும்போது அது எழுதப்படுகிறது.

ஒருநாள், நம் வீடுகளில் என்ன முக்கியமாக இருந்தது என்று அடுத்த தலைமுறை விவரிக்கும். ஒவ்வொரு பாடத்தையும் அவர்கள் நினைவுகூராமலிருக்கலாம், ஆனால் சூழலை அவர்கள் நினைவுகூருவார்கள். விசுவாசம் விவாதிக்கப்பட்டதா அல்லது உண்மையாக வாழப்பட்டதா என்பதை அவர்கள் நினைவுகூருவார்கள்.

நாம் விட்டுச்செல்லும் பாரம்பரியம் முதன்மையாக நாம் கற்பிக்க நோக்கமாயிருந்ததால் தீர்மானிக்கப்படாது. நாம் ஒத்திசைவாகக் காண்பித்ததால் அது உருவாக்கப்படும்.

நாளையை இன்றே கட்டியெழுப்பத் தொடங்குங்கள்

நம் பிள்ளைகள் வளரும்வரையோ, நம் அட்டவணைகள் எளிதாகும்வரையோ, நம் நிதி பலமாகும்வரையோ, நம் சொந்த ஆவிக்குரிய வாழ்க்கை பரிபூரணமாக உணரப்படும்வரையோ நம்மால் காத்திருக்கமுடியாது. நாளையின் பாரம்பரியம் இன்றைய முடிவுகள் மூலம் கட்டியெழுப்பப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

ஒரு உண்மையான பழக்கத்துடன் தொடங்குங்கள்.

ஜெபத்தை வீட்டிற்குத் திருப்புங்கள்.

ஒன்றாக வேதவசனத்தைத் திறங்கள்.

உங்கள் பிள்ளைகளின்மேல் ஆசீர்வாதத்தைப் பேசுங்கள்.

நீங்கள் ஒருபோதும் அவர்களிடம் சொல்லாத சாட்சியைப் பகிருங்கள்.

காயமுற்றிருக்கும் உறவைச் சரிசெய்யுங்கள்.

ஆராதனைக்கான நேரத்தைக் காக்கவும்.

ஒன்றாகப் பணிசெய்யுங்கள்.

திரும்பத் திரும்பச் சொன்ன ஒரு புகாரை தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையின் அறிக்கையால் மாற்றுங்கள்.

இந்தச் செயல்கள் சிறியவையாகத் தோன்றலாம், ஆனால் தேவன் எப்போதும் அறுவடையை உண்டாக்க விதைகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்.

இன்று நாம் வாழும் பார்வை, நம் பிள்ளைகள் சுமக்கும் நினைவாகவும், அவர்கள் பின்பற்றும் முறையாகவும், ஒருநாள் அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு அனுப்பக்கூடிய ஆவிக்குரிய சுதந்தரமாகவும் மாறுகிறது.

தனிப்பட்ட மற்றும் குடும்ப சிந்தனை

• முந்தைய தலைமுறைகளிடமிருந்து நான் என்ன ஆவிக்குரிய பலங்களைப் பெற்றிருக்கிறேன்?

• என்னுடன் எந்த அழிவுள்ள முறை முடிவடையவேண்டும்?

• என் பிள்ளைகளுக்கு வெறுமனே விட்டுச்செல்வதற்குப் பதிலாக, நான் நோக்கமுடன் அவர்களுக்குள் எதை வைக்கிறேன்?

• நான் தற்போது காண்பிக்கும் முன்னுரிமைகளை என் பிள்ளைகள் ஏற்றுக்கொண்டால், அந்த முன்னுரிமைகள் அவர்களை எங்கே வழிநடத்தும்?

• நான் உண்மையாக விலைமதிப்புடையதாகக் கருதுவதை, நான் நேரத்தையும், கவனத்தையும், பணத்தையும், சக்தியையும் பயன்படுத்தும் விதம் என்ன வெளிப்படுத்துகிறது?

• தேவபக்தியுள்ள ஒரு பாரம்பரியத்தை என்னால் விட்டுச்செல்லமுடியாது என்று கடந்தகால தோல்விகள் என்னை நம்பவைத்துவிட்டனவா?

• மீட்பின் எந்த சாட்சி என் குடும்பத்தின் சுதந்தரத்தின் ஒரு பகுதியாகவேண்டும்?

• எந்த சாதாரண ஆவிக்குரிய பழக்கம் நம் வீட்டில் இயல்பானதாக மாறவேண்டும்?

• நம் குடும்பம் இயேசுவைப் பின்பற்றிய விதத்தைப் பற்றி அடுத்த தலைமுறை என்ன சொல்லும் என்று நான் நம்புகிறேன்?

• என் வாழ்நாளைத் தாண்டி ஒருவரை ஆசீர்வதிக்கக்கூடிய எந்த முடிவை இன்று நான் எடுக்கமுடியும்?

09

பகுதி ஒன்பது

இயேசு நம்முடைய பார்வையையும் குரலையும் மீட்டெடுக்க வந்தார்

மத்தேயு 12-ன் செய்தி இறுதியில் அடிமைத்தனத்தின் வல்லமையை மையமாகக் கொண்டது அல்ல; அது இயேசு கிறிஸ்துவின் அதிகாரத்தை மையமாகக் கொண்டது.

இயேசுவினிடம் கொண்டுவரப்பட்ட மனிதன் தன்னைத்தானே விடுவித்துக்கொள்ள முடியாதவனாக இருந்தான். அவனால் முன்னோக்கிய பாதையைக் காண முடியவில்லை; அவனால் தனக்காகவே பேசவும் முடியவில்லை. அவனுடைய நிலை அவனுடைய ஆவியையும், பார்வையையும், குரலையும் பாதித்திருந்தது. ஆனாலும் அவன் இயேசுவின் சமுகத்தில் வந்தபோது எல்லாம் மாறியது.

> ““அப்பொழுது பிசாசு பிடித்தவனும் குருடனும் ஊமையுமான ஒருவனை அவரிடத்தில் கொண்டுவந்தார்கள்; அவன் பேசவும் பார்க்கவும் தக்கதாக அவர் அவனைச் சொஸ்தமாக்கினார்.””
>
> **மத்தேயு 12:22-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

மத்தேயு இந்த அற்புதத்தை குறிப்பிடத்தக்க எளிமையுடன் விவரிக்கிறார்: இயேசு அவனைச் சொஸ்தமாக்கினார். அந்த மனிதனைக் கட்டுப்படுத்தியிருந்தது கிறிஸ்துவின் அதிகாரத்தை எதிர்க்க முடியவில்லை. அவனுடைய கண்களைக் குருடாக்கியிருந்தது இயேசு அவனுடைய பார்வையை மீட்பதைத் தடுக்க முடியவில்லை. அவனுடைய வாயை ஊமையாக்கியிருந்தது, விடுவிப்பவர் வந்தபோது அவனுடைய குரலை சிறையிலேயே வைத்திருக்க முடியவில்லை.

அந்த மனிதனின் நிலை சிக்கலானதாக இருந்தது, ஆனால் இயேசுவின் அதிகாரம் முழுமையானதாக இருந்தது.

இயேசுவே மேலான பலவான்

அந்த அற்புதத்திற்குப் பின், மத அதிகாரிகள் இயேசு சாத்தானின் வல்லமையினால் பிசாசுகளைத் துரத்துகிறார் என்று குற்றம் சாட்டினார்கள். இயேசு அவர்களுடைய குற்றச்சாட்டில் இருந்த முரண்பாட்டை வெளிப்படுத்தி, உண்மையில் என்ன நடந்தது என்பதை விளக்கினார்:

> ““ஒருவன் பலவானை முந்திக் கட்டினாலொழிய, அவன் வீட்டுக்குள் பிரவேசித்து அவனுடைய பொருள்களைக் கொள்ளையிடக்கூடுமோ? கட்டினபின்பே அவன் வீட்டைக் கொள்ளையிடலாம்.””
>
> **மத்தேயு 12:29-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

“பலவான்” என்பது தனக்குச் சொந்தமல்லாததை ஆக்கிரமித்து கட்டுப்படுத்திய பகைமையான வல்லமையைக் குறிக்கிறது. ஆனால் இயேசு அந்த வீட்டிற்குள் பிரவேசித்து, பலவானைக் கட்டி, சிறைப்பிடிக்கப்பட்டிருந்ததை விடுவித்தார்.

இந்த போதனை தெளிவானது: சாத்தான் பலமுள்ளவனாக இருக்கலாம், ஆனால் இயேசு அவனைவிட மேலான பலவான்.

எதிரி உடைக்க முடியாதது போல் தோன்றும் மாதிரிகளை நிலைநாட்டியிருக்கலாம், ஆனால் அவனுடைய வல்லமை கிறிஸ்துவின் அதிகாரத்திற்கு நிகரானது அல்ல. பயம் பல வருடங்களாக ஒரு வீட்டின் சூழலை ஆக்கிரமித்திருக்கலாம், ஆனால் பயம் இயேசுவைவிட பலமுள்ளதல்ல. போதைப்பழக்கம் பல தலைமுறைகளை பாதித்திருக்கலாம், ஆனால் போதைப்பழக்கத்திற்கு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தைவிட அதிக அதிகாரம் இல்லை. மனத்தாங்கல் ஒரு குடும்பத்தைப் பிரித்திருக்கலாம், ஆனால் மனத்தாங்கல் கிருபையின் எட்டுக்குக் கடந்ததல்ல. ஏமாற்றம் நம் பார்வையைக் குருடாக்கியிருக்கலாம், ஆனால் இயேசு நம் கண்களை மீண்டும் திறக்க முடியும்.

கிறிஸ்தவ விசுவாசம் போராட்டத்தின் பலத்தை மறுக்கவில்லை; அது இரட்சகரின் மேலான பலத்தை அறிவிக்கிறது.

நாம் தீர்மானத்தால் மட்டும் இருளை வெல்வதில்லை. நேர்மறை சிந்தனையினாலோ கவனமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வார்த்தைகளினாலோ நம்மை நாமே மீட்டெடுத்துக் கொள்வதில்லை. நம்முடைய நம்பிக்கை இயேசு கிறிஸ்துவின் வெற்றியிலும் அதிகாரத்திலும் தங்கியிருக்கிறது.

> ““பிள்ளைகளே, நீங்கள் தேவனால் உண்டாயிருந்து அவர்களை ஜெயித்தீர்கள்; ஏனெனில், உலகத்திலிருக்கிறவனிலும் உங்களில் இருக்கிறவர் பெரியவராயிருக்கிறார்.””
>
> **1 யோவான் 4:4-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

விடுதலையின் வல்லமை நாம் குறைவின்றி போராடும் திறனில் இல்லை; அது பாவத்தையும், மரணத்தையும், இருளின் வல்லமைகளையும் ஏற்கெனவே ஜெயித்த அவரிடத்தில் இருக்கிறது.

அடிமைத்தனம் திருடியதை இயேசு மீட்டெடுக்கிறார்

விடுதலை சில நேரங்களில் நீக்குதலின் அடிப்படையில் மட்டுமே விவரிக்கப்படுகிறது: ஒரு சங்கிலி உடைக்கப்படுகிறது, ஒரு பாவம் மன்னிக்கப்படுகிறது, அல்லது ஒரு ஒடுக்கும் வல்லமை தோற்கடிக்கப்படுகிறது. ஆனால் மத்தேயு 12-ல் உள்ள அற்புதம் இயேசு அடிமைத்தனத்தை நீக்குவதைவிட மேலானதைச் செய்கிறார் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. அடிமைத்தனம் எடுத்துக்கொண்ட ஆற்றல்களை அவர் மீட்டெடுக்கிறார்.

அந்த மனிதன் வெறுமனே ஒடுக்குதலில் இருந்து விடுதலையானவன் அல்ல; அவன் கண்டான், பேசினான்.

அவனுடைய மீட்கப்பட்ட பார்வை அவனைச் சுற்றியிருந்த உலகத்தைப் பற்றிய புதிய உணர்வை அவனுக்குக் கொடுத்தது. அவனுடைய மீட்கப்பட்ட குரல், முன்பு உள்ளே அடைபட்டிருந்ததை வெளிப்படுத்த அவனை அனுமதித்தது. அவனைக் கட்டுப்படுத்தியிருந்ததை நீக்கிய பின் இயேசு அவனை வெறுமையாக விடவில்லை; வேறுவிதமாக வாழும் திறனை அவனுடையதாக மீட்டெடுத்தார்.

இது மீட்பின் இன்றியமையாத பரிமாணமாகும்.

இயேசு நம்மை பயத்திலிருந்து விடுவிப்பது மட்டுமல்ல; விசுவாசத்தில் நடக்கக் கற்றுக்கொடுக்கிறார்.

அவர் பொய்யை வெளிப்படுத்துவது மட்டுமல்ல; சத்தியத்திற்கு நம் புரிதலைத் திறக்கிறார்.

அவர் குற்றச்சாட்டை அமைதிப்படுத்துவது மட்டுமல்ல; நம் சாட்சியை மீட்டெடுக்கிறார்.

அவர் அழிவுகரமான மாதிரிகளை நீக்குவது மட்டுமல்ல; அவருடைய ஜீவன் வெளிப்படும் புதிய பழக்கங்களை நமக்குக் கொடுக்கிறார்.

அவர் நம்மை இருளிலிருந்து வெளியே கொண்டுவருவது மட்டுமல்ல; ஒளியில் நடக்க நம்மை அழைக்கிறார்.

> ““அவர் நம்மை இருளின் அதிகாரத்தினின்று விடுதலையாக்கி, தமது அன்பின் குமாரனுடைய ராஜ்யத்திற்கு உட்படுத்தினார்.””
>
> **கொலோசெயர் 1:13-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

விடுதலை நம்மை ஒரு ராஜ்யத்திலிருந்து வெளியே கொண்டுவந்து, இன்னொரு ராஜ்யத்திற்குள் நிலைநிறுத்துகிறது. அது நாம் வாழும் அதிகாரத்தையும், வாழ்க்கையை நாம் விளக்கிக்கொள்ளும் பார்வையையும், நாம் பதிலளிக்கும் குரலையும் மாற்றுகிறது.

நாம் ஒன்றிலிருந்து விடுவிக்கப்படுவது மட்டுமல்ல; ஒன்றுக்காக மீட்டெடுக்கப்படுகிறோம்.

“திறக்கப்படுவாயாக”

மாற்கு சுவிசேஷத்தில் பதிவு செய்யப்பட்ட மற்றொரு அற்புதம், இயேசுவின் மீட்டெடுக்கும் இரக்கத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. காது கேளாத, பேசுவதில் சிரமமுள்ள ஒரு மனிதன் அவரிடம் கொண்டுவரப்பட்டான். மீண்டும் ஒருமுறை, தன் நிலையை தானே கடக்க முடியாததால், வேறொருவர் அந்த மனிதனை கிறிஸ்துவின் சமுகத்திற்குக் கொண்டுவந்தார்.

இயேசு அந்த மனிதனை ஒதுக்கிக் கூட்டிச்சென்று, அடைபட்டிருந்த இடங்களைத் தொட்டு, வானத்தை நோக்கிப் பார்த்து பெருமூச்சு விட்டார்.

> ““வானத்தை அண்ணாந்துபார்த்து, பெருமூச்சுவிட்டு: எப்பத்தா என்றார்; அதற்குத் திறக்கப்படுவாயாக என்று அர்த்தமாம்.””
>
> **மாற்கு 7:34-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

இயேசு அவனுடைய காதுகளையும் நாவையும் தொட்டார். கேட்கவும் பேசவும் தடையாக இருந்த இடங்களை அவர் எதிர்கொண்டார். பின்பு ஒரே ஒரு கட்டளையைச் சொன்னார்: “திறக்கப்படுவாயாக.”

இயேசுவின் பெருமூச்சு வெறும் விரக்தியைவிட அதிகமானதை வெளிப்படுத்துகிறது. பாவமும் முறிவும் தமது படைப்பிற்குச் செய்ததைக் குறித்த தேவனுடைய பாரத்தை அது வெளிப்படுத்துகிறது. இயேசு அந்த மனிதனுடைய தனிமையைக் குறித்து அலட்சியமாக இருக்கவில்லை. தெளிவாகக் கேட்கவோ சுதந்திரமாகத் தொடர்புகொள்ளவோ முடியாத ஒரு வாழ்க்கையின் பாரத்தை அவர் உணர்ந்தார்.

பின்பு அடைபட்டிருந்ததை அவர் திறந்தார்.

இந்த வார்த்தை—“எப்பத்தா”—நம் வாழ்க்கைக்கும் வீடுகளுக்கும் ஒரு வல்லமையான ஜெபமாக மாறுகிறது.

திறக்கப்படுவாயாக, ஏமாற்றத்தின் மேல் நிலைத்திருக்கும் கண்களே.

திறக்கப்படுவாயாக, இரைச்சலுக்குக் கீழே தேவனுடைய குரலைக் கேட்க போராடிய காதுகளே.

திறக்கப்படுவாயாக, பயத்தினாலோ வெட்கத்தினாலோ சோர்வினாலோ மௌனமான வாய்களே.

திறக்கப்படுவாயாக, வேதனையால் தம்மைத்தாமே அடைத்துக்கொண்ட இருதயங்களே.

திறக்கப்படுவாயாக, ஜெபமும் நேர்மையான தொடர்பும் படிப்படியாக மறைந்துபோன வீடுகளே.

இயேசு இன்றும் அடைபட்ட இடங்களைத் தொடுகிறார். நாம் மறைத்து வைத்த பகுதிகளுக்கு ஒளியையும், வஞ்சகத்தால் வடிவமைக்கப்பட்ட இடங்களுக்கு சத்தியத்தையும், நாம் நிரந்தரமென ஏற்றுக்கொண்ட சூழ்நிலைகளுக்கு நம்பிக்கையையும் அவர் கொண்டுவருகிறார்.

மீட்கப்பட்ட பார்வை முதலில் வர வேண்டும்

இந்த பிரசங்கம் முழுவதும் வலியுறுத்தப்படும் வரிசை முக்கியமானது: குரல் சரியாகப் பேசுவதற்கு முன்பு பார்வை மீட்கப்பட வேண்டும்.

நம் புரிதல் பயத்தால் ஆளப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தால், நம் வார்த்தைகள் பயத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டேயிருக்கும். நம் பிள்ளைகளில் தோல்வியை மட்டும் நாம் கண்டால், நம் மொழி அவர்களுடைய தோல்விகளை தொடர்ந்து வலுப்படுத்தும். ஊழியத்தை அதற்கான விலையின் மூலமாக மட்டும் நாம் கண்டால், நம் குரல் சேவையை ஒரு சுமையாக தொடர்ந்து விவரிக்கும்.

நம் பேச்சு சொஸ்தமாவதற்கு முன்பு, நம் பார்வை புதுப்பிக்கப்பட வேண்டும்.

பவுல் விசுவாசிகளுக்காக ஜெபித்தார்:

> ""உங்கள் ஞானக்கண்கள் பிரகாசமடையவும், அவர் அழைத்த அழைப்பினாலுண்டான நம்பிக்கை இன்னதென்றும், பரிசுத்தவான்களுக்குள் அவருடைய சுதந்தரமாகிய மகிமையின் ஐசுவரியம் இன்னதென்றும் நீங்கள் அறியும்படிக்கும்...""
>
> **எபேசியர் 1:18-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

பவுல் ஏற்கெனவே உடல் பார்வை உடையவர்களுக்கு எழுதிக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய ஜெபம் அவர்களுடைய ஆவிக்குரிய பார்வையைக் குறித்ததாக இருந்தது. தேவனுடைய அழைப்போடு இணைந்த நம்பிக்கையை அவர்கள் காணவேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார்.

நமக்குள்ளும் அதே கிரியை தேவை.

தற்போதைய பிரச்சனைக்கு அப்பால் இருக்கும் நோக்கத்தை காணும்வரை நம் கண்களைத் திறக்க தேவன் தேவை.

தற்போதைய நடத்தைக்கு அப்பால் இருக்கும் பிள்ளையைக் காண்பிக்க அவர் தேவை.

தற்போதைய முரண்பாட்டிற்கு அப்பால் இருக்கும் திருமணத்தை வெளிப்படுத்த அவர் தேவை.

சோர்விற்குக் கீழே இருக்கும் அழைப்பை நினைவூட்ட அவர் தேவை.

மனிதர்களை குறுக்கீடுகளாக அல்ல, ஆத்துமாக்களாகக் காண உதவ அவர் தேவை.

முடிவடையாதவற்றையே நாம் தொடர்ந்து உற்றுநோக்கிக்கொண்டிருக்க அனுமதிக்காமல், அவர் கட்டி எழுப்பிக்கொண்டிருப்பதை காண்பிக்க அவர் தேவை.

இதன் அர்த்தம் தேவன் எதிர்காலத்தின் ஒவ்வொரு விவரத்தையும் வெளிப்படுத்துவார் என்பதல்ல. ஆவிக்குரிய பார்வை என்பது முழுமையான அறிவு அல்ல; அது அடுத்த உண்மையான அடி எடுத்துவைக்க போதுமான வெளிச்சம். மீட்பு எவ்வாறு வெளிப்படும் என்பதை தேவன் சரியாகக் காட்டாமல் இருக்கலாம், ஆனால் அவருடைய கிருபை இன்னும் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது என்ற நம்பிக்கையை அவரால் மீட்டெடுக்க முடியும்.

மீட்கப்பட்ட பார்வை சொஸ்தமான குரலை உருவாக்குகிறது

நம் கண்கள் திறக்கப்பட்டவுடன், நாம் பேசும் விதத்தை இயேசு மீட்டெடுக்கத் தொடங்குகிறார். சொஸ்தமான குரல் வெறுமனே அதிக நம்பிக்கையுடையதாக மாறுவதில்லை; அது தேவனுடைய சத்தியத்தோடும் நோக்கத்தோடும் இசைவாக வருகிறது.

இந்த பிரசங்கம் இந்த மாற்றத்தை தெளிவாக விவரிக்கிறது:

நாம் விமர்சித்துக்கொண்டிருந்ததை ஆசீர்வதிக்கத் தொடங்குகிறோம்.

நாம் முறையிட்டுக்கொண்டிருந்ததைக் குறித்து ஜெபிக்கத் தொடங்குகிறோம்.

நாம் சோர்வில் இருந்து மட்டுமே பேசிக்கொண்டிருந்த இடத்தில் நோக்கத்தை அறிவிக்கத் தொடங்குகிறோம்.

“யாரும் என்னைப் பார்க்கவில்லை” என்று சொல்வதை நிறுத்தி, ஒவ்வொரு உண்மைத்தன்மையான செயலையும் தேவன் பார்க்கிறார் என்பதை நினைவுகூருகிறோம்.

நாம் கைவிடப்பட்டவர்கள் போல “இது மிக அதிகமாக இருக்கிறது” என்று சொல்வதை நிறுத்தி, போதுமான கிருபையின் மேல் சார்ந்திருக்கத் தொடங்குகிறோம்.

“எதுவும் ஒருபோதும் மாறாது” என்று சொல்வதை நிறுத்தி, எந்த சூழ்நிலையும் கிறிஸ்துவின் எட்டுக்குக் கடந்ததல்ல என்று அறிக்கையிடத் தொடங்குகிறோம்.

மனிதர்களை அவர்களுடைய தற்போதைய நிலையால் வரையறுப்பதை நிறுத்தி, தேவனுடைய நோக்கத்திற்கேற்ப ஜெபிக்கத் தொடங்குகிறோம்.

இதன் அர்த்தம் நம் வார்த்தைகள் தேவனை நம் திட்டங்களைப் பின்பற்றும்படி கட்டாயப்படுத்தும் என்பதல்ல. ஒவ்வொரு அறிக்கையும் நாம் கற்பனை செய்வது போலவே நிறைவேறும் என்பதும் அர்த்தமல்ல. தேவன் இறையாண்மையுள்ளவராகவே இருக்கிறார், வேத விசுவாசம் அவருடைய சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்ததாகவே இருக்கிறது. சொஸ்தமான குரல் தேவனுக்குக் கட்டளையிடுவதில்லை; அது அவரோடு இசைவாகிறது.

வேதவசனம் ஏற்கெனவே வெளிப்படுத்தியதை நாம் நம்பிக்கையுடன் அறிவிக்க முடியும்:

தேவன் உண்மையுள்ளவர்.

இயேசு இருளின் வல்லமையைவிட பலமுள்ளவர்.

கிருபை ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட வாழ்க்கையை மாற்ற முடியும்.

எந்த மனிதனும் சுவிசேஷத்தின் எட்டுக்குக் கடந்தவனல்ல.

நம் வீடுகளுக்குள் சத்தியத்தையும், பரிசுத்தத்தையும், இரக்கத்தையும், ஒப்புரவாக்கத்தையும், ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியையும் தேவன் விரும்புகிறார்.

கர்த்தர் ஜெபத்தைக் கேட்கிறார்.

கர்த்தருக்குள் நம் பிரயாசம் வீணல்ல.

சொஸ்தமான குரலின் வல்லமை ஒவ்வொரு முடிவைக் குறித்த மனித உறுதியில் இல்லை; அது தேவனுடைய இயல்பின் மேலுள்ள நம்பிக்கையில் இருக்கிறது.

ஊழியம் மீண்டும் பரிசுத்தமாகிறது

இயேசு நம் பார்வையை மீட்டெடுக்கும்போது, தேவனுக்குப் பணிசெய்வது வேறுவிதமாகத் தோன்றத் தொடங்குகிறது. ஊழியம் இனி சிரமம், தியாகம், அழுத்தம், அல்லது அங்கீகாரமின்மையின் மூலம் மட்டும் விளக்கப்படுவதில்லை.

நாம் ஏன் ஆராதிக்கிறோம் என்பதை நினைவுகூருகிறோம்.

நாம் ஏன் ஜெபிக்கிறோம் என்பதை நினைவுகூருகிறோம்.

நாம் ஏன் கொடுக்கிறோம் என்பதை நினைவுகூருகிறோம்.

நாம் ஏன் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கிறோம், மனிதர்களை வரவேற்கிறோம், ஆராதனையை நடத்துகிறோம், வாகன நிறுத்துமிடத்தில் சேவை செய்கிறோம், நம் வீடுகளைத் திறக்கிறோம், வேதாகம படிப்புகளைக் கொடுக்கிறோம், பலிபீடத்தில் மனிதர்களோடு ஜெபிக்கிறோம் என்பதை நினைவுகூருகிறோம்.

இந்தச் செயல்கள் முக்கியம், ஏனெனில் மனிதர்கள் நித்திய ஆத்துமாக்களை உடையவர்கள்.

வேலை இன்னும் சோர்வூட்டுவதாக இருக்கலாம். உண்மைத்தன்மைக்கு இன்னும் தியாகம் தேவைப்படலாம். மனிதர்கள் இன்னும் பாராட்டை வெளிப்படுத்தத் தவறலாம். ஓய்வு இன்னும் அவசியமாக இருக்கலாம், ஆரோக்கியமான எல்லைகள் இன்னும் மதிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் விலை இனி முழு சித்திரமாக இல்லை.

நம் கீழ்ப்படிதலின் மூலம் தேவன் நிறைவேற்றிக்கொண்டிருக்கக்கூடியதை காண பார்வை நமக்கு உதவுகிறது.

பவுல் சபைக்கு நினைவூட்டுகிறார்:

> ““நீங்கள் பரிசுத்தவான்களுக்கு உதவிசெய்ததினாலும் இன்னும் உதவிசெய்கிறதினாலும், அவருடைய நாமத்தினிமித்தம் நீங்கள் காண்பித்த கிரியையையும் அன்பையும் தேவன் மறந்துவிடும்படி அநீதியுள்ளவரல்லவே.””
>
> **எபிரெயர் 6:10-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

மனித அங்கீகாரம் நிலையற்றது, ஆனால் தேவன் மறப்பதில்லை. நம் உறுதிப்பாடு அவரிடமிருந்து வரும்போது, பாராட்டுக்கான தேவையால் நாம் இனி கட்டுப்படுத்தப்படுவதில்லை. மனிதர்கள் தொடர்ந்து நம் முக்கியத்துவத்தை உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல, ராஜ்யம் முக்கியமானது என்பதற்காகவே நாம் சேவை செய்ய முடியும்.

பார்வை திரும்பும்போது, ஊழியம் மீண்டும் பரிசுத்தமாகிறது.

மற்றவர்கள் காண உதவும்படி இயேசு நம்மை மீட்டெடுக்கிறார்

மத்தேயு 12-ல் உள்ள மனிதன் வேறொருவரால் இயேசுவினிடம் கொண்டுவரப்பட்டான். மாற்கு 7-ல் உள்ள காது கேளாத மனிதனும் மற்றவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டான். இருவரும் தங்கள் தேவையை முழுமையாக வெளிப்படுத்துவதற்கு முன்பே, ஒருவர் அவர்களுடைய நிலையை அறிந்துகொண்டு கிறிஸ்துவை நோக்கி அவர்களைக் கூட்டிச்சென்றார்.

இது மீட்பு நம்மிடமே முடிவடைவதற்காக அல்ல என்பதை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

மற்றவர்கள் காண நாம் உதவும்படி தேவன் நம் கண்களைத் திறக்கிறார்.

வேறொருவருக்கு வார்த்தைகள் இல்லாதபோது நாம் விசுவாசத்தைப் பேச அவர் நம் குரலை மீட்டெடுக்கிறார்.

தங்களுக்காகத் தாங்களே இன்னும் ஜெபிக்க முடியாதவர்களுக்காக நாம் பரிந்துபேச, அவர் நம் ஜெப வாழ்க்கையை பலப்படுத்துகிறார்.

பார்வை மங்கிப்போனவர்களோடு நாம் விசுவாசிக்க, அவர் நம் நம்பிக்கையைப் புதுப்பிக்கிறார்.

நாம் நேசிக்கும் ஒருவர் தங்கள் வேதனைக்கு அப்பால் ஒரு எதிர்காலத்தைக் காண முடியாத தருணங்கள் இருக்கும். அவர்களுடைய குரல் வெட்கத்தினாலோ, துக்கத்தினாலோ, பயத்தினாலோ, தோல்வியினாலோ பலவீனமாகியிருக்கலாம். அந்தத் தருணங்களில், அவர்களை இயேசுவை நோக்கிக் கூட்டிச்செல்லும் சமூகமாக சபை மாற வேண்டும்.

நாம் அவர்களை புறணி பேச்சு, குற்றச்சாட்டு, அல்லது பொறுமையற்ற ஆலோசனையின் மூலம் சுமப்பதில்லை. நாம் அவர்களை ஜெபம், இரக்கம், சத்தியம், உற்சாகம், உண்மையான பிரசன்னத்தின் மூலம் சுமக்கிறோம்.

சில நேரங்களில், அவர்கள் மீண்டும் விசுவாசிக்கும் வரை நாம் விசுவாசிக்க வேண்டும்.

சில நேரங்களில், அவர்கள் மீண்டும் ஜெபிக்கும் வரை நாம் ஜெபிக்க வேண்டும்.

சில நேரங்களில், அவர்களுடைய சொந்தக் குரல் திரும்பத் தொடங்கும் வரை தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை நாம் பேச வேண்டும்.

அற்புதம் அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் நிகழலாம், ஆனால் அவர்களை கிறிஸ்துவின் சமுகத்திற்குக் கொண்டுவரும் பயணத்தின் ஒரு பகுதியாக நம் உண்மைத்தன்மை மாற முடியும்.

அடுத்து என்ன என்பதைக் காண்பிக்குமாறு தேவனிடம் கேளுங்கள்

இந்த பிரசங்கத்தின் இறுதி பாரம், நாம் இந்த நியதியைப் புரிந்துகொள்வது மட்டுமல்ல; மீட்கப்பட்ட பார்வைக்காக நாம் தனிப்பட்ட முறையில் தேவனைத் தேடுவதேயாகும்.

“கர்த்தாவே, என் வாழ்க்கையின் மூலம் நீர் நிறைவேற்ற விரும்புவதை எனக்குக் காண்பியும்.”

“என் குடும்பத்திற்கான ஒரு பார்வையை எனக்குத் தாரும்.”

“உம்முடைய நோக்கத்தின் மூலம் என் பிள்ளைகளைக் காண எனக்கு உதவும்.”

“எங்கள் வீட்டிற்குள் என்ன மாற வேண்டும் என்பதை எனக்குக் காண்பியும்.”

“ஏமாற்றம் புதைக்க நான் அனுமதித்த அழைப்பை மீட்டெடும்.”

“எதைப் பாதுகாக்க வேண்டும், எதை விட்டுவிட வேண்டும், எதைப் பின்தொடர வேண்டும் என்பதை எனக்குக் கற்பியும்.”

“என் வார்த்தைகள் உம்முடைய சித்தத்தோடு இசைவாக இருக்கும்படி என் வாயைத் திறவும்.”

வாசிக்கிறவன் ஓடத்தக்கதாக பார்வையை எழுதி, அதை தெளிவாக்கும்படி ஆபகூக்கிடம் சொல்லப்பட்டது. நமக்கு ஏவுதலைவிட அதிகமானது தேவை; நகர்வை உருவாக்கும் தெளிவு நமக்குத் தேவை.

ஒருவேளை தேவன் சொஸ்தமாகும் ஒரு திருமணத்தையோ, திரும்பிவரும் ஒரு ஊதாரி மகனையோ, ஆவிக்குரியப் பலமுள்ளவனாகும் ஒரு பிள்ளையையோ, மீண்டும் கனிதரும் ஒரு ஊழியத்தையோ நமக்குக் காண்பிக்கக்கூடும். ஒவ்வொரு முடிவையும் காலவரிசையையும் அவருடைய ஞானத்திற்கு ஒப்புக்கொடுத்தபடி, அவற்றுக்காக நாம் தைரியமாக ஜெபிக்க வேண்டும்.

நம் நம்பிக்கை ஒவ்வொரு விவரத்தையும் நாம் முன்னறிவிக்க முடியும் என்பதல்ல. நம் நம்பிக்கை, இயேசு பிரசன்னமாக இருக்கிறார், அவருடைய அதிகாரம் எதிரியின் தந்திரத்தைவிட மேலானது, கீழ்ப்படிதல் ஒருபோதும் வீணாவதில்லை என்பதே.

மேலான பலவான் வீட்டில் இருக்கிறார்

எதிரி அந்த மனிதனை குருடாக்கவும், அவனுடைய குரலை அமைதிப்படுத்தவும், அவனுடைய வாழ்க்கையைக் கட்டுப்படுத்தவும் செயல்பட்டான். ஆனால் அப்போது இயேசு அந்த சூழ்நிலைக்குள் பிரவேசித்தார்.

அங்கேயே நிகழ்வு மாறியது.

அதே இயேசு நம் வீடுகளிலும், சபைகளிலும், போராட்டங்களிலும், முடிவடையாத நிகழ்வுகளிலும் பிரசன்னமாக இருக்கிறார். நம் பார்வையை மங்கச்செய்த பயத்தைவிட அவர் மேலான பலவானாகவே இருக்கிறார். நம் குரலை பலவீனப்படுத்திய ஏமாற்றத்தைவிட அவர் மேலான பலவானாகவே இருக்கிறார். தலைமுறைகளாக நம் குடும்பங்களை வடிவமைத்த மாதிரிகளைவிட அவர் மேலான பலவானாகவே இருக்கிறார்.

தவறானதால் நாம் குருடாக்கப்பட்டவர்களாகவே இருக்க வேண்டியதில்லை.

பயத்திற்குக் கீழே நாம் மௌனமாகவே இருக்க வேண்டியதில்லை.

சோர்வு நம் அழைப்பை விளக்கிக்கொள்ள நாம் அனுமதிக்க வேண்டியதில்லை.

குற்றச்சாட்டு நம் வீட்டின் மொழியாக மாற நாம் அனுமதிக்க வேண்டியதில்லை.

இயேசு வீட்டிற்குள் பிரவேசித்திருக்கிறார்.

நம் கண்கள் அவருடைய நோக்கத்திற்குத் திறக்கப்படட்டும். நம் காதுகள் அவருடைய குரலுக்குத் திறக்கப்படட்டும். சத்தியத்தையும், நம்பிக்கையையும், ஆசீர்வாதத்தையும், விசுவாசத்தையும் பேச நம் வாய் திறக்கப்படட்டும்.

மேலான பலவான் வீட்டிற்குள் பிரவேசிக்கும்போது, அடிமைத்தனம் தன் அதிகாரத்தை இழக்கிறது, பார்வை திரும்புகிறது, அமைதிப்படுத்தப்பட்ட குரல் ஒரு சாட்சியாக மாறுகிறது.

தனிப்பட்ட மற்றும் குடும்ப சிந்தனை

• என் வாழ்க்கையின் எந்தப் பகுதி அடைபட்டதாகவோ, குருடாகவோ, அமைதிப்படுத்தப்பட்டதாகவோ உணர்ந்திருக்கிறது?

• இயேசுவின் அதிகாரத்தைவிட போராட்டத்தின் பலத்தின் மேல் அதிகமாக நான் கவனம் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறேனா?

• ஏமாற்றம் எதைக் காண்பதிலிருந்து என்னைத் தடுத்திருக்கிறது?

• பயமோ, வெட்கமோ, சோர்வோ எதைச் சொல்வதிலிருந்து என்னைத் தடுத்திருக்கிறது?

• என் வார்த்தைகளை மாற்ற முயற்சிப்பதற்கு முன்பு, என் பார்வையை மீட்டெடுக்க இயேசு எனக்குத் தேவையா?

• ஊழியத்தின் நித்திய நோக்கத்தை நான் இழந்ததால், அதன் எந்தப் பகுதி சுமையாக உணரத் தொடங்கியிருக்கிறது?

• என் வாழ்க்கையில், தங்களுடைய பார்வையும் குரலும் திரும்பும் வரை, நான் விசுவாசிக்கவும், ஜெபிக்கவும், விசுவாசத்தைப் பேசவும் தேவைப்படுபவர் யார்?

• என் குடும்பத்தை பாதுகாக்கவோ, பின்தொடரவோ, மாற்றவோ தேவன் அழைக்கிறார் என்று நான் உணர்வது என்ன?

• இயேசுவின் இயல்பையும் வல்லமையையும் குறித்த எந்த சத்தியம் என் வீட்டில் உரத்த அறிக்கையாக மாற வேண்டும்?

• “இயேசுவே, என்னில் உள்ள அடைபட்ட இடங்களைத் தொடும். திறக்கப்படுவேனாக” என்று இன்று உண்மையாக ஜெபிப்பது எனக்கு என்ன அர்த்தம்?

முடிவுரை

உங்கள் குடும்பத்தின் எதிர்காலம் இன்றே ஆரம்பிக்கிறது

ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒரு இலக்கை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

அந்த இலக்கு ஒரு உணர்ச்சிகரமான தருணத்தாலோ, ஒரு வல்லமையான ஆலய ஆராதனையாலோ, ஒரு உண்மையான எண்ணத்தாலோ நிர்ணயிக்கப்படுவதில்லை. அது நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் பார்வையின் மூலமும், நாம் மீண்டும் மீண்டும் பேசும் வார்த்தைகளின் மூலமும், நாம் தொடர்ந்து எடுக்கும் முடிவுகளின் மூலமும் உருவாக்கப்படுகிறது.

எதிர்காலம் இப்போதே உருவாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

நம் வீடுகளைப் பாதிக்க நாம் அனுமதிக்கிறவற்றின் மூலம் அது உருவாக்கப்படுகிறது. நம் மேஜைகளைச் சுற்றி உருவாகும் சூழலின் மூலம் அது உருவாக்கப்படுகிறது. நாம் எதைக் கொண்டாடுகிறோம், எதை விமர்சிக்கிறோம், எதைப் பாதுகாக்கிறோம், எதைத் தேடுகிறோம் என்பதை நம் பிள்ளைகள் கேட்பதன் மூலம் அது உருவாக்கப்படுகிறது. பதற்றத்திற்குப் பதிலாக ஜெபத்தையும், புண்பாட்டிற்குப் பதிலாக மன்னிப்பையும், வசதிக்குப் பதிலாக சத்தியத்தையும், சோர்விற்குப் பதிலாக நோக்கத்தையும் நாம் தெரிந்துகொள்ளும் ஒவ்வொரு முறையும் அது உருவாக்கப்படுகிறது.

இன்று நாம் எடுக்கும் தேர்வுகள், நாளை நம் குடும்பங்கள் நடக்கும் பாதையாக மாறுகின்றன.

போராட்டம் பார்வைக்காகவே இருக்கிறது

ஒரே பயங்கரமான தாக்குதலில் ஒரு குடும்பத்தை அழிக்க வேண்டியதில்லை என்பதை பகைவன் அறிந்திருக்கிறான். அதன் ஆவிக்குரிய பார்வையை படிப்படியாக மங்கலாக்க முடிந்தால், அலட்சியத்தின் மூலம் அழிவு ஆரம்பமாகக்கூடும்.

தேவனுடைய நோக்கத்தை நாம் காண்பதை நிறுத்தும்போது, ஜெபம் தேவையற்றதாக உணரத் தொடங்குகிறது. பரிசுத்தம் கட்டுப்பாடாக உணரப்படுகிறது. ஆராதனை விருப்பத்தேர்வாக மாறுகிறது. ஊழியம் சுமையாக மாறுகிறது. நம் பிள்ளைகளின் அழைப்பைவிட அவர்களுடைய தோல்விகள் அதிகமாகத் தெரிகின்றன, மேலும் மீட்டெடுக்கும் தேவனுடைய வல்லமையைவிட நம் திருமணத்திலுள்ள பலவீனங்கள் நம் கண்களுக்குப் பெரிதாகத் தெரிகின்றன.

இதனாலேயே சபையின் ஜெபம் இதுவாக இருக்க வேண்டும்:

“கர்த்தாவே, நம் கண்களை மீண்டும் திற.”

நம் குடும்பங்களை சாதாரண உறவுகளாக அல்ல, ஆவிக்குரிய பொறுப்புகளாகக் காண நம் கண்களைத் திற.

நம் மேஜைகளைச் சுற்றி அமர்ந்திருக்கும் நித்திய ஆத்துமாக்களை அடையாளம் காண நம் கண்களைத் திற.

முடிவுறாத நடத்தையின் அடியில் இருக்கும் நோக்கத்தைக் காண நம் கண்களைத் திற.

நம் வீடுகளை உருவாக்குகிறது என்ன என்பதைப் பகுத்தறிய நம் கண்களைத் திற.

அவசரமானது எது, நித்தியமானது எது என்ற வித்தியாசத்தை அறிய நம் கண்களைத் திற.

இப்போது உடைந்திருப்பதைத் தாண்டிப் பார்க்கும் வரையிலும், உம் கிருபையால் கட்டியெழுப்ப முடியும் என்பதை மீண்டும் விசுவாசிக்கும் வரையிலும் நம் கண்களைத் திற.

பார்வை மீட்கப்பட்ட ஒரு குடும்பம் வேறுவிதமான முடிவுகளை எடுக்கத் தொடங்குகிறது, ஏனெனில் அது இனி நிகழ்காலத்திற்காக மட்டும் வாழவில்லை.

போராட்டம் குரலுக்காகவே இருக்கிறது

பார்வை தாக்கப்பட்ட பின்பு, பகைவன் குரலை அடக்க முயற்சிக்கிறான். தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை அறிந்திருந்தும் அவற்றைப் பேசாத விசுவாசிகளை அவன் விரும்புகிறான். தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நோக்கம் இருப்பதை அறிந்திருந்தும் தொடர்ந்து அவர்களுடைய தோல்விகளை மட்டுமே பேசும் பெற்றோரை அவன் விரும்புகிறான். நம்பிக்கையைவிட ஏமாற்றம் உரத்துப் பேசும் திருமணங்களை அவன் விரும்புகிறான். தங்கள் அழைப்பை நினைவில் வைத்திருந்தும் அதன் விலையைப் பற்றி மட்டுமே பேசும் ஊழியர்களை அவன் விரும்புகிறான்.

நாம் பேசும் உடல் திறனை பகைவன் எப்போதும் அகற்ற வேண்டியதில்லை. நம் வாய் பயத்தோடும், விமர்சனத்தோடும், சோர்வோடும், தோல்வியோடும் தொடர்ந்து ஒத்துப்போகும் வரை அவன் நம் வார்த்தைகளின் திசையை மாற்றினால் போதும்.

ஆனால் இயேசு நம் பார்வையை மீட்கும்போது, நம் குரலையும் மீட்கிறார்.

ஒரு காலத்தில் நாம் விமர்சித்ததை ஆசீர்வதிக்கத் தொடங்குகிறோம்.

ஒரு காலத்தில் நாம் முறுமுறுத்ததைப் பற்றி ஜெபிக்கத் தொடங்குகிறோம்.

பிரச்சனைகளைக் கொண்டு நாம் வரையறுத்தவர்கள் மீது நோக்கத்தைப் பேசத் தொடங்குகிறோம்.

நிச்சயமற்ற தன்மையின் நடுவில் தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையைப் பிரகடனம் செய்யத் தொடங்குகிறோம்.

கர்த்தர் செய்திருப்பதை அடுத்த தலைமுறையிடம் சொல்லத் தொடங்குகிறோம்.

சோர்விலிருந்து அல்ல, அழைப்பிலிருந்து பேசத் தொடங்குகிறோம்.

குணமாக்கப்பட்ட குரல், வேதனை இல்லை என்று பாசாங்கு செய்வதில்லை. வேதனை இறுதி அதிகாரமாக மாறாது என்று அது பிரகடனம் செய்கிறது. அது தோல்வியைப் புறக்கணிப்பதில்லை. தோல்வி யாரையும் இயேசு கிறிஸ்துவின் மாற்றும் கிருபைக்கு அப்பாற்பட்டவராக்காது என்று அது அறிவிக்கிறது.

நம் குடும்பங்கள் விசுவாசத்தின் சத்தத்தை மீண்டும் கேட்க வேண்டும்.

போராட்டம் அடுத்த முடிவுக்காகவே இருக்கிறது

தேவன் நம்மை எங்கு வழிநடத்த விரும்புகிறார் என்பதை பார்வை நமக்குக் காட்டுகிறது. நம் உடன்பாட்டை குரல் பிரகடனம் செய்கிறது. ஆனால் முடிவுகள் பாதையை உருவாக்குகின்றன.

ஜெபிக்க முடிவெடுக்காமல் ஜெபிக்கும் ஒரு குடும்பத்தைக் கட்டியெழுப்ப முடியாது.

தேவனுடைய வார்த்தை நம் வீட்டின் ஒழுங்குமுறைக்குள் நுழையாவிட்டால், வேதவசனத்தை மதிக்கும் பிள்ளைகளை நம்மால் வளர்க்க முடியாது.

புண்பாடுகளைத் தொடர்ந்து காத்துக்கொண்டே மன்னிப்பின் சூழலை நிறுவ முடியாது.

சேவையை ஒரு தொந்தரவாக மட்டுமே பேசிக்கொண்டே ஊழியம் பரிசுத்தமானது என்று சொல்ல முடியாது.

அடையாளம், சத்தியம், பரிசுத்தம், நோக்கம் ஆகியவற்றைப் பற்றி நாம் மௌனமாக இருந்தால், நம் பிள்ளைகளை உலகம் சீஷராக்குவதைத் தடுக்க முடியாது.

ஏதோ ஒரு கட்டத்தில், வெளிப்பாடு செயலாக மாற வேண்டும்.

யோசுவா இஸ்ரவேலின் நிலையை வெறுமனே விவரிக்கவில்லை. அவன் ஒரு முடிவை எடுத்தான்:

> “கர்த்தருக்கு ஆராதனை செய்வது உங்கள் பார்வைக்குப் பொல்லாப்பாய்த் தோன்றுமானால், நதிக்கு அப்புறத்தில் உங்கள் பிதாக்கள் ஆராதித்த தேவர்களையானாலும், நீங்கள் குடியிருக்கிற தேசத்து எமோரியரின் தேவர்களையானாலும், நீங்கள் இன்று ஆராதிக்கவேண்டியவர்களைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்; நானும் என் வீட்டாரோ, நாங்கள் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்.”
>
> **யோசுவா 24:15-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

“இன்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.”

அட்டவணை எளிதாகும்போது அல்ல.

குடும்பத்தினர் அனைவரும் புரிந்துகொள்ளும்போது அல்ல.

காயங்கள் முற்றிலும் மறையும்போது அல்ல.

நாம் முற்றிலும் தகுதியுடையவர்களாக உணரும்போது அல்ல.

இன்று.

குடும்பத்தின் ஆவிக்குரிய திசைக்கான பொறுப்பை இன்றே ஒருவர் ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, அந்தக் குடும்பத்தின் எதிர்காலம் ஆரம்பமாகிறது.

நீங்கள் ஒரு புதிய பாரம்பரியத்தின் தொடக்கமாக இருக்க முடியும்

ஒருவேளை உங்களுக்குத் தேவபக்தியுள்ள ஒரு முறை சுதந்தரமாகக் கிடைக்கவில்லை. ஒருவேளை உங்கள் சிறுவயது வீட்டில் ஜெபம் இல்லாமலிருந்திருக்கலாம். ஒருவேளை விசுவாசத்தைப் பற்றி ஒருபோதும் பேசப்படவில்லை, பாசம் அரிதாகவே வெளிப்படுத்தப்பட்டது, கோபம் கட்டுப்பாடின்றி இருந்தது, அல்லது காயங்கள் பல வருட மௌனத்தின் கீழ் மறைக்கப்பட்டிருந்தன.

உங்கள் வரலாறு உங்கள் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியை விளக்கக்கூடும், ஆனால் உங்கள் பாரம்பரியத்தை நிர்ணயிக்கும் அதிகாரம் அதற்கு இல்லை.

இயேசுவின் நிமித்தம், நீங்கள் புதிதான ஒன்றின் தொடக்கமாக மாற முடியும்.

ஜெபத்தின் பலிபீடத்தை நிறுவும் உங்கள் குடும்பத்தின் முதல் நபராக நீங்கள் இருக்க முடியும்.

அழிவுள்ள பேச்சின் முறையை உடைக்கும் முதல் நபராக நீங்கள் இருக்க முடியும்.

தன்னைத்தானே நியாயப்படுத்தாமல் மன்னிப்புக் கேட்கும் முதல் நபராக நீங்கள் இருக்க முடியும்.

போதைப்பழக்கத்தையோ, கசப்பையோ, ரகசியத்தையோ, பயத்தையோ எதிர்கொள்ளும் முதல் நபராக நீங்கள் இருக்க முடியும்.

அடுத்த தலைமுறையின் மேல் ஆசீர்வாதத்தைப் பேசும் முதல் நபராக நீங்கள் இருக்க முடியும்.

“இந்த முறை என் மூலம் தொடராது” என்று பிரகடனம் செய்யும் முதல் நபராக நீங்கள் இருக்க முடியும்.

நமக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டது நம் மூலம் மற்றவர்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட வேண்டியதில்லை என்பதே மீட்பின் அர்த்தம்.

ஒரு பழைய சுழற்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்து, ஒரு புதிய சுதந்தரத்தை ஆரம்பிக்கும் அளவுக்கு இயேசுவின் இரத்தம் வல்லமையுள்ளது. ஒரு சரணடைந்த வாழ்க்கைக்குள் ஆரம்பிக்கும் மீட்பு, பிள்ளைகளையும், பேரப்பிள்ளைகளையும், நாம் ஒருபோதும் காண வாழாத தலைமுறைகளையும்கூடப் பாதிக்கக்கூடும்.

இன்று உங்கள் கீழ்ப்படிதல், நாளை வேறொருவரின் சாட்சியாக மாறக்கூடும்.

இயேசு ஏற்கனவே வீட்டிற்குள் இருக்கிறார்

மத்தேயு 12, பார்க்க முடியாத, பேச முடியாத ஒரு மனிதனுடன் தொடங்குகிறது. அவனுடைய நிலைமை முழுமையானதாகத் தோன்றுகிறது. வேறு ஏதோ ஒன்று அவனுடைய வாழ்க்கையின் கட்டுப்பாட்டை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது, தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளும் திறன் அவனிடம் இல்லை.

பின்பு இயேசு அந்த சூழ்நிலைக்குள் பிரவேசிக்கிறார்.

> ""அப்பொழுது பிசாசு பிடித்தவனும் குருடனும் ஊமையுமான ஒருவனை அவரிடத்தில் கொண்டுவந்தார்கள்; அவன் பேசவும் பார்க்கவும் தக்கதாக அவர் அவனைச் சொஸ்தமாக்கினார்.""
>
> **மத்தேயு 12:22-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)**

அந்த அற்புதம் அந்த மனிதனின் பலத்தைச் சார்ந்திருக்கவில்லை. அது கிறிஸ்துவின் அதிகாரத்தைச் சார்ந்திருந்தது.

இங்கேயே நம் நம்பிக்கை தங்கியிருக்கிறது.

நாம் ஒழுக்கத்தினால் மட்டும் நம் குடும்பங்களை மாற்ற முயற்சிக்கவில்லை. குறைவற்ற பெற்றோர் பாத்திரத்திலோ, குறையற்ற தொடர்பாடலிலோ, மனித உறுதியிலோ நாம் நம்பிக்கை வைக்கவில்லை. அவற்றை ஆளத் முயன்ற ஒவ்வொரு சக்தியையும்விட பலமுள்ள ஒருவரிடம் நாம் நம் வீடுகளை ஒப்புக்கொடுக்கிறோம்.

நம்மைக் குருடாக்கிய பயத்தைவிட இயேசு பலவான்.

நம்மை மௌனமாக்கிய அவமானத்தைவிட இயேசு பலவான்.

நம்மைப் பிரித்த புண்பாட்டைவிட இயேசு பலவான்.

தலைமுறைகள் தோறும் தன்னைத்தானே திரும்பச் செய்த போதைப்பழக்கத்தைவிட இயேசு பலவான்.

மீட்பை எதிர்பார்ப்பதை நிறுத்தும்படி நமக்குக் கற்பித்த ஏமாற்றத்தைவிட இயேசு பலவான்.

பலவானிலும் பலவான் வீட்டிற்குள் இருக்கிறார்.

இயேசு வரவேற்கப்படும் இடத்தில், பார்வை திரும்ப முடியும். இயேசு கர்த்தராக இருக்கும் இடத்தில், குரல்கள் குணமாக முடியும். இயேசுவுக்குக் கீழ்ப்படியும் இடத்தில், முடிவுகள் மாற முடியும். இயேசு தொடர்ந்து மகிமைப்படுத்தப்படும் இடத்தில், ஒரு புதிய பாரம்பரியம் ஆரம்பமாக முடியும்.

பார்வையைத் தெளிவாக்குங்கள்

இந்தப் பாடத்தை வெறும் உற்சாகத்துடன் மட்டும் விட்டுவிடாதீர்கள். உங்கள் குடும்பத்திற்கான தமது பார்வையைத் தெளிவாக்கும்படி தேவனிடம் கேளுங்கள்.

அதை எழுதுங்கள்.

அதற்காக ஜெபியுங்கள்.

அதைப் பேசுங்கள்.

அதைச் சுற்றி உங்கள் முடிவுகளைக் கட்டியெழுப்புங்கள்.

உங்கள் வீடு எதை மதிக்கும் என்று முடிவு செய்யுங்கள். எந்த ஆவிக்குரிய பழக்கங்களை நீங்கள் பாதுகாப்பீர்கள் என்று முடிவு செய்யுங்கள். எந்தக் குரல்கள் இனி சூழலை ஆதிக்கம் செலுத்தாது என்று முடிவு செய்யுங்கள். என்ன சத்தியங்களை உங்கள் பிள்ளைகள் மீண்டும் மீண்டும் கேட்பார்கள் என்று முடிவு செய்யுங்கள். எந்த முறை முடிவுக்கு வரும், எந்தப் புதிய சுதந்தரம் ஆரம்பமாகும் என்று முடிவு செய்யுங்கள்.

பார்வை சிக்கலானதாக இருக்க வேண்டியதில்லை:

இயேசுவே நம் வீட்டின் மையமாக இருப்பார்.

ஜெபமே நம் முதல் எதிர்வினையாக இருக்கும்.

தேவனுடைய வார்த்தை நம் முடிவுகளை நெறிப்படுத்தும்.

நாம் கிருபையுடன் சத்தியத்தைப் பேசுவோம்.

கிறிஸ்து நம்மை மன்னித்திருப்பதால் நாமும் மன்னிப்போம்.

தோல்வியை அடையாளமாக மாற நாம் அனுமதிக்க மாட்டோம்.

ஒரு குடும்பமாக நாம் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வோம்.

கர்த்தர் செய்திருப்பதை அடுத்த தலைமுறையிடம் சொல்வோம்.

தேவன் மட்டுமே வரையறுக்க அதிகாரமுள்ளதைக் கலாச்சாரம் நிர்ணயிக்க நாம் அனுமதிக்க மாட்டோம்.

நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்.

இன்றே ஆரம்பியுங்கள்

ஒரே நாளில் உங்கள் வீட்டின் முழு சூழலையும் மாற்ற உங்களால் முடியாமல் போகலாம், ஆனால் ஒரு உண்மையுள்ள முடிவை நீங்கள் எடுக்க முடியும்.

இன்றிரவு உங்கள் குடும்பத்துடன் ஜெபியுங்கள்.

உங்கள் பிள்ளையின் மேல் ஒரு ஆசீர்வாதத்தைப் பேசுங்கள்.

விரக்தியிலிருந்து பேசப்பட்ட வார்த்தைகளுக்காக மன்னிப்புக் கேளுங்கள்.

உங்கள் திருமணத்திற்கு தேவன் நோக்கம் வைத்திருக்கிறார் என்று இன்னும் நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்கள் என்று உங்கள் துணைவருக்குச் சொல்லுங்கள்.

ஒன்றாக வேதாகமத்தைத் திறங்கள்.

உங்கள் வீட்டைத் தவறான திசையில் வடிவமைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு தாக்கத்தை அகற்றுங்கள்.

ஏமாற்றத்தை மௌனமாக்க அனுமதித்த ஊழியத்திற்குத் திரும்புங்கள்.

விசுவாசத்தில் பலப்படுத்தப்பட வேண்டிய நபரை அழையுங்கள்.

தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையின் சாட்சியை உங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லுங்கள்.

ஒரு முடிவு சிறியதாகத் தோன்றலாம், ஆனால் விசுவாசத்துடன் மீண்டும் மீண்டும் எடுக்கப்படும் சிறிய முடிவுகள் ஒரு பாதையாக மாறுகின்றன. அந்தப் பாதை ஒரு கலாச்சாரமாக மாறுகிறது. அந்தக் கலாச்சாரம் ஒரு பாரம்பரியமாக மாறுகிறது.

உங்கள் குடும்பத்தின் எதிர்காலம் ஒரு நாள் ஆரம்பிப்பதில்லை.

இன்று நீங்கள் காணத் தெரிந்துகொள்வது, பேசத் தெரிந்துகொள்வது, செய்யத் தெரிந்துகொள்வது ஆகியவற்றுடன் அது ஆரம்பிக்கிறது.

பார்வை இலக்கை வெளிப்படுத்துகிறது.
குரல் திசையைப் பிரகடனம் செய்கிறது.
முடிவுகள் பாதையை உருவாக்குகின்றன.
உண்மைத்தன்மை பாரம்பரியத்தை விட்டுச்செல்கிறது.
இயேசுவே மீட்பை சாத்தியமாக்குகிறார்.

இறுதி ஜெபம்

இயேசுவே, நீர் எங்கள் வாழ்க்கையின் கர்த்தரும், எங்கள் வீடுகளின் உண்மையான கர்த்தருமாய் இருக்கிறீர். பயமோ, ஏமாற்றமோ, புண்பாடோ, சோர்வோ, பாவமோ ஆளமுயன்ற ஒவ்வொரு இடத்திலும் பிரவேசியும்.

எங்கள் கண்களைத் திறும்.

கஷ்டம் மங்கலாக்கிய பார்வையை மீட்டும். எங்கள் விரக்தியின் மூலமாக அல்ல, உம்முடைய நோக்கத்தின் மூலமாக எங்கள் குடும்பங்களைக் காண எங்களுக்கு உதவும்.

எங்கள் திருமணங்களிலும், பிள்ளைகளிலும், ஊழியங்களிலும், எங்களைத் தொடரும் தலைமுறைகளிலும் நீர் கட்டியெழுப்ப விரும்புவதை எங்களுக்குக் காண்பியும்.

எங்கள் காதுகளைத் திறும்.

உம்முடைய வார்த்தைக்கு முரணான ஒவ்வொரு குரலையும் மௌனப்படுத்தும். கலாச்சாரத்தின், பயத்தின், மனித கருத்துகளின் இரைச்சலுக்கு அடியில் உம்முடைய திசையை அடையாளம் காண எங்களுக்குக் கற்பியும். உம்முடைய ஆவிக்கு உணர்திறனும் கீழ்ப்படிதலும் உள்ள இருதயங்களை எங்களுக்குத் தாரும்.

எங்கள் வாய்களைத் திறும்.

கோபத்திலிருந்தும், மனச்சோர்விலிருந்தும், விமர்சனத்திலிருந்தும், அவிசுவாசத்திலிருந்தும் பேசியதற்காக எங்களை மன்னியும். எங்கள் வீடுகளைக் காயப்படுத்திய வார்த்தைகளைக் குணமாக்கும். சத்தியத்தையும், ஆசீர்வாதத்தையும், திருத்தத்தையும், நம்பிக்கையையும், விசுவாசத்தையும் பேசும் குரல்களை எங்களுக்குத் தாரும். நாங்கள் ஜெபிப்பதை எங்கள் பிள்ளைகள் கேட்கட்டும். நாங்கள் ஆராதிப்பதை அவர்கள் கேட்கட்டும். நீர் உண்மையுள்ளவராய் இருந்திருக்கிறீர் என்று நாங்கள் பிரகடனம் செய்வதை அவர்கள் கேட்கட்டும்.

எங்கள் முடிவுகளை நெறிப்படுத்தும்.

பரிசுத்தமானதைப் பாதுகாக்கவும், தீங்கானதை அகற்றவும், அசட்டை செய்யப்பட்டதை மீட்டெடுக்கவும், நீர் வெளிப்படுத்தியதற்குக் கீழ்ப்படியவும் எங்களுக்குத் தைரியத்தைத் தாரும். இந்தப் பார்வை எங்கள் இருதயங்களில் மட்டுமே இருந்துவிட அனுமதியாதீரும். நாங்கள் வாழும் விதத்தின் மூலம் அது காணப்படும்படி செய்யும்.

எங்கள் பாரம்பரியத்தை மீட்டும்.

எங்கள் குடும்பத்தின் வழியாகப் பயணித்த ஒவ்வொரு அழிவுள்ள முறையையும் முடிவுக்குக் கொண்டுவாரும். கசப்பும், போதைப்பழக்கமும், மௌனமும், பயமும், ஆவிக்குரிய செயலற்ற தன்மையும் அடுத்த தலைமுறையின் மேல் தங்கள் உரிமையை இழக்கட்டும். எங்கள் சரணடைதலின் மூலம் புதிதான ஒன்றை ஆரம்பியும்.

எங்கள் வீடுகள் உம்முடையவை என்று நாங்கள் பிரகடனம் செய்கிறோம்.

உம்முடைய வார்த்தை இங்கே வாசம்செய்யட்டும். ஜெபம் இங்கே எழும்பட்டும். மன்னிப்பு இங்கே பாயட்டும். ஆராதனை ஒவ்வொரு அறையையும் நிரப்பட்டும். எங்கள் பிள்ளைகள் உம்முடைய சமூகத்தை அறியட்டும், உம்முடைய குரலைக் கேட்கட்டும், உம்முடைய நோக்கத்தில் நடக்கட்டும்.

இயேசுவே, நீர் பலவானிலும் பலவான். பகைவன் திருடமுயன்றதை மீட்டும். எங்கள் பார்வையை எங்களுக்குத் திரும்பத் தாரும். எங்கள் குரலை எங்களுக்குத் திரும்பத் தாரும். நீர் ஆயத்தப்படுத்தியிருக்கும் எதிர்காலத்தை நோக்கி எங்கள் குடும்பங்களை வழிநடத்தும்.

நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்.

இயேசுவின் நாமத்தில், ஆமென்.

மொழி பரிசோதனை

விலையை விவரிப்பதை நிறுத்துங்கள். நோக்கத்தைப் பிரகடனப்படுத்தத் தொடங்குங்கள்.

இழப்பு, பயம் அல்லது விரக்தி மையமான மொழி	நோக்கமும் விசுவாசமும் மையமான மொழி
1. “நான் செய்வதை யாரும் கவனிப்பதில்லை.”	“மறைவில் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு உண்மையான செயலையும் கர்த்தர் பார்க்கிறார்.”
2. “இது எனக்கு மிக அதிகமாக இருக்கிறது.”	“இது கடினமானது, ஆனால் தேவனுடைய கிருபை போதுமானது; எனக்குத் தேவையான உதவியையும் ஓய்வையும் நான் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.”
3. “நான் முற்றிலும் தனியாக இருக்கிறேன்.”	“கர்த்தர் என்னுடன் இருக்கிறார்; இந்தப் பாரத்தைச் சுமக்க உதவும் ஒரு சரீரத்தில் அவர் என்னை வைத்திருக்கிறார்.”
4. “நான் மீண்டும் ஊழியம் செய்ய வேண்டும்.”	“நித்தியமான ஒன்றில் என் வாழ்க்கையை முதலீடு செய்யும் பாக்கியம் எனக்கு உண்டு.”
5. “எதுவும் ஒருபோதும் மாறப்போவதில்லை.”	“மாற்றத்தை நான் இன்னும் காணவில்லை, ஆனால் தேவன் இன்னும் செயல்படுகிறார்; என் உண்மைத்தன்மை வீணாகாது.”
6. “என் பிள்ளை ஒருபோதும் கற்றுக்கொள்ளாது.”	“என் பிள்ளை இன்னும் உருவாக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. நான் சத்தியத்துடன் திருத்துவேன், விசுவாசத்துடன் ஜெபிப்பேன், நம்பிக்கையுடன் பேசுவேன்.”
7. “இந்தத் தோல்வி அவர்களை வரையறுக்கிறது.”	“இந்தத் தோல்வியை எதிர்கொள்ள வேண்டும், ஆனால் அது அவர்களுடைய அடையாளமாகவோ விதியாகவோ மாற வேண்டியதில்லை.”
8. “என் திருமணம் சரிசெய்ய முடியாத அளவுக்கு உடைந்துவிட்டது.”	“எங்கள் காயங்கள் உண்மையானவை, ஆனால் அவற்றை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவந்து, தேவனுடைய குணமாக்குதலையும் ஞானத்தையும் உதவியையும் நாடுவோம்.”
9. “எனக்குப் பிரச்சனைகள் மட்டுமே தெரிகிறது.”	“கர்த்தாவே, முடிவடையாமல் இருப்பதின் நடுவில் நீர் எதைக் கட்டியெழுப்புகிறீர் என்பதை எனக்குக் காண்பியும்.”
10. “எனக்கு ஜெபிக்க நேரமில்லை.”	“ஜெபம் என் குடும்பத்திற்கு வழிகாட்டுதலைத் தருகிறது, எனவே எங்கள் வாழ்க்கையில் அதற்கு ஒரு இடத்தைப் பாதுகாப்பேன்.”

இழப்பு, பயம் அல்லது விரக்தி மையமான மொழி	நோக்கமும் விசுவாசமும் மையமான மொழி
11. “நான் நன்றாக உணரும்போது ஆராதிப்பேன்.”	“தேவன் எப்போதும் ஸ்தோத்திரத்திற்குரியவர்; ஆராதனை என் இப்போதைய உணர்வுக்கு மேலாக என் பார்வையை உயர்த்தும்.”
12. “என்ன முடிவெடுப்பது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.”	“தேவன் ஞானத்தைத் தருகிறார். நான் அவரை நாடுவேன், ஆலோசனையைப் பெறுவேன், அடுத்த உண்மையுள்ள அடியை எடுப்பேன்.”
13. “எல்லோரும் என்னிடமிருந்து மிக அதிகமாக எதிர்பார்க்கிறார்கள்.”	“நான் உண்மையுடன் ஊழியம் செய்வேன், அதே நேரம் ஆரோக்கியமான எல்லைகளையும், ஞானமுள்ள முன்னுரிமைகளையும், சரியான ஓய்வையும் தேவன் எனக்குக் கற்பிக்க அனுமதிப்பேன்.”
14. “அவர்கள் என்னைப் பாராட்டவில்லை என்றால், நான் ஏன் தொடர வேண்டும்?”	“என் கீழ்ப்படிதல் முதலில் தேவனுக்கே செலுத்தப்படுகிறது; மனிதர்களின் பாராட்டு மதிப்புள்ளது, ஆனால் அது என் அழைப்பின் ஆதாரமல்ல.”
15. “சபை மக்கள் எப்போதும் என்னை ஏமாற்றுகிறார்கள்.”	“மனிதர்கள் அபூரணமானவர்கள், ஆனால் கிறிஸ்து எப்போதும் உண்மையுள்ளவர். நான் சத்தியத்தையும், கிருபையையும், பொறுப்புணர்வையும், ஆரோக்கியமான ஐக்கியத்தையும் நாடுவேன்.”
16. “என் கடந்த காலம் ஏற்கனவே என் குடும்பத்தின் எதிர்காலத்தைக் கெடுத்துவிட்டது.”	“இயேசு என் வாழ்க்கை வரலாற்றை மீட்டெடுக்க முடியும், அழிவுகரமான சுழற்சிகளை முடிவுக்குக் கொண்டுவர முடியும், என் சரணாகதி மூலம் ஒரு புதிய பரம்பரையைத் தொடங்க முடியும்.”
17. “கலாச்சாரம் மிக வலிமையானது; என் பிள்ளைகளுக்கு வாய்ப்பே இல்லை.”	“கலாச்சாரத்தின் குரல் சத்தமாக இருக்கிறது, ஆனால் தேவனுடைய சத்தியம் மேலானது. நான் வேண்டுமென்றே என் பிள்ளைகளை சீஷராக்குவேன்.”
18. “விசுவாசம் வைக்க முடியாத அளவுக்கு நான் களைத்துப்போயிருக்கிறேன்.”	“என் களைப்பை நேர்மையாக தேவனிடம் கொண்டுவரலாம். ஓய்வு என்பது சரணடைதல் அல்ல; பலவீனத்தில் அவருடைய பலம் பூரணமாகிறது.”
19. “ஆவிக்குரிய காரியங்களில் நாங்கள் பின்னர் கவனம் செலுத்தலாம்.”	“எங்கள் குடும்பத்தின் எதிர்காலம் இன்றே உருவாகிக்கொண்டிருக்கிறது. இப்போதே ஒரு உண்மையுள்ள முடிவுடன் தொடங்குவோம்.”

இழப்பு, பயம் அல்லது விரக்தி மையமான மொழி	நோக்கமும் விசுவாசமும் மையமான மொழி
20. “முடிவு என்னவென்று தெரியாததால் நான் விசுவாசமாகப் பேச முடியாது.”	“தேவன் வெளிப்படுத்தியதைப் பிரகடனப்படுத்த முடிவை முன்னறிவிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை: அவர் இருக்கிறார், உண்மையுள்ளவர், அதிகாரமுள்ளவர், வல்லவர்.”

ஆழமான கேள்வி

மொழி பரிசோதனை

• நடக்கிறதை என் வார்த்தைகள் வெறுமனே விவரிக்கின்றனவா, அல்லது நடக்கிறதின் நடுவே தேவன் யார் என்பதையும் அவை பிரகடனப்படுத்துகின்றனவா?

குணமடைந்த குரல் யதார்த்தத்தைப் புறக்கணிக்காது. தேவன் இல்லாமல் யதார்த்தத்தை விளக்க அது மறுக்கிறது.